

Hoàng Anh

Tình Yêu Trao Anh

Chương 1

Cả nhóm thanh niên ngồi quây quần bên một cái lẩu nhỏ. Lâu lâu cả đám bạn thời sinh viên lại tập hợp đông đủ. Ra trường đã hai năm, mỗi đứa đều có hướng đi riêng của mình, nhưng không ai có thể quên một thời ngồi ở ghé giảng đường.

Dương vừa đặt ly bia xuống vừa nói:

- Sao hôm nay thằng Khánh trễ vậy?

Quân nhẹ cười:

- Chắc hôm nay bận việc với bà Oanh.

Trong nhóm bạn, Quân là người thành công nhất, gia đình rất giàu có, nên chỉ cần ra trường là đã được ba giao công ty để quản lý.

Đạt cười ranh mãnh:

- Tao nghĩ không bao lâu , thằng Khánh sẽ trở thành ông chủ nhỏ. Bà Oanh mê nó như điên đảo, nó muốn gì mà bà không chu cấp.

Dũng tự giờ không nói gì, chợt lên tiếng:

- Mỗi đứa có một cách sống riêng. Thằng Khánh có sự lựa chọn của nó, tụi mình không nên phê phán. Tao không xen vào chuyện của đứa nào cả, chỉ muốn tình bạn của chúng ta sẽ không gì thay đổi được.

Đạt nâng ly lên cười thật tươi:

- Tao cũng nghĩ vậy. Nhưng nói thật, tao không thể sống như thằng Khánh.
Cả bọn bắt đầu chuyển sang đề tài khác, chỉ có Quân là có vẻ hiền và trầm
tĩnh. Anh chỉ cười và lâu lâu góp vào một câu. Không lâu sau thì Khánh đến.
Vừa ngồi xuống, Dương đã vỗ vào vai anh:

- Sao trể vậy?

Khánh nhún vai:

- Tao bận việc. Tụi mày đến lâu chưa?

Đạt gật đầu:

- Lâu rồi. Mày ăn gì, để tao gọi thêm.

Khánh khoát tay:

- Tao mới ăn xong. Tranh thủ ghé tụi bây một chút.

Nói rồi anh nâng ly lên:

- Tao xin lỗi vì đến trể.

Cả bọn vui vẻ cụng ly nhau. Dương hát mặt ra chỗ để xe:

- Mày mới mua xe hả?

Khánh gật đầu không nói:

- Xe đã thật, chở tụi tao đi một vòng được không?

Khánh nhún vai:

- Không thành vấn đề. Ngày mai chủ nhật nên đêm nay tụi mình sẽ chơi tới

sáng.

Nhưng Quân đã đứng lên:

- Tao không đi đâu. Tao phải về rồi.

Dương quay qua bạn:

- Kỳ vậy! Lúc này nói chơi suốt đêm mà.

Quân nhếch môi cười:

- Tao mệt, xin lỗi nha.

Đạt nhú mày:

- Đi một chút thôi. Mày làm mất hứng quá.

Quân nói cương quyết:

- Tao về, bye nha!

Nói rồi anh bước thẳng ra ngoài, cả bọn cũng hết hứng thú. Kháng không nói gì chỉ im lặng uống.

- Tao thấy thằng Quân làm như miễn cưỡng lắm khi đến đây vậy.

Dũng nói nhẹ nhàng:

- Tao thấy đâu có gì, chắc tại nó bặn thật.

- Bặn khỉ gì giờ này. Ngồi với tụi mình mà ra vẻ như một ông chủ. Tao cóc cần thứ bặn đó.

Trong nhóm, Đạt là người nói nhiều nhất, nhưng không ai phàn và giận nó lâu được, vì tính nó quá thẳng, nghĩ gì là nói ngay, không sợ méch lòng gì cả.

Dũng nói nghiêm nghị:

- Mày bậy quá Đạt! Lỡ thằng Quân bặn thật thì sao? Chuyện như vậy cũng cãi được.

Khánh chỉ cười chứ không nói gì. Anh hiểu không phải Quân không còn thiết tha với mấy đứa nó, mà chỉ tại có mặt anh nên nó mới có thái độ đó. Anh không phủ nhận là Quân rất hiền, nhưng được sinh ra trong một gia đình danh giá và giàu có, hẳn sẽ cảm thấy xấu hổ khi có một thằng bạn như anh.

Từ lâu, trong nhóm, Quân và anh là hai tính cách khác hẳn nhau. Quân sống rất có lý tưởng, khuôn phép thì làm sao chấp nhận một thằng bạn có lối sống như anh.

Thật khuya, cả nhóm kéo nhau về nhà Dũng, tất cả đều có vẻ say. Dương và

Đạt như chẳng còn biết gì, vất vả lắm, Khánh và Dũng mới đưa được hai người vào giường. Để hai thằng bạn ngay ngắn, Dũng thả cho anh gói thuốc:

- Mày không giận thằng Quân chứ?

Khánh châm lửa:

- Sao mày hỏi vậy?

Dũng khoát tay:

- Chơi với nhau lâu rồi, nên tao hiểu từng đũa. Không thể trách khi nó dị ứng với cách sống của mày.

Khánh cười nhẹ:

- Tao không biện minh gì cả. Tụi bây muốn nghĩ sao thì tùy. Tao có mục đích sống của tao và sẽ không bao giờ hối hận vì điều đó.

Dũng vỗ vai bạn:

- Tao không muốn xen vào chuyện riêng của bạn bè, nhưng nói thật, tao cũng không đồng ý cách sống của mày. Tao không hiểu nổi, trong nhóm mày là đứa tài nhất, tao không tin mày không tìm được một công việc vừa ý, tại sao phải đi con đường này?

Khánh rít một hơi thuốc dài:

- Tao không thích. Có thể tao quá tham vọng khi muốn có một sự nghiệp cho riêng mình. Đó là con đường giúp tai đến gần giấc mơ của mình nhất.

Dũng nhìn bạn, anh hiểu nó đang nói rất thật và Khánh đang cố thực hiện bằng được ước mơ đó. Con người của Khánh làm cho anh cảm thấy vừa nể lại vừa sợ, dù nó là thằng bạn thân nhất của anh.

- Tao nói thẳng, mày có thể làm mọi cách để thành công nhưng đi lên từ đàn bà thì không hãnh diện đâu.

Khánh nói lạnh băng:

- Mọi người đều nghĩ tao lợi dụng bà Oanh để tiến thân, nhưng lại quên một điều rằng bà ấy không phải là một con cóc, ngược lại rất khôn ngoan và lời đời. Nếu tao không có năng lực và không mang lại lợi ích cho bà, thì bị bà đá lâu rồi. Đó là sự trao đổi sòng phẳng, tuy không được trong sáng cho lắm.

Dũng ngả người dựa vào ghế:

- Tao chỉ khuyên mày một điều, làm việc gì cũng phải biết dừng lại đúng lúc và đôi khi hãy nhìn lại phía sau để tự nhắc nhở mình, rồi hãy quyết định có nên đi tiếp hay không?

Khánh nhẹ cười:

- Trong đám, mày là người hiểu tao nhất. Tao nói thật, tuy chơi chung một nhóm nhưng chỉ có mày là xem tao như anh em.

Dũng lắc đầu

- Tụi nó cũng thương mày, nhưng cách thể hiện khác thôi.

Khánh nói bình thản:

- Tao không phải thằng ngốc mà không biết ai đối với mình như thế nào.

Mày yên tâm đi! Tao có thể là thằng không ra gì nhưng tuyệt đối không bán đứng anh em, trừ trường hợp người đó phản bội tao trước.

Dũng nhìn ánh mắt sắc lạnh của Khánh mà rùng mình. Anh chưa thấy ai mạnh mẽ và đầy tham vọng như nó. Anh biết Khánh sẽ thành công, và anh sợ một điều là nó sẽ thay đổi và anh sẽ mất đi thằng bạn thân nhất của mình.

Vừa tờ mờ sáng, Khánh đã ra về vì điện thoại của bà Oanh.

Khánh bước chậm chậm từng nấc thang lên phòng bà. Anh chưa kịp gõ thì cửa phòng đã bật mở. Bà Oanh nhìn anh giận dữ:

- Tôi đợi cậu suốt đêm qua, cậu đi đâu vậy? Điện thoại cũng tắt là sao?

Khánh bước thẳng vào trong:

- Có chuyện gì không?

Bà Oanh đóng cửa lại rồi đến đứng trước mặt anh:

- Cậu đừng tưởng tôi không biết gì à? Tại sao cậu bán lô hàng đó mà không

thông qua tôi?

Khánh bình thản ngồi xuống chiếc ghế cô-pha độc nhất trong phòng:

- Tôi không có quyền quyết định sao? Hợp đồng này là do tôi kiếm được. Tôi sẽ trả tiền lô hàng này cho chị, cả vốn lẫn lời theo luật, ngoài ra không có gì khác.

Bà Oanh giận dữ:

Cậu muốn trở mặt à? Cậu đã dựa vào tôi để đưa lô hàng đó về. Không cần tính, tôi cũng biết tiền vào túi cậu gấp mấy lần.

Khánh khẽ cười bước đến gần bà:

- Đừng keo kiệt như thế! Thật ra chị đâu mất gì, coi như lì xì cho em út đi. Nói thẳng ra, từ trước đến giờ, tôi giúp cho chị không ít.

Bà Oanh nao nao vì sự vuốt ve của bàn tay Khánh trên cổ bà:

- Nhưng cái cách cậu qua mặt tôi thì không thể tha thứ được.

Khánh chợt kéo mạnh bà vào lòng rồi cúi xuống hôn môi bà mơn man:

- Chị cũng hiểu tính tôi rồi mà, nên chúng ta mới hợp nhau. Tôi cần sự sòng phẳng trong công việc lẫn tình cảm. Tôi đáng được hưởng lô hàng đó, chị hiểu không?

Bà Oanh không còn tâm trí để trả lời anh nữa, sự rạo rức và đam mê mà

Khánh đang cố tình truyền sang bà làm bà như quên hết mọi thứ xung quanh. Thật ra, bà không tiếc lô hàng đó, mà chỉ sợ với bản tính của Khánh, nếu anh có được mọi thứ thì sẽ lập tức rời xa bà.

Bà biết rất rõ Khánh là người rất tài giỏi và luôn bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích. Bà biết trước sau gì, cả hai cũng kết thúc, nhưng bà không muốn nó đến nhanh như vậy, vì càng ngày bà càng cảm nhận, không phải mình cần Khánh như một công cụ làm dịu sự cô đơn trống vắng của mình, mà là thật sự bị anh quyến rũ, cuốn hút. Tính cách lạnh lùng mạnh mẽ lẫn quyết đoán của Khánh làm bà vừa yêu vừa sợ mất.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 2

Trần Khánh cho xe chạy chậm chậm trên đường. Anh không biết phải đi đâu giờ này. Thật lạ! Anh không nghĩ rằng được thăng bạn thân nào có thể cùng mình đi rong suốt đêm nay. Anh cho xe tấp vào một vũ trường quen. Ngồi ở quầy rượu, anh hồ hững nhìn mọi người đang quay cuồng theo điệu nhạc.

- Lâu rồi mới thấy anh Khánh đến đây. Sao ngồi buồn vậy?

Khánh quay qua nhìn cô gái:

- Nếu có em, anh sẽ hết buồn.

Cô gái bật cười, tự nhiên ngồi kế bên anh, rồi quay qua anh bồi bàn búng tay cái tách:

- Cho tôi một ly giống anh ấy!

Khánh châm cho mình một điều thuốc:

- Thằng Hoàng đâu sao bỏ em một mình vậy?

Cô gái nheo mắt:

- Tụi em chia tay rồi.

Khánh hỏi thờ ơ:

- Anh thấy nó yêu em lắm mà.

Cô gái thản nhiên nốc rượu:

- Có lẽ vì thế mà em chia tay. Em thích tự do, anh ta thì không muốn thế.

Khánh cười, tán nhẹ:

- Thế bây giờ?

- Vẫn cô đơn mình em. Nói thật, anh Hoàng không đủ khả năng để trói buộc em. Anh ấy không nam tính như anh.

Nói rồi, cô cố ý liếc mắt vào anh. Khánh thấy hết nhưng vẫn thản nhiên:

- Em đi một mình à?

Cô hơi thất vọng khi thấy sự thờ ơ của anh :

- Em đi cùng đám bạn. Lúc nãy đang nhảy với tụi nó thì thấy anh.

Khánh dụi điều thuốc vào gạt tàn:

- Em ra với bạn đi. Anh phải về.

- Còn sớm mà. Nhảy với em một bản đã.

Khánh khoát tay:

- Anh không thích.

- Thế anh đi đâu?

Khánh đứng lên, nhún vai:

- Không biết.

Cô nói bạo dạn:

- Em có thể đi với anh không? Ít nhất hai người cũng đỡ cô đơn hơn.

Khánh hướng mắt nhìn cô. Từ lâu anh biết Diễm rất thích mình, nhưng thấy cô đã có Hoàng nên anh đã phớt lờ. Bây giờ cô đã tự nguyện ngã vào và anh thì lại đang cô đơn. Nói là không biết đi đâu, nhưng khi có Diễm, anh liền lái xe đến khách sạn. Vừa vào phòng, cô đã choàng tay qua cổ anh và hôn lên khắp mặt Khánh:

- Anh cũng thích em, đúng không? Em thì thích anh lâu rồi.

Khánh không nói gì, nồng nhiệt hôn lên trán cô. Cả hai đang say sưa thể hiện sự đam mê của mình thì di động của Khánh reo. Anh tỉnh táo rời Diễm ra trước cái nhìn giận dữ của cô:

- Alô.

- Cậu đang ở đâu vậy?

Khánh bước về phía cửa sổ:

- Có chuyện gì không?

Tiếng bà Oanh thở thê:

- Tôi có tin vui cho cậu. Cậu về ngay đi@!

Khánh nhíu mày:

- Chị nói rõ không được sao?

- Tôi không thích. Tôi sẽ chờ cậu. Nếu cậu không đến thì không có cơ hội lần sau đâu.

Nói rồi, bà cúp máy. Khánh rất không thích cách không chế đó, nhưng anh

đang cần bà cho mục đích củ mình, nên không thể làm khác. Khánh cài lại nút áo và nhìn Diễm bình thản:

- Xin lỗi, anh bận việc nên phải đi ngay. Đêm nay, em cứ ngủ lại đây.

Diễm bước đến đối diện anh:

- Có phải bà Oanh gọi anh không?

Khánh nhìn lạnh băng:

- Anh không thích người khác xen vào chuyện của mình. Em nên nhớ kỹ điều đó.

Diễm mím môi nhìn nơi khác. Khánh không phải là người mà cô có thể gặng dữ hay quát nạt:

- Anh bỏ em một mình mà không thấy ray rứt sao?

Khánh vỗ nhẹ má cô:

- Chúng ta còn dịp khác mà. Đừng mè nheo như thế, anh rất dị ứng.

Nói rồi, Khánh cương quyết bước ra khỏi phòng. Đúng là một tin vui như bà Oanh nói. Số hàng mà anh đưa ra nước ngoài đã được bán với một giá khá cao. Đêm đó Khánh đã sắp xếp cho mình một tương lai phía trước. Không còn bao xa, anh sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

Tuần sau, Khánh cùng bà Oanh đi dự tiệc. Nói thẳng ra bà Oanh thật sự là người nâng đỡ anh, bà đã giới thiệu anh với bạn bè rất nhiều và anh biết chọn lọc những người nào mà anh cần hợp tác sau này để giữ mối quan hệ.

Sau khi nói chuyện một lúc, Khánh đến quầy tìm cho mình một ly rượu. Anh vừa hớp một ngụm thì thấy Quân cùng một cô gái đi vào. Khánh không ngờ gặp Quân trong buổi tiệc này.

Quân vừa vào đến thì ông Thời – chủ bữa tiệc đã bước đến bắt tay anh một cách hồ hởi, nhưng Khánh không quan tâm đến điều đó, sự chú ý của anh đang tập trung vào cô gái đi cạnh Quân. Mọi người hầu như đều có cùng ý nghĩ như anh. Đúng là không ai có thể rời mắt khỏi một nhan sắc như thế.

Khánh không lạ gì các người đẹp, nhưng ở cô gái này, lần đầu tiên anh có cảm giác như một sự rung động.

Anh khẽ gật đầu chào Quân khi nó nhìn về phía mình. Khánh không ngạc nhiên khi không thấy sự miệt cưỡng gần như không muốn thể hiện sự quen biết của nó đối với anh. Khánh vẫn ngồi yên không biểu lộ gì. Một lúc sau Quân và cô gái bước về phía anh:

- không ngờ gặp mày ở đây. Mày cũng quen ông Thời hả?

Khánh bắt tay bạn:

- Cũng mới quen biết đây thôi.

Khánh đưa mắt nhìn cô gái bên cạnh Quân. Quân như hiểu cái nhìn của anh, Quân nói như giới thiệu:

- Vợ sắp cưới của tao. Nhất Vy, đây là Khánh, bạn anh.

Nhất Vy mỉm cười chào anh, đôi mắt trong sáng của cô như vừa thấp một ngọn lửa trong trái tim gần như chai sạn của Khánh:

- Chúc mừng hai người!

Quân nói vài câu xã giao rồi dìu Vy đi. Khánh nhìn theo một cách im lìm. Không biết họ quen nhau lúc nào, sao suốt thời gian đi học, anh chưa một lần nhìn thấy nó đưa cô bé đi cùng. Lúc sau, khi Khánh bước ra hành lang, anh thoáng sững người khi nhận ra Vy đang đứng một mình gần đó. Anh chậm rãi bước về phía cô:

- Chào Vy!

Hình như tiếng gọi của anh làm Vy giật mình, anh thấy một thoáng ngỡ ngàng trong mắt cô.

- Là anh à?

Khánh khẽ cười:

- Quân đâu? Sao Vy lại đứng đây một mình?

- Anh ấy đang bàn công việc, em muốn ra ngoài cho thoải mái một chút.

Khánh chống tay vào lan can nhìn xuống đường:

- Vy còn đi học phải không?

Vy ngạc nhiên nhìn anh:

- Sao anh biết?

- Nhìn cử chỉ của em khi bước vào đây, nếu đã đi làm rồi, sẽ không rụt rè như vậy.

Nhất Vy mỉm cười không nói. Anh không hiểu sao cô ít lời như thế hay vì quá hiền hoặc vì anh là người lạ.

- Vy học ngành gì?

- Ngành y.

Khánh nhướn mắt như thú vị:

- Vào được ngành này chắc Vy học giỏi lắm?

Vy lại cười, dù không nói gì nhưng ở cô toát lên sự duyên dáng, quyến rũ kỳ lạ.

- Em quen thằng Quân lâu chưa?

- Em và anh Quân thân nhau từ nhỏ.

Khánh gật gù:

- Vậy à!

Vừa lúc đó Quân bước ra, anh nhìn cả hai không biểu lộ gì.

- Hai người ra đây khi nào?

Khánh nói nhẹ:

- Mới đây thôi. Hai người cứ tự nhiên, tao không làm phiền nữa.

Khánh bình thần quay vào. Quân hình như không hài lòng. Anh quay qua nhìn Vy:

- Anh không thích em tiếp xúc nhiều với thằng Khánh. Lúc nãy anh giới thiệu hai người với nhau chỉ vì lịch sự thôi, em hiểu không?

Vy tròn mắt ngạc nhiên:

- Anh Khánh không phải là bạn anh sao?

Quân khoát tay:

- Em ngây thơ lắm nên không hiểu đâu. Nói tóm lại anh không thích cách sống của nó.

Vy nhìn anh hoang mang. Không kềm được, anh kéo cô vào lòng:

- Quên chuyện này đi. Chuyện đâu có đáng gì mà chúng ta phải bận tâm.

Nhất Vy cũng không nói gì, cô theo anh đi vào, giữa phòng, nhiều đôi cũng đã dìu nhau ra sàn nhảy, cô nhận ra ngay Khánh đang nhảy với người đàn bà hơi đứng tuổi nhưng rất đẹp. Gương mặt bà ta toát ra vẻ lạnh lùng, kiêu hãnh của một người thành công trong xã hội. Quân nhìn theo mắt cô:

- Đó cũng là lý do anh không muốn em tiếp xúc với Khánh đấy.

- Bà ấy là ai vậy?

Quân buông gọn lạnh lùng:

- Khánh đang cặp với bà ấy.

Vy ngỡ ngàng nhìn, cô không ngờ hai người lại có quan hệ như vậy. Đúng là cô phải tránh xa anh ta như Quân nói.

Lúc Quân cùng cô ra về thì gặp Khánh và bà Oanh. Cô thấy Quân rất bình

thần khi chào anh ta chứ không tỏ thái độ gì là không thích. Đôi mắt của Khánh hơi lướt qua cô, cặp mắt rất sáng và toát lên sự mạnh mẽ đáng sợ nên luôn làm cho người đối diện phải e dè, và Vy cũng không ngoại lệ.

Khánh đưa bà Oanh về, anh cương quyết không ở lại với bà vì không hiểu sao đêm nay anh muốn ở một mình. Anh bình thần lái xe đi trước cái nhìn giận dữ của bà Oanh. Bà không còn khả năng để khống chế anh như lúc đầu nữa và anh có thể ra đi bất cứ lúc nào anh muốn, nhưng anh không cần phải vội vã, anh muốn chuẩn bị thật kỹ cho mình một tương lai mà anh đã đổi lấy một cái giá rất đắt mới có được.

Tuần sau, Khánh ghé một hiệu sách định mua vài quyển cần thiết cho mình thì gặp Vy. Cô không thấy anh và đang chăm chú đọc gì đó. Không có ý định đến chào cô, anh quay sang tìm sách mình cần rồi định ra về thì gặp cô ngay quầy tính tiền. Khánh khẽ cười:

- Vy mua sách à?

Cô lịch sự chào anh:

- Dạ.

Khánh không ngờ để không nhận ra sự miễn cưỡng của cô. Anh hiểu vì sao Vy có thái độ như thế. Anh tính tiền cho cả hai người rồi nói nhẹ nhàng:

- Tôi đi trước nhé. Cho tôi gửi lời thăm thẳng Quân .

- Cảm ơn anh, nhưng...

Nhưng Khánh đã quay người đi ra ngoài, ánh nắng đang chói chang không hiểu sao lại mưa bất chợt như thế. Vy chưa kịp ra về nên phải đứng ở quầy sách trú mưa, cô lo lắng nhìn cơn mưa không hẹn giờ sẽ tạnh, cô phải đến trường để kịp giờ học. Bỗng một chiếc xe hơi dừng lại trước cơn mưa xối xả. Kha bước xuống với cây dù trên tay:

- Vy về chưa? Để tôi đưa em về?

Vy nhìn Khánh ngạc nhiên, cô không ngờ anh quay lại:

- Không cần đâu. Cảm ơn anh.

Khánh đưa tay nhìn đồng hồ:

- Nếu tôi đoán không lầm thì em đang trên đường đi học. Đừng khách sáo nữa, để tôi đưa em đến trường.

Nói rồi, Khánh quay qua chủ hiệu sách để gọi chiếc xe Vy lại. Anh bước đến gần cô:

- Tôi là bạn thằng Quân nên không thể bỏ mặc em như vậy. Lên xe đi!

Vy thấy có vài người trong hiệu sách đang tò mò nhìn cả hai, không thể làm khác và nhất là sợ trễ giờ học, cô đành theo anh ra xe. Khánh rất lạnh lùng, anh không nói gì cho đến lúc dừng xe trước cổng trường. Anh quay ra phía sau để lấy cây dù đưa cho cô:

- Em vào trường đi.

Cô ngập ngừng cầm lấy. Nhìn vẻ rụt rè của cô anh không tin cô có thể chọn ngành y. Khánh chột cười:

- Khi đã là bác sĩ, tôi tin chắc em sẽ thay đổi. Hay nói đúng hơn em buộc phải thay đổi.

Vy tròn mắt như không hiểu anh muốn nói gì?

- Sự yếu đuối và sợ sệt không hợp với một bác sĩ.

Vy chớp mắt. Khánh có cách nói chuyện làm người khác không biết phải đối phó thế nào. Cô có cảm giác không điều gì có thể qua mắt anh và cô cảm thấy sợ một con người quá lỗi đời như vậy:

- Tôi nghĩ mình là mình thì tốt hơn. Cảm ơn anh về mấy quyển sách và cũng cảm ơn vì anh đã đưa tôi đến trường.

Nói rồi cô mở cửa xe bước xuống. Khánh cũng liền cho xe lao vút đi giữa cơn mưa nặng hạt xối xả rót xuống lòng đường.

Khánh ngồi đối diện với bà Oanh trong phòng khách nhà bà. Bà Oanh nhìn anh qua thành ly rượu:

- Tôi biết trước sau gì cậu cũng sẽ ra đi, vì tính của cậu không muốn ai sai khiến mình cả.

Khánh ngả người ra ghế:

- Cảm ơn chị đã hiểu tôi. Nói thật lòng , chị là người tôi mang ơn nhiều nhất. Nếu sau này chị có cần gì thì hãy đến tìm tôi.

Bà Oanh lắc đầu mỉm cười:

- Cậu biết tôi cần gì ở cậu mà.

Khánh nhìn bà im lìm. Không hiểu sao vẻ đau khổ cố kiềm chế của bà vẫn không làm anh xúc động, thậm chí cười khan một một và tự hỏi mình có phải con người không, sao chẳng biết mềm lòng là gì mà chỉ là sự vô cảm, sắt đá đến lạnh lùng?

- Tôi không thể tiếp tục sống như thế với chị. Chị nên quên tôi đi.

Bà Oanh nhếch môi:

- Vì tôi đã không còn giá trị lợi dụng phải không ?

Khánh nhìn bà lạnh lùng:

- Tôi không thích cách nói của chị. Tôi nghĩ ngay từ đầu, chúng ta đã rất sòng phẳng với nhau.

Bà Oanh đứng lên đi qua chỗ anh:

- Tại sao cậu không nghĩ đến nếu tôi không thật lòng yêu cậu, thì cậu sẽ không dễ dàng thành công như hôm nay?

- Tôi không cho vậy là thành công. Tôi thấy mình đang bắt đầu thì đúng hơn, và tôi không nghĩ rằng mình phải chịu trách nhiệm bất cứ tình cảm nào.

Bà Oanh bật cười:

- Từ đầu bước vào cuộc chơi, tôi đã biết mình sẽ thua cậu. Tôi thua vì đánh mất chính mình.

Bà Oanh đứng lên, tự nhiên đến ngồi trên chân anh, choàng tay qua cổ anh, bà nói nhẹ nhàng:

- Cậu có thể ra đi, nhưng không có nghĩa là đã dứt khoát tất cả. Nên nhớ, dù cậu có đi đến đâu thì chúng ta cũng cùng một con thuyền, nếu tôi chìm xuống biển thì cậu cũng không bơi được vào bờ.

Khánh nheo mắt nhìn bà:

- Tôi hiểu mình không thể quay đầu lại và tôi cũng không hề có ý đó, nhưng tôi cũng không đi theo con đường lúc trước. Đã đến lúc tôi thực hiện ước mơ của mình.

Bà Oanh hôn nhẹ môi anh:

- Ước mơ gì?

Khánh để mặt bà vuốt ve mình:

- Tôi tốt nghiệp ngành tin học và sẽ đi theo con đường đó. Thành lập một công ty, đó là ước mơ của tôi.

Bà Oanh vẫn không rời gương mặt anh:

- Tôi biết cậu là người rất tài, và tôi tin cậu sẽ thành công.

Khánh cương quyết kéo bà đứng lên, bà nhìn anh tuyệt vọng :

- Cậu không thể ở bên tôi đến cuối cùng sao?

- Tôi có hẹn rồi, tôi xin lỗi chị.

Bà Oanh nhìn anh sắc lạnh:

- Cậu tàn nhẫn lắm và tôi khuyên cậu nên sống đúng như vậy. Nếu một ngày nào đó tôi biết cậu vì một phụ nữ khác mà đánh mất chính mình, tôi sẽ là

tôi sẽ không để yên cho cậu.

Khánh đứng lên nhìn bà lạnh lùng:

- Chị cũng hiểu tính tôi rồi. Hãy đoán xem nếu chị như thế , tôi sẽ cư xử thế nào? Tôi về đây.

Nói rồi anh cương quyết bước đi. Đằng sau anh, bà Oanh gục đầu trong tay như không còn hơi sức.

Trần Khánh lái xe về nhà. Căn nhà anh mới mua với ý định rước mẹ lên ở cùng, nhưng bà đã cương quyết từ chối vì không muốn xa ngôi nhà mấy chục năm của ông bà. Khánh đành chiều theo ý mẹ, nhưng không khỏi bất an khi để bà sống một mình ở quê.

Vừa về đến nhà thì điện thoại reo. Khánh mệt mỏi bắt máy:

- Anh đang ở đâu vậy? Sao không mở máy?

Khánh nhận ra tiếng của Loan, con gái ông Hùng mà có lần anh đã đến dự tiệc. Kể từ lần đó, cô luôn tìm cách để tiếp xúc với anh và Khánh cũng không có ý định từ chối.

- Anh vừa về nhà. Có chuyện gì không Loan?

tiếng cô khẽ cười trong máy. Anh hiểu Loan là một tiểu thư chính hiệu, và anh phải cân nhắc kỹ nếu muốn có một mối quan hệ ở cô:

- Em định rủ anh đi chơi, nhưng trễ quá rồi.

- Thế sao em còn gọi?

- Vì em lo cho anh. Anh đi với ai vậy?

Khánh nói thẳng thắn:

- Anh đến nhà chị Oanh.

Bên kia đầu dây hơi im lặng rồi nói:

- Em biết tất cả những gì liên quan đến anh, nhưng vẫn không thể cưỡng lại được. Em chỉ muốn nói rằng, em sẽ cho anh thời gian. Nếu cần em, anh biết mình phải làm gì rồi chứ?

- Em đưa điều kiện với anh à?

- Không phải, mà đó là sự bắt buộc nếu anh yêu em.

Rồi cô ngừng lại, giọng có vẻ như lảng đi, xúc động:

- Anh có yêu em không hả Khánh?

- Anh không biết.

Tiếng Loan như lời thì thầm:

- Em yêu anh và sẽ chờ bao lâu cũng được. Anh hãy suy nghĩ thật kỹ xem mình cần gì?

Khánh vẫn không nói gì.

- Anh còn đó không Khánh?

- Anh đang suy nghĩ về điều kiện của em.

- Thế anh nghĩ gì?

Khánh nói chậm rãi:

- Anh đã chia tay với Oanh và đang rất cô đơn, anh cần một người bên cạnh mình. Em có chấp nhận được điều đó không?

Loan hơi im lặng rồi nói nhỏ nhẹ:

- Em chỉ muốn biết khi chia tay với bà ấy, người đầu tiên mà anh nghĩ đến có phải là em không?

Khánh nói trầm tĩnh:

- Sau mỗi cuộc chia tay, người ta thường mệt mỏi, anh cũng vậy, em đã gọi

đến rất đúng lúc.

- Có nghĩa là anh chỉ nghĩ đến em mới đây thôi?

- Anh không thích nói dối.

- Cảm ơn anh đã thành thật với em. Em chấp nhận tất cả để được ở bên anh. Em chấp tất cả để được ở bên anh, và mong rằng mình không phải là sự đam mê nhất thời đối với anh, Khánh ạ.

Khánh không nói gì, cô nhẹ nhàng:

- Anh không có gì để nói với em sao?

Khánh cười khẽ:

- Hẹn gặp em ngày mai.

Loan chợt nói như thì thầm:

- Em yêu anh và em mong một ngày nào đó, em sẽ được nghe từ anh ba chữ ấy. Chúc anh ngủ ngon!

Khánh nhẹ nhàng gác máy. Anh mệt mỏi đi về phòng mình. Tối nay anh thật sự cần yên tĩnh để nhìn lại tất cả những gì mình đã làm được và mất trong thời gian qua.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 3

Hai tháng sau thì Khánh chính thức mở công ty riêng. Quân là người sau cùng đến chúc mừng anh.

- Chúc mừng mày!

- Cảm ơn.

Cả bọn lại kéo nhau đi nhậu. Lần đầu tiên sau hai năm ra trường, cả nhóm mới vui vẻ như hôm nay.

Công ty của Khánh ngày càng phát triển, tên tuổi của anh không còn lạ gì trong giới kinh doanh. Anh làm ăn với mọi ngành nghề, nên quan hệ của Khánh rất rộng. Cách làm ăn bất chấp tất cả để đạt mục đích của anh làm người khác vừa nể lại vừa sợ mỗi khi nhắc đến.

Hôm nay, Khánh cô dần sự nóng giận khi biết về Quân. Không hiểu nó muốn gì mà luôn tìm cách phá vỡ những hợp đồng của anh. Nếu không nghĩ bạn bè bấy lâu nay, anh đã không để yên cho nó. Nhưng hình như Quân không hiểu điều đó, nó đã đi quá xa là định cướp hợp đồng của ông Ben từ tay anh.

Khánh ngồi trầm ngâm bên bàn làm việc. Hình như Quân cho rằng anh là một thằng ngốc nên không phát hiện chính nó đứng phía sau tác động những người khác chống lại anh:

- Anh Khánh! Anh để yên chuyện này sao?

Khánh lạnh lùng rít một hơi thuốc:

- Mà thấy sao?

- Anh đã bỏ qua cho nó nhiều rồi, nếu để yên chuyện này thì đúng là mất mặt. Nếu anh không thể ra mặt thì để em.

Khánh khoát tay:

- Tao sẽ tự giải quyết chuyện này.

Đợi thằng Sang ra khỏi phòng, Khánh mới gọi điện cho ông Ben:

- Alô.

Khánh nói với ông bằng tiếng anh:

- Tôi, Khánh đây. Tôi cần gặp ông để bàn một số việc. Nếu không đến, ông sẽ phải hối hận đó.

Nói xong, anh lạnh lùng gác máy. Những tay nước ngoài qua đây đầu tư, thế mạnh của họ là tiền và Khánh biết cách khống chế lợi thế đó. Anh biết ngày mai là ông chính thức ký hợp đồng với công ty Thiên Hà. Anh hiểu mấy công ty bên địa ốc đang hợp tác để hạ anh và trong đó cả cả Quân, tuy nó không ra mặt nhưng lại là người hỗ trợ nhiều nhất.

Tối, Khánh đến nơi hẹn với ông Ben, về mặt ông ta không giấu được sự bồn chồn. Khánh bình thần ngồi xuống đối diện ông:

- Ông biết lý do tôi hẹn ông ra đây chứ?

Ông Ben gật nhẹ đầu:

- Tôi biết.

Khánh gật gù:

- Thế thì tốt! Vậy ông nghĩ sao khi chơi tôi như vậy?

- Tôi không chơi cậu gì cả. Tôi có quyền lựa chọn công ty để hợp tác.

- Tuy chưa ký hợp đồng nhưng bằng lời nói, coi như ông đã nhận lời với công ty tôi. Trong làm ăn, tôi ghét sự tráo trở, ông biết không?

Ông Ben có vẻ lúng túng:

- Cậu đã nói vậy thì cho phép tôi nói thẳng. Tôi mới đến Việt Nam để làm ăn, nên tôi cần hợp tác với người có uy tín. Còn cậu...thú thật, tôi đã nghe những điều không hay lắm.

Khánh bình thần tiếp lời ông:

- Còn một lý do nữa nếu ông ký hợp đồng với Thiên Hà, thì sẽ được hưởng ưu ái từ những công ty khác.

Ông Ben gật đầu thẳng thắn:

- Tôi không phủ nhận điều đó. Cậu là người thông minh, chắc cậu cũng nhận ra mình đang bị mọi người cô lập, và tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Khánh ngả người ra ghế:

- Ông nói vậy là vẫn chưa hiểu gì về tôi. Ông có tin tôi có thể làm cho ông không thể ngóc đầu lên ở Việt Nam không?

Ông Ben hơi bối rối:

- Cậu đừng hăm dọa tôi, tôi không sợ đâu.

Khánh nhìn ông lạnh băng:

- Ông cũng biết tôi là người thế nào trời phải không? Tôi không ép buộc ông phải ký hợp đồng với tôi, tôi chỉ muốn ông đợi một thời gian nữa hãy quyết định. Tôi sẽ cho ông thấy sai lầm của mình. Đến lúc đó, nếu ông vẫn không thay đổi quyết định, tôi hứa sẽ không cản trở nữa.

Ông Ben có vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Coi như tôi nể cậu. Ngày mai tôi sẽ gia hạn lại thời gian, nhưng tôi cần cậu bảo đảm là sẽ tôn trọng quyết định cuối cùng của tôi.

Khánh gật đầu không nói gì. Ông Ben đã ra về nhưng anh vẫn còn ngồi đó. Chuyện vừa rồi không làm anh nao núng. Anh sẽ dạy cho họ một bài học là muốn đối đầu với anh không phải là chuyện dễ dàng. Một lúc sau thì anh thấy Loan bước vào và tiến thẳng đến bàn anh:

- Sao em biết anh ở đây?

Cô mỉm cười ngồi xuống cạnh anh:

- Em thấy xe anh đậu ở ngoài. Anh có hẹn à?

Khánh khoát tay:

-Anh giải quyết xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Loan theo anh ra ngoài. Khánh quay qua cô:

- Em muốn đi đâu?

Cô nhìn anh yêu thương:

- Đâu cũng được, miễn là có anh.

Khánh nhún vai:

- Về nhà anh đi. Chúng ta không thể đi chơi mà mỗi đứa một xe được.

Cô theo anh về nhà, vừa vào đến phòng khách, cô đã choàng tay qua cổ anh:

- Sao cả tuần nay không liên lạc với em .

Khánh nhìn cô im lìm:

- Anh bận.

Loan hơi nhắm mắt:

- Còn em thì nhớ anh đến không chịu nổi.

Nói rồi cô chủ động hôn anh, Khánh siết lấy cô và đáp trả một cách cuồng nhiệt. Loan ngồi trong lòng anh,, cô lấy tay vẽ vòng quanh môi anh:

- Với ai, anh cũng ít lời như thế sao?

Anh vùi mặt trong cổ cô:

- Em muốn nói gì?

- Em ít khi thấy anh cười một cách vui vẻ và nhất là chưa bao giờ nghe anh đùa hay hài hước một chuyện gì đó.

- Anh không thích đùa. Em thích như vậy sao?

Cô nhìn vào mắt anh:

- Ít ra anh cũng phải vui vẻ khi chúng ta gặp nhau, đằng này em thấy anh rất thờnghiên, anh làm em cảm thấy bất an.

Khánh ngẩng lên nhìn cô:

-Đừng nhìn em như thế Khánh. Em sợ...

anh chột hờn nhẹ lên mắt cô:

- Anh đáng sợ lắm sao ?

- Không phải , em không giải thích được nhưng mỗi lần nhìn vào mắt anh, em luôn cảm nhận một sự trầm tĩnh đến lạnh lùng.

Khánh cười nhẹ:

- Em không sợ mọi người nói khi yêu anh sao?

Cô lắc đầu, luồn tay vào tóc anh:

- Em không sợ điều gì, chỉ sợ mình không đủ sức để giữ anh. Em không quan tâm mọi người nghĩ gì, em chỉ cần biết em yêu anh mà thôi.

Khánh ngửa mặt cô ra và hờn nồng nhiệt sau câu nói đó. Cô hơi bất ngờ lẫn sung sướng vì hành động bộc phát của anh. Cả hai cùng ngã xuống chiếc ghế xô-pha dài nơi phòng khách. Chưa bao giờ Khánh yêu cô như thế và Loan hiểu cô đã tác động dù chỉ là một chút vào trái tim vốn sắt đá của anh.

Hôm sau, Khánh nhận được điện của bà Oanh hẹn gặp ở vũ trường. Khi anh đến thì thấy bà đang ngồi bên cạch võ trường. Khi anh đến thì thấy bà đang ngồi bên cạnh ông “ Sáu rô”- một đàn anh hiện đang là ông trùm trong giới giang hồ.

- Xin lỗi, tôi đến trễ.

Bà Oanh khoát tay:

- Không sao. Tôi kêu cậu đến đây để hỏi xem phải xử thằng Tân thế nào?

Khánh nhìn bà:

- Nó đã làm gì có lỗi với chị à?

Bà Oanh rít một hơi thuốc:

- Nó có mười cái mạng cũng không dám có lỗi với cô. Hôm qua, nó đánh nhau ở sông bạc của anh Sáu, làm thiệt hại không nhỏ. Nó là đàn em của cậu, cậu nghĩ xem nử thế nào?

Khánh nhìn thẳng Tân đang đứng khúm núm kế bên.

- Nó là em út, chị cứ dạy dỗ theo ý của mình, đâu cần phải hỏi ý kiến tôi.

Bà Oanh cười nhẹ:

- Tại nó không biết chỗ của anh Sáu, nếu biết, tôi chắc nó không dám quậy ở đó đâu. Tôi cũng đã xin lỗi anh Sáu rồi, nhưng bỏ qua cho nó thì không được.

Khánh quay qua ông “Sáu rô”:

- Coi như em không biết dạy dỗ em út. Em kính anh một ly, mong anh bỏ qua cho nó.

Ông Sáu nhếch môi:

- Tôi coi cậu như anh em nên không xử nó, nhưng chỉ duy nhất lần này thôi, cậu nhớ đó.

Khánh uống cạn ly rượu như tỏ rõ thành ý chuộc lỗi:

- Em sẽ bồi thường gấp đôi cho anh. Chỉ mong anh giao thẳng Tân lại cho em dạy dỗ.

Ông Sáu khẽ cười:

- Tốt thôi! Thằng Tân được đi theo cậu là bố có phước. Tôi rất thích tính của cậu. Nếu sau này có việc gì cần anh giúp thì cứ lên tiếng .

Khánh mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

Đợi “Sáu rô” đi xong, Khánh liền đứng lên:

- Lâu rồi không gặp cậu, cậu không thể ngồi với tôi một chút sao?

Khánh quay lại nhìn bà Oanh:

- Tôi đánh rất bận. Xin lỗi chị.

Khánh định bước đi nhưng chợt thấy Vy đang bị một gã say ve vãn. Không ngờ cô cũng vào những nơi này, nơi mà một người đạo mạo như thằng Quân rất ghét. Thật chướng mắt khi hai bảo vệ cứ lôi hấn đi mà hấn cứ dùng dằng không chịu rời cô. Không chần chừ, anh bước đến túm cổ áo hấn ta và trầm tĩnh đâm một cú thật mạnh vào giữa mặt hấn. Vy hình như quên cả sợ, cô đưa mắt kinh hãi nhìn anh. Anh không nói gì, nắm tay cô lôi ra ngoài.

- Buông tôi ra! Anh làm gì vậy?

Nhưng ra đến ngoài đường anh mới buông tay cô ra:

- Em về đi , và nhớ đừng bao giờ đến đây nữa.

Vy hơi lùi ra sau:

- Lúc này, anh đâu cần phải đánh anh ta. Bảo vệ định đưa anh ta ra ngoài, và anh ta cũng đâu còn sức để chống cự.

Khánh nhìn cô:

- Thế ra tôi là người có lỗi à?

Vy chớp mắt:

- Tôi không nói vậy, nhưng cách anh cư xử hơi quá đáng.

Khánh khoanh tay nhìn cô hơi lâu:

- Tôi quên em là một bác sĩ. Bác sĩ thì phải có lòng thương người.

Vy hơi đỏ mặt vì câu nói của Khánh:

- Nếu thằng Quân biết em vào đây, nó sẽ không vui đâu. Về đi!

Vy định nói thì nhóm bạn của cô đã đi ra, chúng nó đưa mắt nhìn Khánh:

- Cảm ơn anh đã cứu bạn em.

Khánh cười nhẹ:

- Không có gì.

Rồi cô bạn quay qua Vy:

- Mà không sao chứ? Lúc nãy đã bảo ra nhảy với tụi tao mà không chịu.

Vy quay nhìn nơi khác:

- Khuya rồi, tụi mình về thôi.

- Mà đợi tao lấy xe đã.

Cả nhóm vào bãi để lấy xe ra. Vy nói không nhìn anh:

- Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp tôi.

Khánh nhìn vẻ mặt thờ ơ của cô một cách thản nhiên:

- Nếu không thích thì đừng nói, tôi rất ghét sự miễn cưỡng.

Vy nhìn Khánh. Anh ta nói chuyện thật khác người, nó quá thẳng như tát vào mặt người khác. Không hiểu sao Quân lại có thể làm bạn với một người như vậy, một người quá khác xa anh.

- Tôi chỉ làm những gì mình cho là đúng.

Khánh bật lửa châm cho mình điều thuốc.

- Có phải em thất vọng vì thằng Quân có một người bạn như tôi không?

Vy hơi lúng túng, Khánh đúng là đáng sợ hay tại cô dở không biết cách giấu suy nghĩ của mình để cho anh ta có thể đọc rõ lòng mình như đọc một quyển sách?

- Tôi không chối là mình có suy nghĩ đó.

Khánh bật cười nhỏ, tiếng cười rất đầm ấm đến nỗi cô không tin nó được phát ra từ anh.

- Thế thì hãy tránh xa tôi ra đi , cô bé ạ.

Khánh vừa dứt câu thì nhỏ Thảo đã dừng xe bên cạnh cô. Nó quay qua Khánh cười thật tươi:

- Có thể cho em biết tên anh không?

- Tôi tên Khánh.

Thảo tủm tỉm cười:

- Tôi nay cảm ơn anh Khánh nhiều lắm. Nếu lần sau gặp, chắc chắn em sẽ không quên anh.

Khánh chỉ cười chứ không nói gì. Anh đứng yên nhìn cả nhóm bạn của Vy đèo nhau ra về mà buồn cười:

- Đàn ông thường yếu lòng bởi những con nai tơ ngo ngoe. Tôi thấy cậu cũng không ngoại lệ.

Khánh quay lại nhìn bà Oanh.

- Cô bé đó quen biết thế nào với cậu?

- Điều đó không liên quan đến chị.

- Nhưng nếu tôi muốn xen vào thì sao?

Khánh nhìn bà rắn danh:

- Nếu chị làm gì cô bé đó, tôi sẽ không để yên đâu.

Bà Oanh bật cười:

- Nghe từ cậu những lời này, tôi ngạc nhiên thật đấy, và càng muốn biết nó có quan hệ gì với cậu.

- Cô ấy là vợ sắp cưới của bạn tôi.

Bà Oanh nhìn anh một lúc rồi nhếch môi:

- Sắp cưới chứ chưa phải là vợ, nhưng nếu đã là vợ đi nữa thì với bản tính của cậu, cậu cũng sẽ bắt chấp tất cả. Tôi nói có đúng không?

- Tôi không giống chị.

- Đừng nói những thứ đạo đức rơm róc với tôi. Tôi có tàn nhẫn cũng không bằng cậu đâu.

Khánh bước về phía xe mình, nơi thằng Tân đang đứng chờ sẵn:

- Chị nên quên những gì cần phải quên đi. Tôi nói thật lòng đấy.

Bà Oanh bước tới chặn anh lại:

- Tôi không chịu nổi khi thấy ánh mắt của cậu nhìn con bé đó. Có thể cậu không nhận ra, nhưng tôi thì thấy rất rõ.

Khánh gạt bà qua một bên và mở cửa xe:

- Chị lấy gương soi lại mình đi. Tôi rất thất vọng khi thấy hình ảnh này của chị.

Nói rồi, anh ngồi vào xe, lạnh lùng đóng cửa lại trước đôi mắt chết lặng của bà Oanh. Khánh bảo thằng Tân đưa đến nhà Dũng. Trước khi bước xuống anh gằn giọng:

- Mày nên người một chút đi, nếu có lần sau, tao không cứu được mày đâu.

Thằng Tân nói nhỏ nhẹ:

- Em biết rồi anh Khánh.

- Đêm nay, tao ngủ ở đây. Sáng mai lái xe đến đón tao.

Anh đóng cửa xe lại rồi bước đến bấm chuông. Hình như chỉ có mỗi thằng bạn này là Khánh có thể sống thật với chính mình.

Tuần sau, Khánh không có gì ngạc nhiên khi Quân đến tìm mình. Vẫn với thái độ một công tử đúng mực, Quân mỉm cười nhìn anh:

- Tao đến thế này, có đường đột quá không?

Khánh nhìn không biểu lộ gì:

- Tao đoán mày sẽ đến gặp tao, nên không có gì là ngạc nhiên.

Quân ngồi xuống đối diện anh:

- Vậy thì tao nói thẳng, có phải mày đe dọa ông Ben không?

Khánh ngả người ra ghế:

-Nếu thế thì sao? Ông ấy cần phải được dạy cho một bài học.

Quân như cố dẫn sự nóng giận, nói nhẹ nhàng:

-Tao không chối, tao cũng có phần trong việc lôi kéo ông Ben khỏi tay mày. Từ trước tới giờ tao và mày, mỗi đứa một hướng riêng, không ai đụng chạm ai cả, tại sao mày lại nhảy sang lãnh vực này để cạnh tranh với tao? Mày quá tham vọng rồi.

Khánh nói sắc lạnh:

- Nếu thật sự có tài thì người ta chơi thế nào cũng không ngã. Tao không có ý định cạnh tranh với ai hết, việc nào có lợi thì tao làm, ngoài ra tao không bận tâm điều gì cả.

Quân nhếch môi cười:

- Tao biết mày chỉ cần tiền là đủ, nhưng tao thì khác, tao còn danh dự và uy tín của mình. Tao không cho phép ai chà đạp và bĩ mặt tao như vậy.

Khánh nhướng mắt:

- Và mày đã tìm mọi cách để hạ tao, chỉ vì lý do tao có thể hơn mày. Mày sợ điều đó phải không?

Quân đỏ cả mặt. Anh không ngờ Khánh dám nói thẳng vào mặt mình như thế:

- Đừng tự đề cao mình quá. Tao nghĩ đến tình bạn bấy lâu nay nên mới đến đây gặp mày. Tao khuyên mày đừng quá háo thắng, nếu không mày sẽ phải hối hận đó.

Khánh cười nhẹ:

- Nói tóm lại, mày đến đây làm gì?

Quân nhếch môi:

- Muốn thức tỉnh mày. Mày nên biết lúc nào thì gọi là đủ. Đừng quá tham lam. Nếu không cuối cùng lại chẳng được gì.

Khánh cau mày:

- Đừng vòng vèo nữa! Nói thẳng ra mày có ý cảnh cáo tao, phải không?

Quân nhìn thẳng vào mắt anh trầm giọng:

- Tao sẽ không nương tay nếu mày vẫn tiếp tục phá rối.

Khánh cười nhẹ, thái độ thản nhiên của anh làm Quân hơi nao núng vì thấy mình đã không tỏ ra bản lĩnh trước mặt Khánh:

- Tao cũng muốn nói với mày câu đó. Thật tiếc là chúng ta lại đối đầu thế này, nhưng quả là không còn sự lựa chọn nào khác. Mày cứ làm những gì mày muốn và tao cũng vậy.

Quân cười gằn:

- Tao hiểu, và tao cũng không mong có một người bạn như mày. Tao sẽ chống mắt xem với một người bất chấp thủ đoạn như mày, sẽ thành công đến đâu.

Mắt Khánh hơi nheo lại, anh khẽ cười:

- Mà có thể về được rồi. Không tiễn nhé!

Quân đứng bật dậy nhìn Khánh toé lửa rồi giận dữ bước ra ngoài.

Khánh vẫn ngồi yên trên ghế, gương mặt lạnh băng không còn một cảm xúc. Anh không thấy tiếc khi mất một thằng bạn như vậy. Dù Quân cố tỏ ra mạnh mẽ đến đâu cũng không che giấu được sự hèn yếu của mình, nếu nói hối hận thì chính nó mới phải hối hận, vì thật sự Quân không phải là đối thủ của anh.

Tháng sau thì Khánh ký hợp đồng với ông Ben. Thái độ vừa mềm lại vừa cứng của anh đưa ra quá hoàn hảo, cộng thêm sự ưu đãi quá lớn đã khiến ông Ben không thể từ chối.

Hình dung ra gương mặt giận dữ của Quân, anh khẽ nhếch môi cười. Nó cần một bài học để sáng mắt ra mà nhìn lại năng lực của mình.

Trưa, Khánh vào bệnh viện để thăm Loan vì hôm qua cô bị đụng xe trên đường đi làm về. Vì bận và nghĩ không quan trọng lắm, nên đến hôm nay Khánh mới vào thăm.

Dừng bước trước cửa phòng cô nằm, anh chưa kịp mở cửa thì cánh cửa đã được mở ra. Đôi mắt tròn xoe của Vy nhìn anh kinh ngạc. Khánh tránh qua nhường lối cho cô.

- Chào bác sĩ Vy!

Vy nghe nóng bừng cả mặt vì câu chào cố ý trêu đùa của Khánh. Cố nghiêm mặt cô hỏi giọng lịch sự

- Cô ấy là bạn anh à?

Khánh gật đầu, đôi mắt vẫn không rời cô.

- Anh vào đi. Tôi phải về phòng.

Khánh không vào mà bước theo cô. Vy dừng lại nhìn anh :

- Có chuyện gì không?

- Tôi muốn biết tình trạng của cô ấy. Vy có thể trả lời không?

Vy hơi bối rối, cô không tin anh ta lo lắng nhiệt tình như vậy.

- Cô ấy chỉ bị nhẹ thôi và bị băng bột ở cánh tay.

Khánh gật gù:

- Cảm ơn Vy.

Anh tránh đường cho cô qua. Cô không nhìn anh lần nào nữa và bước về phòng. Khánh chậm rãi quay lại phòng của Loan. Vừa thấy anh, cô đã giọt vắn giọt dài:

- Sao đến giờ anh mới tới? Em sợ lắm anh biết không?

Khánh ôm cô vào lòng:

- Anh bận. Người nhà em đâu? Không ai vào với em sao?

Loan cứ gục mặt trong ngực anh:

- Mẹ vừa mới về. Hôm qua đến giờ, em cứ trông anh mãi.

Khánh không nói gì, để mặt cô khóc trên vai mình. Dễ dàng cô một lúc thì anh ra về. Vừa đến cổng, anh thấy Vy đang loay hoay dắt xe. Khánh bước đến giằng lấy và dắt ra ngoài cho cô.

Vy đứng yên nhìn anh, hình như Khánh luôn làm theo những gì mình muốn mà không cần biết người khác có hài lòng hay không?

Khánh trao xe cho cô:

- Em thực tập ở bệnh viện này à?

Cô miễn cưỡng gật đầu:

- Vâng.

Khánh nhìn cô vội vã đề ga mà buồn cười:

- Tôi có cảm giác hình như em rất sợ gặp tôi. Vì sao vậy?

Vy chớp mắt:

- Anh đừng suy diễn lung tung, tôi không sợ ai cả.

- Vậy à!

- Xin lỗi, tôi về trước.

Như Khánh đã giữ cổ xe cô lại:

- Em chưa cảm ơn tôi.

Cô nhìn anh không giấu được sự ghét bỏ, đúng là chỉ có anh ta mới có cách cư xử như vậy.

- Lúc này tôi không ngờ anh dắt xe giùm tôi, nên không nghĩ là mình phải cảm ơn.

Khánh hơi nheo mắt:

- Lần thứ hai tôi lại làm chuyện không đâu nữa rồi. Tệ thật!

Vy quay nhìn nơi khác:

- Tôi về được rồi chứ?

Khánh vừa buông ra, cô đã đề ga phóng thật nhanh ra đường. Không hiểu sao anh không thấy giận mà có cái gì đó nhooi nhói khi thấy đôi mắt của cô nhìn vào anh.

Tối hôm sau, anh đến thăm Loan. Anh không hiểu mình thật lòng đến thăm cô hay vì một lý do nào khác. Loan cứ ngồi trong lòng anh và Khánh để cô tự do thể hiện tình cảm của mình.

- Em cứ tưởng hôm nay anh sẽ không đến?

Khánh hôn nhẹ môi cô:

- Tối nay anh không bận gì cả, nên vào với em.

Loan cười thật tươi, cô khiêu gợi bằng cách cắn nhẹ vào môi Khánh trong sự say đắm đầy mê mẩn. Chợt cửa phòng bật mở, Khánh vội rời cô ra, trước mặt anh là gương mặt đỏ hồng của Vy. Đáng lẽ người bối rối phải là anh và Loan mới đúng, đằng này trông cô thật tội nghiệp vì vẻ lúng túng của mình.

- Xin lỗi tôi không biết là có anh đến.

Khánh nhìn cô im lìm:

- Không có gì.

Vy bối rối khi bước đến giường của Loan. anh thầm buồn cười khi nhận ra cô vẫn chưa lấy lại được sự tự nhiên.

- Đến giờ chị phải chích thuốc rồi.

Theo sau cô là một bác sĩ đứng tuổi và hai người nữa mà anh nghĩ là bạn thực tập với cô. Vy làm việc với sự quan sát của vị bác sĩ đứng kế bên. Gương mặt đầy tập trung của cô làm anh hơi quay đi vì cảm giác buồn cười lẫn tội nghiệp.

Cuối cùng khi mọi người đi ra, thì Khánh chặn cô lại sau cùng:

- Tối nay em trực à?

Cô đáp lãnh đạm:

- Vâng.

- Nhờ em để ý cô ấy giùm. Tôi rất cảm ơn.

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi. Anh yên tâm đi.

Loan nhìn anh cười tươi đầy âu yếm vì nghĩ Khánh quan tâm đến mình. Thật khuya, anh mới ra về. Anh cố tình đi ngang qua phòng trực nhưng chẳng

thấy Vy đau. Anh thầm buồn cười cho mình khi để những cảm giác vớ vẩn chi phối.

Anh bước chậm chậm trên hành lang vắng. Ngang qua phòng cấp cứu, nơi có nhiều người đang bu đông. Anh chợt thấy Vy được một cô y tá dìu ra ngoài, cô có vẻ như không đứng vững, mặt tái mét. Khánh bước nhanh đến:

- Cô ấy bị sao vậy?

- Có lẽ là lần đầu tiên thấy máu nhiều quá nên bị choáng.

Khánh nhìn vẻ mặt trắng bệch vì sợ sệt của cô mà tội nghiệp:

- Em không sao chứ?

Vy lắc đầu như không còn hơi sức để trả lời, anh quay qua nói với cô y tá:

- Tôi là bạn cô ấy. Tôi sẽ ở lại đây, cô cứ đi lo công việc của mình đi.

Cô y tá mỉm cười:

- Vậy phiền anh đưa Vy về phòng nghỉ giùm.

Khánh gật đầu nhưng khi cô y tá đi xong, anh vẫn ngồi yên như thế, bên cạnh anh Vy cứ gục đầu trong tay. Khánh lơ đãng nhìn xung quanh rồi bất chợt đứng lên, đưa tay bắt con thằn lằn vừa bò xuống, và ngoài sức tưởng tượng của cô, anh cầm đuôi nó đập mạnh vào tường.

Vy nói không ra hơi:

- Anh có phải con người không?

Khánh không nói gì mà bỏ con thằn lằn vào tay cô, Vy nhảy nhồm lên, mặt tái mét. Cô như ngã hẫng vào lòng Khánh:

- Anh điên rồi.

Khánh lẳng lặng cúi xuống lượm con thằn lằn vừa rớt xuống đất, đưa đến trước mặt cô:

- Mới chạm vào xác con thằn lằn mà em đã sợ thế rồi, nếu sau này hằng ngày đối diện với những người chết, em sẽ thế nào đây? Nếu đã quyết định là một bác sĩ thì phải lạnh lùng một chút, và nhất là phải học cách vượt qua nỗi sợ hãi của mình.

Cô đưa mắt nhìn gương mặt trầm tĩnh của Khánh. Nó có vẻ rất thật chứ không có vẻ gì là đùa. Cô quay đi khi thấy con thằn lằn vẫn còn trong tay Khánh và đứng đưa trước mặt mình:

- Anh bỏ nó đi, được không?

Khánh lắc đầu tỉnh bơ :

- Tôi không có ý định đó. Nếu muốn em tự làm đi.

Cô gạt tay Khánh ra, lặp lại:

- Anh điên rồi.

Khánh không nói gì, anh đưa tay lên làm động tác ném con thằn lằn ra ngoài:

- Tôi bỏ nó rồi.

Vy vịn vào lan can thở nhẹ:

- Tôi dở lắm phải không?

Khánh đứng yên nhìn cô rồi bất chợt nắm lấy tay cô và đặt con thằn lằn vào. Hành động chớp nhoáng của anh làm cô không kịp phản ứng, anh bóp những ngón tay cô lại. Vy lắp bắp không ra lời:

-Anh...

Khánh vẫn nắm chặt tay cô:

- Em thấy thế nào? Không việc gì phải sợ cả.

Anh buông tay cô ra, Vy vội vút ngay con thằn lằn ra ngoài:

- Tôi thật sự sợ anh rồi.

Gương mặt anh vẫn không thay đổi:

- Nói thật lòng mình đi. Sau khi quăng con thằn lằn ra ngoài, em thấy sợ đấy, nhưng lại thấy mình mạnh dạn lên một chút. Tôi bảo đảm nếu lần sau gặp xác con thằn lằn em sẽ không còn sợ hãi như bây giờ.

Vy quay nhìn nơi khác, cô không muốn thừa nhận rằng Khánh nói có phần đúng, nhưng cái cách anh lạnh lùng đập đầu con thằn lằn thì cô không thể không sợ con người anh. Tự nhiên cô lặng người khi nghĩ rằng Khánh đang lấy chính bản thân mình để dạy cô về sự lạnh lùng, tàn nhẫn:

- Còn sợ không?

Cô nói mà không cần suy nghĩ:

- Tôi chỉ sợ anh thôi.

Khánh cười nhẹ:

- Tôi đã từng nghe nhiều người nói như vậy, nhưng không hiểu sao với em, tôi lại thấy nhói đau.

Vy đứng im lặng, cô không tin mình nghe được những lời này từ Khánh, và ngạc nhiên vì trái tim đang đập có vẻ như khác thường của mình.

- Tôi nghĩ mình như giọt nước làm tràn ly, và lời nói của tôi là giọt cuối cùng làm thức tỉnh lương tâm anh.

Khánh cười nhỏ, anh nheo mắt nhìn cô:

- Nói rất hay , như trong tiểu thuyết vậy.

Vy đỏ mặt, không ngờ anh ta có thể lèo lái câu chuyện để đùa như vậy, nhưng như thế cô thấy nhẹ nhàng hơn.

- Anh ở đây với chị ấy à?

Khánh lắc đầu:

- Tôi định ra về thì gặp em.

Vy mỉm cười:

- Cảm ơn anh. Tôi biết anh làm vậy là muốn tốt cho tôi.

Khánh gật đầu:

- Tôi nhận lời cảm ơn này, vì tôi cảm nhận sự chân thành trong đó.

Vy cười nhẹ, con người Khánh vừa làm cho người khác phải sợ vừa như cuốn hút thắm lặng. Ôu anh luôn toát ra vẻ mạnh mẽ, vững vàng, hay nói đúng hơn là cảm giác an toàn tin cậy khi ở bên cạnh. Cô hơi quay nhìn nơi khác khi anh quay qua.

- Khuya rồi, tôi phải về thôi. Chào nhé!

Nói rồi, Khánh bình thản quay lưng đi, nhưng được vài bước thì anh quay lại, Vy vẫn còn đứng đó. Khánh chợt mỉm cười nhìn cô:

- Chúc em và thằng Quân hạnh phúc. Đó là lời chúc thật lòng hiếm hoi của tôi đấy.

Vy cười dịu dàng:

- Cảm ơn anh.

Cô đứng yên nhìn theo dáng Khánh đi ra cổng. Không hiểu sao cô có cảm giác anh rất cô đơn, dù bên cạnh anh luôn có mọi người vây quanh, ca tụng.

Về đến nhà thì Vy đã ngủ li bì vì đêm qua phải trực suốt đêm trong bệnh viện. Vừa thức giấc cô đã thấy Quân ngồi bên cạnh.

- Anh đang định đánh thức cô công chúa của mình bằng một nụ hôn đấy.

Vy đỏ mặt ngồi lên:

- Anh đến lâu chưa?

Quân nhìn cô yêu thương:

- Mới đây thôi. Yên tâm đi! Em ngủ trông rất dễ thương.

Cô đầm nhẹ vai anh:

- Đợi em một lát nha.

Nói rồi cô phóng nhanh vào toa-let, Quân mỉm cười nhìn theo rồi bước đến mở cửa sổ, anh kéo màn ra cho ánh sáng tràn ngập trong phòng. Một lúc sau thì cô bước ra. Quân khoanh tay dựa cửa nhìn cô âu yếm :

- Đêm qua em không ngủ được chút nào sao?

Vy bước đến cạnh anh nhìn xuống đường:

- Không em không quen ngủ chỗ lạ.

Quân ôm cô vào lòng âu yếm:

- Đói không?

Cô gật đầu. Anh hôn nhẹ lên trán cô:

- Thay đồ đi, anh đưa đi ăn.

Vy tựa cằm trên vai anh:

- Không đi đâu. Em lười lắm. Để em xuống bếp xem còn gì ăn không?

Vy nắm tay anh kéo theo mình. Bà Bình vừa thấy cô đã mừng yêu:

- Tưởng cô mê ngủ quên đói rồi chứ. Mẹ có để phần thức ăn cho con trong tủ đấy.

Cô cười khúc khích:

- Con biết mẹ thương con nhất mà.

Quân ngồi nhìn cô ăn ngon lành phần cơm của mình mà mỉm cười:

- Ăn từ từ thôi em.

Cô nheo mắt nhìn anh:

- Anh ăn không?

Quân lắc nhẹ đầu:

- Anh không đói.

Rồi như sực nhớ, cô nói:

- Đêm qua, em có gặp anh Khánh.

Mặt Quân tối sầm:

- Nó làm gì trong đó?

Cô nhìn nhìn anh:

- Bạn anh ấy bị đụng xe.

Vy lấy khăn lau miệng rồi nói nhẹ nhàng:

- Em đâu thể bắt lịch sự không chào được, dù sao anh ấy cũng là bạn thân của anh.

Quân nói ngang:

- Anh không có thằng bạn thân như nó, mất mặt lắm. Lần sau nếu có gặp, em không cần lịch sự như vậy.

Cô tròn mắt nhìn anh:

- Anh sao vậy? Anh Khánh là bạn anh mà.

- Tóm lại là anh không thích em tiếp xúc với nó. Con người thằng Khánh khó lường lắm, em cũng nghe mọi người bàn tán rồi còn gì.

Vy chớp mắt ngồi yên. Không hiểu sao cô thấy hơi thất vọng khi nghe những lời này từ Quân. Trong khi với Khánh, cô không bao giờ nghe hay thấy một thái độ nào nói lên sự xung đột giữa hai người. Dù cho anh và Khánh có xảy ra chuyện gì, nhưng Khánh đã không chấp nhứt mà còn nói chuyện với cô, chẳng là cô lại nghe lời Quân làm ngơ như không biết anh.

Vy nói dịu dàng:

- Em sẽ tránh tiếp xúc với anh Khánh, nhưng không thể gặp nhau mà không chào như anh nói được. Như thế bất lịch sự lắm.

Quân nhếch môi:

- Dù em có bất lịch sự hơn nữa, nó cũng không quan tâm đâu. Nó là thằng không có cảm xúc mà.

Vy hơi nhìn nơi khác. Lần đầu tiên cô thấy nét cay độc trong con người Quân. Dù Khánh có xấu xa thế nào thì cả hai cũng từng là bạn với nhau, Quân đừng nên nói những lời này với cô thì đúng hơn. Cô lãng chuyện :

- Hôm nay anh không đi làm sao?

Quân mỉm cười:

- Anh về sớm để ghé xem em thế nào. Anh lo em mất sức vì phải thức suốt đêm trong bệnh viện.

Vy chớp mắt cảm động:

- Em đâu có gì.

Quân gật đầu:

- Thế em có sợ khi nhìn thấy máu không?

Câu hỏi của anh làm cô nhớ đến Khánh.

- Sợ nhưng em phải vượt qua sự sợ hãi của mình chứ.

Cô hơi bối rối khi vô tình lặp lại lời của Khánh đã nói với cô:

- Anh tin em sẽ làm được.

Vy thấy buồn cười vì sự ngớ ngẩn của mình. Quân chợt nắm tay cô kéo đứng lên:

- Đi một vòng với anh. Trời chiều mát lắm.

Vy không nỡ từ chối khi nhìn vào mắt anh :

- Anh đợi em một lát!

Nói rồi, cô chạy về phòng. Cô biết Quân rất yêu cô và đã quen có anh bên cạnh và thói quen đó cho đến bây giờ vẫn không thay đổi. Quân luôn chiều chuộng cô mọi thứ kể cả những điều vô lý nhất, anh làm cho Vy cảm thấy không cảm gì để mơ ước nữa.

Cả hai chạy lòng vòng qua các con đường. Trời chiều thật mát và cũng thật thú vị khi đi cùng Quân. Anh cứ chờ cô chậm chậm khắp nẻo đường cho đến khi sập tối. Hai người tấp vào quán cà phê quen thuộc và cũng là chỗ hẹn hò của cô và anh. Ngồi trong lòng Quân thật ấm khi trong quán máy lạnh như làm công cả người.

- Em ra trường thì mình cưới nhau nhé Vy. Anh chờ đợi lâu quá rồi.

Cô tủm tỉm cười trong lòng anh:

- Nhưng em chưa chuẩn bị.

Quân cười nhỏ:

- Em không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần làm cô dâu xinh đẹp của anh thôi.

- Em muốn mình có công việc ổn định đã, nha Quân.

Quân nâng mặt cô lên:

- Cưới xong rồi đi làm cũng được vậy. Anh năn nỉ mà, em không tội nghiệp anh sao?

Vy nhìn vào mắt anh , ánh mắt luôn làm cô xúc động nao cả lòng khi đối diện, không hiểu sao cô nhẹ nhẹ gật đầu. Quân sung sướng siết chặt cô vào lòng hôn thật lâu:

- Anh yêu em ,duy nhất chỉ mình em, Vy ạ. Hãy tin anh, em sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định của mình đâu.

Vy chớp mắt:

- Em tin anh mà.

Cả hai lại hôn nhau say đắm. Hình như chỉ có những ai yêu nhau mới vào quán này, vì họ luôn tìm thấy một không gian riêng cho mình tại đây.

- Đủ rồi. Mày cũng tham lam thật đấy.

Hai người giật mình rời nhau ra, Vy đỏ cả mặt khi thấy một gã thanh niên ngồi đối diện với mình. Quân tái cả mặt khi nhận ra thằng em của Khánh:

- Mày muốn gì?

Tân bật quẹt châm lửa hút. Anh không tắt lửa mà kê sát vào mặt Vy như muốn xem cho rõ:

- Không ngờ mày có con bồ đẹp đến vậy.

Vy lạnh cả người, cô run rẩy nắm chặt tay Quân:

- Mày muốn gì? Nếu mày giở trò, tao sẽ gọi người đưa mày ra đó.

Tân ngả người ra ghế:

- Chỉ có thằng ngu mới làm như vậy. Tao có đập nát cả quán này, tụi nó cũng không dám làm gì. Mày gọi đi!

Quân giận dữ:

- Thằng Khánh bảo mày làm phải không?

Tân chồm tới phả khói thuốc vào mặt Quân:

- Nếu là anh Khánh thì mày không ngồi yên thế này đâu.

Rồi chợt, hắn lấy cái chai đập mạnh xuống bàn. Mấy bàn gần đó sợ hãi tránh ra xa hoặc rời khỏi quán. Vy như muốn ngất khi thấy hắn đưa cái chai vào mặt Quân:

- Lần này tao cảnh cáo, nếu lần sau mày còn phá rồi anh Khánh thì đừng trách tao.

Vy hoảng hốt la lên:

- Anh đừng làm vậy, tôi la lên đấy.

Nhưng Tân hình như không chú ý đến lời cô, Quân thì toát cả mồ hôi nhưng vẫn ráng nói cứng:

- Nếu mày làm gì, tao sẽ báo công an. Tao không sợ đâu.

Tân túm lấy cổ áo Quân kéo lên:

- Mày rung cây nhất khí hả *** Tao mà phát hiện mày hèn hạ chơi sau lưng anh Khánh, tao sẽ lấy thọc mày ngay, nghe chưa đồ ngu.

Nói rồi, Tân buông cổ áo anh ra, và lấy ly nước trên bàn tạt thẳng vào mặt Quân:

- Tỉnh táo mà nhìn kỹ lại mày đi. Cái thứ như mày chỉ cần anh Khánh búng tay một cái là không còn đất sống.

Nói rồi hắn quay qua Vy, cô đang nép vào Quân, mặt trắng bệch vì sợ:

- Lúc trước anh Khánh cứu co bé này ở vũ trường, tao thấy ảnh cũng thích con bồ của mày lắm. Giữ cho kỹ nhé, đừng làm anh Khánh giận, nếu không mất bồ như chơi.

Vy lắp bắp lắp lại:

- Anh không được nói vậy.

Tân đứng thẳng lên, nhếch môi cười:

- Không những nói bậy mà còn làm bậy nữa. Anh Khánh mà muốn thì bỏ cả mạng tao đây cũng làm.

Nói rồi, hắn cùng hai gã đàn em tự giờ đứng yên bên cạnh đi thẳng ra cửa. Lúc này ông chủ quán với vẻ mặt sợ sệt chạy lại:

- Hai người không sao chứ? Cũng may không có chuyện gì.

Quân mím môi cố kiềm chế nhưng sự giận dữ đã bốc cao, anh nói như hét vào mặt ông :

- Ông buôn bán kiểu gì vậy? Khách bị hành hung mà không có một bảo vệ. Sao lúc này ông không gọi công an?

Ông chủ quán nhìn Quân bối rối:

- Cậu nói vậy thì tôi xin chịu. Ở Sài Gòn này, ai mà không biết anh Tân, nếu báo công an thì coi như chết chắc. Lúc này, đối với cậu là nhẹ nhàng đấy. Tôi khuyên cậu đừng đụng đến họ nữa.

Quân dần xấp tiền lên bàn rồi kéo Vy đi thẳng ra ngoài. Chưa bao giờ anh nhục nhã và tức điên như vậy. Trên đường về, anh không nói một câu.

Vy đã bình tĩnh lại và lăm lét nhìn anh :

- Anh không sao chứ?

Nhưng Quân vẫn một mực im lặng cho tới khi đến nhà cô. Vy lo sợ nhìn anh :

- Anh sao vậy?

- Anh không ngờ cả em cũng lừa dối anh. Chuyện em gặp thằng Khánh sao lại dối anh ?

vy chớp mắt:

- Em chỉ tình cờ gặp anh ấy, em không nghĩ chuyện đó làm anh giận .

Quân nhìn cô lạnh lùng:

- Chuyện chỉ có thể mà em còn giấu , nếu sau này những chuyện lớn hơn, chắc không bao giờ anh được biết.

Vy nhìn anh ảm ức:

- Em giấu anh chỉ vì em sợ anh giận khi anh biết em đến những nơi mà anh không thích.

Quân cười gằn:

- Nếu sợ anh, em đã không đến đó và càng không tiếp xúc với nó.

Không kiềm được cô nói:

- Anh nói chuyện vô lý quá. Em không cố ý tiếp xúc với anh ta, chỉ vì anh ta cứu em không lẽ em làm ngơ.

Quân bước về phía xe đề ga rồi nói giận dữ:

- Thế ra anh phải cảm ơn nó à? Cũng nhờ em giấu nên hôm nay anh mới bề mặt nhục nhã như vậy. Xin lỗi, anh không phải là thằng rộng lượng, vì thế anh sẽ không tha thứ chuyện này đâu.

Nói rồi, anh phóng xe đi trước cái nhìn tuyệt vọng và đau khổ của Vy. Cô không ngờ Quân lại cư xử như vậy. Cô có cảm giác anh yêu bản thân mình hơn là lo cho cô. Vì vậy chỉ cần anh bị xúc phạm một tí là có thể thẳng tay vứt bỏ tất cả.

Một tuần trôi qua, không hiểu nổi cảm giác bứt rứt, Vy gọi điện cho anh, nhưng vừa nghe tiếng cô thì anh liền cúp máy. Cô tức muốn khóc vì sự cố chấp của anh. Dù cô có lỗi là đến những nơi anh không thích thì Quân cũng không thể cư xử như vậy. Cô thấy không phải anh giận vì cô đến vũ trường mà giận vì cô gặp Khánh thì đúng hơn. Nhớ đến Khánh, cô lại thoáng rung mình. Con người anh ta quả là đáng sợ và dù Quân không cấm cô cũng làm ngơ như không quen biết. Cô không muốn có bất cứ quan hệ nào với một người như anh ta dù là trong quan hệ xã giao.

Gần một tháng, Quân mới đến tìm cô. Ngồi đối diện nhau nơi phòng khách, gương mặt anh vẫn lạnh lùng. Vy cố giấu sự tự ái và ngồi im.

- Em không có gì để nói với anh sao?

- Anh đến tìm em mà, em hỏi anh câu đó mới đúng.

Quân nhìn cô, mặt vẫn không thay đổi.

- Đừng quá đáng Vy! Anh đã hạ mình đến đây mà em vẫn không chịu nhận lỗi của mình sao?

Vy mím môi quay nhìn nơi khác:

- Em biết mình có lỗi là giấu anh, nhưng khi em gọi điện thì anh đã cư xử như thế nào? Em cũng tự ái chứ.

Quân gằn giọng:

- Vì anh không chịu nổi khi nghĩ em đã gặp nó.

- Cách anh nói làm như em cố tình gặp anh Khánh vậy. Nếu vẫn còn nghĩ như thế thì anh đến đây làm gì?

Quân gục đầu trong tay:

- Anh xin lỗi. Nói đúng hơn là anh không chịu nổi khi em gặp chuyện không may mà không có anh bên cạnh và người cứu em lại là chính nó. Đàn ông rất khó chấp nhận điều đó, em biết không?

Vy nhìn anh, dáng vẻ phờ phạc của Quân làm cô không đủ cứng rắn để giận anh hơn nữa:

- Em xin lỗi. Từ bây giờ, nếu anh không thích, em sẽ không gặp anh ta nữa và nếu có tình cờ gặp em cũng sẽ coi như không quen biết. Em muốn anh hiểu là em tôn trọng anh. Tôn trọng tình yêu của chúng mình.

Quân ngược lên nhìn cô, đôi mắt thoáng qua nét hài lòng, anh đứng lên bước qua ngồi bên cạnh cô:

- Anh biết là em yêu anh mà.

Nói rồi, Quân cúi xuống môi cô nhưng Vy đã đẩy anh ra:

- Coi chừng mẹ thấy.

Quân mỉm cười:

- Mẹ đã vào phòng rồi. Giờ này chắc đã ngủ.

Nhưng Vy vẫn ngồi ngay ngắn:

- Em đã bảo không được mà.

Quân buông cô ra nheo mắt:

- Em khó chịu với anh quá. Cả tháng xa nhau, anh nhớ em muốn điên lên được.

Vy chớp mắt nhìn anh rồi bất chợt hôn mạnh lên má anh:

- Em chỉ cho phép thế thôi, cho đáng tội anh.

Quân nhìn cô yêu thương:

- Nhưng đến lúc chỉ có hai đứa với nhau, em phải đền bù cho anh.

Vy đỏ mặt véo vào vai anh:

- Có muốn em đuổi về không?

Anh chụp tay cô cười nhỏ:

- Em cứng rắn lắm. Anh thấy trong tình yêu anh yếu đuối hơn em ,vì anh yêu em nhiều hơn.

Vy tủm tỉm:

- Anh thấy điều đó từ lúc nào?

- Từ những lần giận nhau, vì lúc nào người thua cuộc cũng là anh.

- Vì anh có lỗi.

Quân gật lia lia:

- Anh hiểu, nên đâu dám than thở gì.

Vy chột ngả đầu lên vai anh:

- Từ nhỏ đến lớn, chỉ có anh là người con trai em yêu thương nhất. Mỗi lần gặp chuyện gì, người đầu tiên em nghĩ đến là anh và đến lúc lớn lên khi ba mẹ nói về hôn nhân, em cũng đã nghĩ mình chỉ có thể làm vợ anh thôi. Nếu không yêu anh nhiều thì em đã không như vậy.

Quân hôn nhẹ lên tóc cô, anh không thể nói cho cô nghe về cảm giác bất an của mình. Không hiểu sao anh có cảm giác đang có một khoảng cách vô hình nào đó giữa anh và cô.

- Anh tin em. Lúc này anh chỉ đùa thôi.

Vy im lặng ngồi ngoan ngoãn bên anh, một lúc sau cô mới lên tiếng:

- Quân nè! Anh đừng đụng chạm gì đến anh ta nữa, em sợ lắm. Mấy người như thế này, đừng dính dáng đến họ sẽ tốt hơn.

Mặt Quân chột lăm lì:

- Anh biết mình làm gì mà. Em yên tâm đi!

Vy hơi nhắm mắt:

- Nhưng em lo cho anh lắm.

Quân lại cúi xuống hôn tóc cô:

- Chỉ cần có em bên cạnh, thì anh chẳng sợ bất cứ điều gì.

Vy ngược lên nhìn anh:

- Anh nói vậy là sao?

Quân cười như trấn an cô:

- Anh muốn cho em thấy người yêu của em không phải là thằng hèn nhát, và cũng không ngốc, tự hại bản thân mình.

Vy nhìn anh thấp thỏm, cô có cảm giác anh luôn ngấm ngấm hơn thua với Khánh điều gì đó. Cô thật không hiểu suy nghĩ của những người đàn ông, họ sẵn sàng đánh đổi tất cả để mang danh anh hùng, dù điều đó thật điên rồ.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 4

Khánh tự lái xe đến nhà ông “Sáu rô”. Anh không ngờ đến nỗi không hiểu nguyên nhân của cuộc gặp gỡ này. Quân đúng là vừa hèn nhát vừa tiểu nhân. Nó chỉ dựa vào đồng tiền để vênh mặt mà thôi. Nếu một ngày nào đó nó mất trắng, chắc chỉ có thể như một con chó cúi gập người, chứ không thể đứng thẳng lên được.

Anh ngồi đối diện với ông “Sáu rô” ở phòng khách.

- Có phải mày cho người cảnh cáo thằng Quân không?

Khánh nói giọng trầm tĩnh:

- Em không nghĩ nó quen với anh.

Ông Sáu khoát tay:

- Tao không quen nhưng nó vừa mới bỏ ra một số tiền rất lớn, nhờ tao bảo vệ nó và dạy cho mày một bài học. Tao chỉ nhận lời là khi nào mày vẫn còn uy hiếp nó, tao mới làm theo điều kiện. Tao coi mày là anh em nên mới nói chuyện này, tao không muốn sau này, giữa tao và mày có chuyện khó xử với nhau.

Khánh nhìn ông bình thản:

- Em hiểu những gì anh nói. Thật ra em cũng chưa nghĩ là sẽ giải quyết nó bằng cách này, nhưng đến nước này thì trước sau gì em cũng sẽ dạy cho nó một bài học. Em không tin nó có thể thuê anh bảo vệ nó suốt đời. Em sẽ không làm gì trong khoảng thời gian nó được anh bảo vệ.

Ông Sáu bật cười lớn :

- Tao rất thích tính cách của mày. Thẳng thắn lắm, nhưng cũng rất biết điều. Mày và nó làm ăn với nhau thế nào, tao không quan tâm nhưng cô đừng để

xảy ra chuyện gì đáng tiếc, nếu không tao không thể làm gì khác là phải đối đầu với mày.

Khánh nâng ly rượu lên:

- Được anh quan tâm chiếu cố thế này mà em không biết trân trọng thì đúng là đáng chết.

Ông Sáu có vẻ hài lòng với câu nói của Khánh, ông gật gù:

- Mày hiểu như vậy thì tốt. Tao đang có mấy vụ làm ăn ngon lắm, nếu hứng thú thì mày nhảy vào, tao luôn để phần cho mày.

- Cảm ơn anh, em phải suy nghĩ xem sao đã.

Nói chuyện một lúc thì Khánh lái xe ra về. Vừa vào đến nhà thì gặp thằng Tân đang đợi. Anh cởi áo khoát quăng lên ghế rồi nhìn nó lạnh lùng:

- Mày đã làm gì thằng Quân?

Tân hơi bối rối:

- Em chỉ cảnh cáo nhẹ nó thôi.

Khánh dựa người ra ghế:

- Tao thấy mày bắt đầu coi tao không ra gì rồi.

Thằng Tân nói như biết lỗi:

- Em xin lỗi, nhưng em thề là không làm gì nó cả.

Khánh hất mặt:

- Ngồi đi ! tao tin mày không dám qua mặt tao. Nhưng nên nhớ, lần sau mà mày còn làm gì sau lưng tao nữa thì đừng trách.

- Dạ, em sẽ không dám nữa đâu.

Khánh thả cho nó gói thuốc:

- Bây giờ nó đang được ông Sáu bảo kê. Nếu mày làm gì tao không cứu được đâu.

Tân giận dữ nói:

- Thằng chó đó sao quen được với ông?

- Chắc nhờ mấy thằng môi giới. Chỉ cần có tiền thì việc gì không xong.

Tân cười khẩy:

- Chơi với ông Sáu cho nó biết thế nào là trọc đầu. Đúng là thằng ngu không hiểu biết. Bộ nó không biết anh quen thế nào với ông Sáu sao?

Khánh nói, giọng rắn đanh:

- Nếu nó có tiền thuê ông ấy thì tao cũng có đủ kiên nhẫn để chờ. Để coi nó tung tiền được bao lâu.

Tân sáng mắt:

- Em tưởng anh còn bỏ qua cho nó chứ. Anh để việc này em lo, chỉ cần ông Sáu với nó kết thúc là em “xử” nó liền cho anh coi.

Khánh nhìn lạnh băng:

- Tao sẽ tự giải quyết chuyện này. Mày mà làm bậy một lần nữa, tao không tha đâu. Bây giờ mày về đi.

Đội trưởng Tân đi về xong, Khánh mệt mỏi đi về phòng. Anh quay qua một thằng đang đứng ở cửa:

- Đóng cổng lại luôn đi. Hôm nay tao muốn nghỉ sớm.

Hôm sau Khánh nhận được điện của Dũng hẹn cả nhóm gặp mặt. Anh từ chối vì không muốn gặp nhau để nói chuyện của anh và Quân.

Chiều, sau khi vừa bàn xong công việc với khách hàng, Khánh từ quán nước bước ra thì gặp Vy cùng cô bạn đi vào. Rõ ràng là thấy anh nhưng cô lơ đi ngang qua. Cô bạn đi phía sau nhận ra anh ngay:

- Anh Khánh!

Khánh mỉm cười:

- Hai em đi ăn hả?

Thảo chúm chím cười:

- Còn anh, sao lại một mình?

Khánh nói nhẹ:

- Anh bàn công chuyện vừa xong, định ra về.

Nói rồi Thảo quay qua Vy đứng kế bên:

- Mà không nhớ anh Khánh hả?

Vy nói mà không nhìn anh:

- Tao đói quá rồi, đi thôi.

Thảo ngạc nhiên nhìn bạn, rõ ràng là thái độ bất lịch sự cố ý. Cô hơi què nên quay qua Khánh giả lả:

- Xin lỗi anh, tụi em vào nha.

Khánh gạt đầu rồi quay người đi ra. Thảo quạu lên:

- Mà làm gì kỳ vậy? Làm tao què với anh Khánh dễ sợ.

Vy không nói, nắm tay bạn đi vào:

- Tao không thích con người của anh ta, giải thích như vậy được chưa?

Thảo ngồi xuống âm ỉ:

- Bất lịch sự chứ được chưa gì. Dù gì anh cũng từng giúp mày, mày cư xử thật vô ơn.

- Tao không thích nói về hần nữa. Nói chuyện khác đi!

- Mất hứng rồi, có chuyện cũng không muốn nói.

Vy cười cười:

- Chuyện như vậy mà mày cũng giận sao?

Thảo không nói gì cho đến khi thức ăn được bung ra. Cô cúi xuống cầm cúi ăn như không thèm đề ý đến Vy.

- Tao biết lúc này tao quá đáng, nhưng tao làm gì cũng có lý do của nó, mày không hiểu đâu.

- Tao không giận gì cả. Mày và anh Khánh xảy ra chuyện gì, tao không quan tâm nhưng ít ra mày cũng phải nể mặt tao một chút chứ.

Vy mỉm cười:

- Vậy mà nói không giận. Tao xin lỗi, được chưa?

Ăn xong, cả hai chạy lòng vòng để xem đồ, và khi quyết định ra về thì trên tay mỗi người đều linh kinh những bao đồ. Thảo trề môi:

- Lúc nào mày cũng chỉ mua quần áo cho anh Quân. Sao mày không mua cái khác?

Vy thân nhiên nói:

- Quần áo tiện lợi hơn, tao thích mua cái gì thực tế.

Thảo nheo mắt:

- Nhưng đôi khi cũng nên mua cái gì lãng mạn một chút để ông nhớ mày.

Yêu nhau mà khô khan, thực tế quá cũng không tốt.

Vy mỉm cười:

- Tao chỉ cần anh ấy biết là tao quan tâm đến anh ấy là được rồi.

Thảo lại trề môi:

- Nhưng cách quan tâm của mày không giống người yêu chút nào, giống như em lo cho anh trai thì đúng hơn. Tao thật không hiểu, tính mày cũng rất mơ mộng tại sao lại không nghĩ ra điều đó nhỉ? Khi yêu nhau sự lãng mạn rất quan trọng.

Vy làm thinh. Điều Thảo nói cũng có lý. Mỗi lần đi chợ, cô luôn mua một lượt cho ba mình và Quân vài bộ quần áo. Cô thường mơ mộng những chuyện tình yêu lãng mạn, nhưng sao không mơ được điều đó với Quân. Có phải đó là sự thiếu sót mà Quân thường bảo cô chẳng biết yêu đuổi với anh là gì không?

Sáng hôm sau, vừa thức dậy, Vy đã thấy chị người làm đem một bó hoa hồng lớn vào phòng.

Vy tròn mắt ngạc nhiên lần thích thú:

- Hao ở đâu vậy chị Diệu?

Chị Diệu mỉm cười trao cho cô:

- Của em đó. Mới sáng sớm, họ đã đem đến nhà rồi.

Vy hoang mang, cô nhìn bó hoa hồng mà đầu óc rối mù vì không đoán được là ai. Chẳng lẽ lại là Quân? Từ trước tới giờ, anh đâu bao giờ tặng hoa cho cô. Vy chợt thấy một tấm thiệp cài ở giữa. Cô vội vã mở ra xem:

“Chúc em một ngày tốt lành!

Khánh”

Tim Vy đập thình thịch vì cảm giác choáng váng lần bất ngờ. Không hiểu anh ta muốn gì trò gì? Và cô thì có lợi gì trong mục đích của anh ta?

Vy ngồi trên giường vừa sợ vừa hoang mang. Khánh có hiểu anh ta là nỗi ám ảnh lớn nhất của cô không? Vy muốn vứt bó hoa vào sọt rác nhưng không nỡ vì nó quá đẹp và cũng vì nó đâu có tội tình gì mà phải bị cô quăng như vậy. Bỗng điện thoại của cô reo, màn hình hiện lên số máy không quen. Tự nhiên cô cảm thấy khó thở:

- Alô.

- Tôi Khánh đây.

Vy cố nói lạnh lùng:

- Tôi biết. Anh làm vậy là có ý gì?

Cô nghe tiếng Khánh cười khê:

- Tôi không tin là em không hiểu. Khi một người đàn ông tặng hoa cho một cô gái thì không gì ngoài mục đích là thích cô ta.

Vài giây im lặng, cô chưa dám tin Khánh dám nói thế với mình:

- Tôi không cần biết mục đích của anh là gì nhưng nếu anh nghĩ dùng tôi để đổi chọi với anh Quân thì anh lầm rồi.

Khánh lại cười:

- Em có ý nghĩ rất hay. Nếu đúng như thế thì em sẽ làm gì?

Cả người Vy lạnh ngắt:

- Anh đừng quá xem thường người khác như vậy. Tôi thà chết chứ không bao giờ để anh lợi dụng mà làm hại anh Quân đâu.

Cô ngừng lại để thở gấp rồi nói lạnh lùng:

- Có thể anh thấy tôi yếu đuối nên nghĩ tôi sẽ dễ bị lung lạc, yếu lòng, nhưng yếu đuối không có nghĩa là mù quáng. Tôi khuyên anh nên bỏ ý định đó đi.

- Nghe cách nói của em, hình như em rất hiểu con người tôi. Tôi không biết mình nên vui hay nên buồn vì sự quan tâm đó.

Vy giận dữ lắp bắp:

- Anh đừng cố nói sai những gì mình nghĩ. Tôi lặp lại lần cuối, tôi cảm anh không được liên hệ gì với tôi nữa, nếu không tôi buộc phải để anh Quân nói chuyện với anh.

- Tự giờ nghe em nói câu này là đúng ý tôi nhất. Em yên tâm! Em không nói, tôi cũng sẽ gặp nó nói chuyện rõ ràng. Những gì muốn thì nhất định phải đạt cho bằng được. Chào nhé!

- Anh ...

Nhưng Khánh đã gác máy, vy như hụt hơi và cảm giác nặng nề khó thở. Cô sợ toát cả mồ hôi khi hình dung Khánh sẽ làm mọi cách để cản trở cô và Quân .

Kể từ ngày đó, ngày nào Khánh cũng gửi một bó hoa đến nhà cô, đến nỗi bà Bình mẹ cô cũng nghiêm khắc cảnh cáo về những mối quan hệ của cô, đã vậy làm sao cô dám nói thật với bà.

Mấy ngày sau, cô không cho chị Diệu ra lấy hoa và người mang hoa không cách nào khác là để ở trước cổng. Vy để mặc cho nó nằm chờ vợ chứ không dám đem vào nhà.

Vài ngày sau, buổi tối, cô vừa dắt xe ra khỏi nhà để đi học Anh Văn thì gặp Tân. Cô nhận ra anh ta ngay và hoảng hốt định quay vào nhà, nhưng hắn đã chặn lại:

- Anh Khánh muốn gặp cô.

Vy lắp bắp:

- Tôi không đi đâu. Ở đây là nhà tôi, các anh đừng quá đáng.

Tân nói nhẹ:

- Tôi chỉ mời cô đến gặp anh Khánh. Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Vy đưa mắt nhìn xung quanh :

- Nếu anh không đi , tôi la lên đấy.

Tân gần giọng:

- Có cần tôi vào xin phép ba mẹ cô không?

Cô tái cả mặt:

- Anh dám ...

rồi giọng cô run rẩy:

- Tôi phải đi học, không thể đi với anh được. Tôi nói thật đó.

Tân khẽ cười vì câu nói của cô:

- Anh Khánh đã giao việc, thì dù có thế nào, tôi cũng phải hoàn thành. Cô nên hiểu mà đừng để tôi phải đợi lâu.

Vy muốn khóc cho sự bất lực của mình.

- Cô cất xe đi, tôi không kiên nhẫn đâu.

Không thể làm khác cô đành vào nhà cất xe và theo Tân đi gặp Khánh.

Không hiểu sao cô không nghĩ là Khánh sẽ hại mình mà chỉ thấy giận điên người vì sự “mời mọc” của anh ta.

Tân dừng xe trước ngôi biệt thự rất đẹp. Cô lạnh cả người khi theo hắn vào trong, nhưng đến cửa thì Tân đã dừng lại:

- Cô vào đi, anh Khánh đang chờ.

vy ứa nước mắt. Thấy vẻ chân chừ của cô, Tân khẽ cười:

- Nếu anh Khánh muốn hại cô thì không đợi đến hôm nay đâu.

Khi cô mở cửa bước vào thì căn phòng không một ánh sáng. Cô sợ hãi định quay ra thì muốn ngất đi khi thấy cái dáng to lớn của Khánh đang đứng bên cạnh từ lúc nào.

- Em sợ bóng tối hay sợ tôi?

Vy chưa trấn tĩnh:

- Thật ra...anh muốn gì ở tôi?

Khánh bật hộp quẹt đốt cây nến trên tay của mình, rồi đi đến chiếc bàn nhỏ đặt giữa phòng. Vy thấy trên bàn là ổ bánh kem và một chai rượu. Khánh để cây nến lên bàn:

- Lại đây Vy!

Vy chớp mắt đứng yên.

-Tôi muốn về. Tôi không thể ở lại đây. Tôi xin anh , Khánh...

Khánh nhìn cô. Dưới ánh sáng lung linh, yếu ớt của ngọn nến, cô thấy mắt của anh trà n đầy sự chân thành. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một anh1 mắt như

vậy, nó như tước hết mọi sự phản kháng từ người khác.

-Hôm nay là sinh nhật của tôi, và em là vị khách mời duy nhất.

Vy mím môi nói thẳng:

- Tôi biết. Nhưng tôi không thể mừng sinh nhật với anh mà chỉ có hai người trong một không gian thế này. Tôi là gái sắp có chồng.

Khánh bước đến đối diện với cô, nhìn thật lâu:

- Những gì tôi muốn, tôi sẽ làm mọi cách để có được nó, và càng không để ai cướp đi. Em chỉ có thể thuộc về tôi, không khác đi được

vy sợ hãi lùi lại:

- Anh muốn gì?

Khánh bình thản nói tiếp:

- Em đã để cho nỗi sợ hãi lấn át tất cả cảm giác của mình. Em thử một lần nghĩ về tôi như những người đàn ông khác xem sao? Một người yêu em và muốn có em.

Cô lặc giọng:

- Tôi không có cảm giác nào với anh cả. Anh chỉ làm tôi ghê sợ thôi.

- Tôi đã làm gì để em phải sợ như vậy?

Vy lắc đầu, nói rời rạc:

- Anh tự hiểu lấy.

Khánh tiến thêm một bước:

- Em chỉ sợ tôi qua lời kể của mọi người, như vậy có bất công với tôi không?

Vy lùi về sau khi thấy Khánh đứng quá gần mình:

- Anh có thể bật đèn lên không?

Khánh cười nhẹ:

- Nếu em cùng tôi thắp những ngọn nến trên ổ bánh kem và thổi tắt nó.

Vy quay người ra cửa, nhưng Khánh đã chặn lại:

- Em không ra khỏi đây được đâu, nếu tôi không cho phép.

Vy nhìn anh giận dữ. Giọng anh vẫn trầm ấm như lúc đầu:

- Chỉ dự một buổi sinh nhật mà khó khăn với em đến thế sao?

- Anh luôn làm cách này đối với những cô gái như tôi à?

- Em là người đầu tiên, và nếu em muốn mình là người cuối cùng thì điều đó không khó.

Vy nói như hét:

- Không bao giờ.

Khánh quay trở lại bàn và ngồi xuống, cử chỉ không có gì là nao núng khi thấy thái độ của cô. Vy vẫn đứng yên thật lâu như không khuất phục. Cuối cùng Khánh đứng lên thổi tắt ngọn nến trên bàn, căn phòng lại tối om như lúc đầu.

Vy sợ hãi lùi ra cửa:

- Anh bật đèn lên đi Khánh.

Nhưng cô vừa dứt câu thì đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay anh. Trước khi cô kịp phản đối thì anh đã cúi xuống hôn lên môi cô một cách cuồng nhiệt, cử chỉ đầy quyền quy, chiếm đoạt. Không kiềm được cô bật khóc nức nở, toàn thân cô run rẩy và lả đi trong vòng tay Khánh:

- Nếu anh không bật đèn tôi sẽ cắn lưỡi chết tại đây.

Khánh bước đến làm theo ý cô, vẻ mặt tái mét đầy hoảng loạn của cô làm anh hơi quay đi.

- Có phải mục đích của anh là làm cho tôi không thể đối diện với anh Quân về lỗi lầm của mình không?

Khánh nói, giọng lạnh lùng:

- Nếu phải dùng cách này để em rời xa thằng Quân, tôi cũng sẽ làm, nhưng mục đích của tôi không phải là đối chọi với nó mà là giành lấy em.

Vy quệt mắt thần thờ:

- Vì tôi là người anh Quân yêu?

Khánh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Dù em là người yêu của ai, tôi cũng sẽ làm như vậy. Tôi rất rạch ròi trong công việc lẫn tình cảm. Chuyện của tôi và thằng Quân, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện tôi yêu em.

Vy lắc đầu như không diễn tả được tâm trạng của mình. Cô nói, giọng vô hồn:

- Tôi đã sai lầm khi không nghe lời anh Quân, để hôm nay phải hổ thẹn với anh ấy và cả bản thân mình.

Khánh im lìm khi thấy cô bước đến đặt tay lên nắm cửa:

- Sẽ không có lần thứ hai anh uy hiếp được tôi đâu. Nếu tôi để mình yếu hèn một lần nữa thì thà không làm người. Đề nghị anh mở cửa ra!

Gương mặt Khánh vẫn không thay đổi:

- Em cứ hận tôi nếu muốn. Còn tôi không bao giờ hối hận vì những gì mình đã làm. Tôi chỉ hối hận khi để mất em thôi.

Khánh bước về phía cô mà nhìn cô nói nghiêm trang:

-Tôi yêu em, rất yêu...có thể em không tin em là người đầu tiên tôi nói câu đó, nhưng đó là sự thật.

Mặt cô vẫn không dao động. Khánh nhìn một lúc rồi nói tiếp, giọng nhẹ nhàng:

- Nếu lần sau tôi có làm em đau khổ thì đó là sự bắt buộc. Em đau một, còn tôi...tôi biết mình sẽ đau đến mười. Có nhiều chuyện cần đi qua nỗi đắng cay, người ta mới nhận ra điều gì quan trọng đối với mình.

Vy quay nhìn anh, đôi mắt lướt nhanh cảm xúc nào đó nhưng cô vẫn im lặng.

- Tôi đã từng quan hệ với rất nhiều phụ nữ, nhưng từ bây giờ, sẽ duy nhất chỉ có em.

Vy nhìn anh dừng đứng:

- Anh nói xong chưa? Tôi có thể ra về rồi chứ?

Khánh vừa mở cửa thì cô đã lao nhanh ra ngoài, nhưng anh đã kịp nắm tay cô lại:

- Tôi rất mong nhận một lời chúc từ em.

Cô rút tay ra khỏi anh:

- Tôi không thích nói dối.

Anh khẽ cười khi nghe cô nói:

- Em cứng rần lắm. Tân đưa chị Vy về!

Vy bước nhanh ra cổng:

- Không cần, tôi sẽ tự về.

Nhưng Tân đã bước theo cô, xe đã đậu sẵn ở ngoài như chờ sẵn:

- Lúc này anh Khánh đã cho tôi biết vị trí của cô...Chị Vy, đừng làm tôi phải khó xử.

Vy đỏ mặt, cô gắt nhẹ:

- Tôi không phải là chị của anh. Anh không được gọi vậy.

Tân bước đến mở xe cho cô:

- Tôi chỉ làm theo lệnh của anh Khánh. Chị đừng gọi xe, vô ích thôi.

Vy biết mình không nên giận dữ trong lúc này nếu muốn mau chóng được về nhà. Không nói gì, cô bước lên xe. Tân đưa cô về đến tận nhà thì đã gần mười giờ.

- Chị là người con gái đầu tiên anh Khánh làm như vậy. Chị nên hiểu mình là người may mắn.

Cô nhìn Tân, dù rất ghét con người của anh ta, nhưng cô không thể không phục vì sự trung thành của hắn đối với Khánh.

- Tôi và anh Khánh của anh là hai thế giới hoàn toàn khác xa nhau. Sẽ không bao giờ có chuyện tôi có quan hệ gì với anh ta. Vì vậy, tôi xin anh đừng quấy rầy tôi nữa.

Nói xong, cô liền mở cửa bước xuống xe. Cô đến cổng bấm chuông và không nhìn hắn lần nào nữa. Cô nghe tiếng xe lao vút đi như muốn trút tất cả sự giận dữ.

Về đến phòng, cô thấy mệt mỏi rã rời, đúng là một buổi tối đầy ám ảnh, tự nhiên cô đưa tay sờ môi mình. Nụ hôn chiếm đoạt của Khánh là nỗi dằn vặt mỗi khi cô nghĩ về Quân. Tuy luôn nói rất ghét Khánh, nhưng sự mạnh mẽ và lạnh lùng của anh nhiều lúc cô đã bị cuốn hút mà không cưỡng lại được, điều đó làm cô thật sự sợ hãi. Làm sao cô có thể để mình lung lạc vì một người như thế chứ. Anh ta hoàn toàn khác xa Quân của cô. Cô hiểu, nếu mình muốn bình yên thì phải tránh xa Khánh, nhưng như một cơn bão lớn sẵn sàng cuốn phăng cô đi dù cô có cố chạy thế nào cũng không thoát được anh.

Tối hôm sau cô lại gặp Khánh khi đi ăn cùng với Quân. Cô như hoảng loạn khi thấy đôi mắt anh ta nhìn mình. Quân hình như cũng nhận ra, anh giận phùng lên:

- Anh nghĩ không những mình đối đầu với nó vì công việc mà còn vì em em nữa.

Người Vy lạnh ngắt:

- An đừng nói bậy.

Quân nhếch môi:

- Em không hiểu thằng Khánh đâu. Nó sẽ tìm cách cướp mất tất cả những gì của anh, nhưng nó đã sai lầm vì đánh giá anh quá thấp.

Vy hơi nhắm mắt:

- Đừng làm em sợ, Quân! Anh không thể gạt bỏ những chuyện này sao? Đối phó với những người như thế chỉ tự hại mình thôi.

Quân nắm tay cô như trấn an:

- Anh biết mình làm gì mà. Chỉ cần em luôn ở bên anh thì việc gì anh không thành công.

Quân nhìn đăm đăm qua bàn Khánh. Cả tháng nay, anh đã vượt mất hai hợp đồng lớn vào tay Khánh. Không hiểu nó có tai mắt thế nào mà nắm bắt rất nhanh những thông tin về khách hàng.

Quân chợt đứng dậy. Vy lo lắng nắm tay anh lại:

- Anh đi đâu vậy?

Quân kéo tay cô đứng lên rồi không nói gì, anh dắt cô đến bàn của Khánh. Không đợi mời, anh ngồi xuống đối diện, thái độ như khiêu khích. Vy nhìn anh hoang mang lẫn lo sợ:

- Mình về thôi anh !

Quân mỉm cười:

- Em ngồi đi! Anh có chuyện muốn nói với Khánh.

Quân nhếch môi nhìn anh:

- Dù không muốn, tao cũng phải công nhận mày rất tài. Chúc mừng nhé!

Khánh bình thản nhìn cả hai:

- Tao không thích mày nói về chuyện làm ăn trước mặt phụ nữ. Mày đưa cô ấy về thì tốt hơn.

Quân cười gằn:

- Đừng nói cái giọng đó với tao! Tao không dễ bị uy hiếp như lần trước đâu. Nhấn với thằng em mày, đừng để cho tao thấy mặt, nếu để tao gặp thì nó không yên đâu.

Khánh châm cho mình điều thuốc, đôi mắt như tối lại. Vy sợ xanh mặt vì thái độ của Quân:

- Đừng nói nữa anh Quân. Mình về đi!

Quân hình như rất đắc thắng vì thái độ im lìm của Khánh, nên chẳng buồn để

ý đến lời cô:

- Mày muốn chơi kiểu nào , tao sẽ chơi kiểu đó. Đừng tưởng ai mày cũng có thể đề đầu được.

Mặt Khánh lạnh băng không một cảm xúc:

- Đừng thách thức tao, nếu không mày sẽ phải hối hận đó.

Quân cười khẩy:

- Tao sẽ chờ xem mày dám làm gì tao. Mình về Vy!

Quân tự dìu cô ra ngoài. Vy hơi ngạc nhiên vì sự lặng lẽ của Khánh và càng không tin thái độ khiêu khích đó là của Quân.

- Hôm nay, anh làm sao vậy?

Cô quay qua nhìn Quân đang chăm chú lái xe.

- Anh muốn dẫn mặt nó, cho nó biết muốn chôi anh không phải là chuyện dễ dàng.

Cô quay nhìn ra cửa, về mặt môi:

- Anh đã thay đổi rồi. Lúc trước anh đâu bao giờ cư xử như vậy. Lúc này anh có biết em sợ như thế nào không?

Quân nắm tay cô, mỉm cười:

- Anh xin lỗi, nhưng em phải hiểu tùy loại người mà mình có cách cư xử thích hợp.

Cô lắc đầu:

- Anh có hiểu học, mỉm cười:

- Anh xin lỗi, nhưng em phải hiểu tùy loại người mà mình có cách cư xử thích hợp.

Cô lắc đầu:

- Anh có hiểu họ có thể làm tất cả để hại anh không? Và Khánh là người không biết sợ là gì đâu.

Quân khẽ cười:

- Chỉ cần thằng Khánh giở trò một lần nữa, anh sẽ làm cho nó phải hối hận. Vy nhìn anh xa lạ. Tính cách háo thắng lần đầu tiên Quân bộc lộ cho cô thấy và cô có cảm giác hình như cô chưa hiểu gì về anh, về bản chất đằng sau sự dịu dàng và cách sống chuẩn mực của anh.

Khánh thấy cho Dũng lon bìa vừa lấy trong tủ lạnh ra.

- Mày đến có chuyện gì không?

Dũng khui nắp và ngửa cổ uống một hơi:

- Mày và thằng Quân sao ra nông nổi này vậy?

Khánh ngồi xuống đối diện :

- Tao không thích biện minh, nhưng tao sẽ không nhượng tay với thằng Quân đâu. Tụi mày sẽ có thể không xem tao là bạn nếu không chấp nhận được điều đó.

Dũng nói nhẹ nhàng:

- Dù gì cũng từng là bạn bè, tao không tin hai đứa bây có thể đành lòng vứt bỏ.

Khánh lạnh lùng:

- Tao rất sòng phẳng trong mọi việc. Có ơn thì tao trả, có nghĩa thì tao đền, có tội thì tao xử.

- Thằng Quân có tội gì với mày?

Khánh lắc nhẹ đầu:

- Xin lỗi, tao không thích nói.

Dũng nhìn bạn ngần ngừ. Phải thừa nhận một điều là anh cũng ngán Khánh.

- Tao biết mình không nên xen vào chuyện của tụi bây, nhưng thằng nào cũng là bạn, tao không chịu nổi khi tụi mày đối chọi nhau như kẻ thù.

Khánh thấy gói thuốc cho bạn. An chụp lấy, rồi tiếp:

- Nếu tao khuyên được thằng Quân, thì mày có hứa là sẽ bỏ qua cho nó không?

Khánh cười nhẹ:

- Tao không thể, nhưng mày nói vậy là không hiểu thằng Quân rồi.

Dũng thở dài như khó xử:

- Đúng là cuộc đời không thể đoán trước được, hôm qua mới là bạn bè, hôm nay đã đối đầu nhau. Tao chỉ thấy tiếc khi đánh mất tình bạn một thời gắn bó như vậy. Không phải tao không hiểu tính thằng Quân. Lúc còn đi học, tuy nó không nói ra, nhưng tao biết nó luôn ngầm ngầm ganh tỵ với mày, vì mày học giỏi mà tỏ ra bản lĩnh hơn nó. Tao biết sẽ đến lúc nó phải hối hận vì tính háo thắng đó của mình.

Khánh không nói gì, anh biết Dũng luôn sống tốt với bạn bè, nó rất sâu sắc nên luôn là người hiểu chuyện.

- Mày nên đứng qua một bên, đừng xen vào chuyện của tao và thằng Quân, như thế sẽ tốt hơn.

Quân gật đầu:

- Tao biết... Nhưng nghe nói cuối năm nay thằng Quân đám cưới đấy. Chắc tụi mình không thể vui vẻ như trước đây được rồi.

Đôi mắt Khánh thoáng dao động khi nghe Dũng nói. Anh ngồi im lìm như suy nghĩ điều gì rất quan trọng, gương mặt anh lạnh lùng đến nỗi Dũng cũng thấy lạ:

- Tao về đây. Tối nay, tao có hẹn.

Khánh đứng lên vỗ vai bạn:

- Công việc của mày thế nào rồi?

Dũng nhún vai:

- Bình thường, vẫn làm công ăn lương để sống, nhưng tao bằng lòng với những gì mình có.

Khánh khẽ cười:

- Chừng nào thẳng chức, nhớ nói cho tao biết.

Dũng bật cười:

- Chắc còn lâu lắm tao mới được lên một bậc.

Khánh đưa bạn ra tận cổng rồi mới quay vào. Tin Vy sắp lấy Quân làm anh thật sự choáng váng. Lần đầu tiên trong đời, Khánh có cảm giác mình mất tất cả. Anh chợt nhận ra cô rất quan trọng đối với cuộc sống của mình và bằng mọi cách, anh phải có được cô.

Vài ngày sau, anh quyết định đến trường đón cô. Anh không tưởng tượng được có ngày mình phải đứng đợi một cô gái như một gã si tình thế này.

Rất lâu. Vy mới đi ra, dáng vẻ dịu dàng từ xa của cô làm Khánh thoáng rung động. Ở cô luôn toát ra nét gì đó quyến rũ từ đông tác đến cách nhìn lẫn lời nói đều cuốn hút Khánh. Anh bước xuống xe băng qua đường. Khánh chặn cô ngay bãi giữ xe trước trường:

- Đi với tôi một lát!

Vy giật mình lùi lại:

- Không.

Khánh nắm tay cô kéo đi, nhưng Vy đã la lên:

- Anh không được làm vậy!

- Muốn thế thì đừng chống đối nữa.

Ông giữ xe thấy vậy vội nói:

- Anh là gì của cô Vy vậy?

Khánh nhìn ông ta, nói như gần:

- Chúng tôi có chuyện cần phải nói với nhau, tốt hơn hết là ông đừng xen vào.

- Anh tha cho tôi đi, Khánh. Tôi xin anh đó.

Ông giữ xe nhìn vẻ sợ sệt của Vy rồi nói:

- Nếu cậu không buông cô ấy ra, tôi gọi bảo vệ đó.

Khánh bình thần nhìn Vy:

- Em muốn thế nào? Gọi bảo vệ hay là đi với tôi?

Vy ứa nước mắt nhìn anh bất lực:

- Anh quá đáng lắm!

Cô không thể làm khác là theo Khánh lên xe, cô quay qua giải thích với ông giữ xe rồi mới đi theo Khánh. Nếu bảo vệ ra thì chuyện của cô sẽ âm ỉ cả trường, vì cô hiểu Khánh sẽ không để yên nếu không lời được cô đi.

Khánh đưa cô đến quán cà phê hơi xa trường. Ngồi đối diện nhau, cô khoanh tay quay nhìn nơi khác, cử chỉ không muốn tiếp chuyện.

Khánh tự ý gọi cho cô ly cam vắt và mình một ly cà phê. Khánh ngả người ra ghế bình thần ngắm cô. Còn Vy thì không thể ngồi yên trước đôi mắt nhìn mình như vậy:

- Anh muốn gì ở tôi? Có phải anh muốn dồn tôi vào đường cùng, anh mới

hài lòng không?

Khánh vẫn nhìn cô với đôi mắt nồng ấm:

- Em không thể nghĩ khác được sao? Cũng như hôm nay tôi đến đây không ngoài lý do nào khác là nhớ em, thế thôi.

Vy run giọng:

- Anh điên rồi!

Khánh cười tư lự:

- Lần đầu tiên tôi mới biết cảm giác sợ là như thế nào.

Vy cười nhẹ:

- Tôi thì không tin anh có thể sợ bất cứ điều gì.

Khánh nhướng mắt:

- Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Vy mím môi:

- Nếu anh không có chuyện gì để nói thì hãy để tôi về. Tôi không phải là người để anh trút những chuyện không đâu.

Khánh nheo mắt:

- Em không muốn biết tôi sợ điều gì sao?

Vy lầm lì:

- Không.

Cô có cảm giác Khánh đang cố tình vờn cô như một đứa con nít, và anh ta đang thích thú vì trò bắt nạt của mình đã không chế được cô. Khánh bất chợt nắm tay cô đang để trên bàn rồi nhẹ nhàng đưa lên môi, cử chỉ chớp nhoáng làm cô không kịp phản ứng.

- Điều tôi sợ nhất là phải mất em, em hiểu không?

Cô run rẩy rút mạnh tay lại, cảm thấy tim mình đang đập loạn lên. Theo bản năng, cô đứng bật dậy:

- Tôi về đây, và nếu muốn làm gì tôi thì anh cứ việc làm. Tôi không sợ nữa đâu.

Khánh nhìn theo cô im lìm, anh dần tiến lên bàn và đuổi theo cô ra ngoài quán:

- Để tôi đưa về.

Vy nói sắc lạnh cô ra ngoài quán:

- Để tôi đưa về.

Vy nói sắc lạnh:

- Không bao giờ.

Nó rồi, cô vẫy một chiếc taxi vừa chạy tới. Khánh giữ cô lại:

- Em sợ tôi hay sợ bản thân mình?

Mặt Vy thoáng thay đổi:

- Anh không được nói bậy.

Khánh vẫn đứng yên:

- Tôi chỉ nói những điều mà em không dám thừa nhận thôi.

Vy đỏ cả mặt:

- Anh muốn nghĩ thế nào thì tùy, nhưng sẽ không bao giờ anh uy hiếp được tôi nữa đâu. Anh đã dồn tôi vào đường cùng và tôi không có cách nào là phản kháng, dù biết trước hậu quả của nó.

Vy ngồi vào xe và đóng sầm cửa lại. Đến giờ cô mới nhận ra là cả người mình lạnh ngắt. Càng nghĩ, cô càng thấy có lỗi với Quân, nhất định lần sau dù có thế nào cô cũng không để Khánh áp đảo mình như thế nữa.

Kể từ ngày đó đã hơn một tháng, cô không gặp Khánh, bên cạnh sự nhẹ nhàng là nỗi lo sợ mơ hồ về sự im lặng của anh ta. Khánh không phải là người rảnh rỗi lấy thời gian để đùa cợt những chuyện như vậy, và cũng không có chuyện anh ta dễ dàng buông tha cho cô.

Hôm nay, cô rủ Quân cùng đi sinh nhật nhỏ Hoa, vì một tháng nữa nó sẽ qua Mỹ định cư với gia đình, nên lần này nó tổ chức rất lớn, coi như là buổi tiệc chia tay với bạn bè.

Quân và cô đến nơi thì bữa tiệc cũng vừa bắt đầu. Nhỏ Hoa đang cắt bánh phía trên. Mọi người đến dự rất đông, đông hơn cả sự tưởng tượng của cô. Không ngờ nó tổ chức lớn và mời bạn bè nhiều đến thế. Một lúc sau, Quân dắt cô đến ngồi ở một bàn hơi khuất, rồi nghiêng đầu nhìn cô:

- Hoa học chung với em hả?

Vy lắc đầu:

- Tụi em học chung hồi phổ thông. Nó là nhà báo đấy, đi làm được một năm rồi.

Quân gật đầu như hiểu:

- Hèn gì cô ấy có nhiều bạn bè đến vậy.

Quân vừa dứt câu thì đã thấy Hoa đi đến, nó nhìn lướt qua anh rồi mỉm cười:

- Để em đoán xem...anh là anh Quân, đúng không?

Quân mỉm cười đứng lên, kéo ghế cho cô:

- Nếu anh nói không?

Hoa ngồi xuống cạnh Vy bật cười:

- Thì em sẽ không làm bạn với nhỏ Vy nữa, vì chơi với nhau mà không hiểu tính của bạn thì chơi làm gì.

Quân cười khẽ:

- Nghĩa là sao?

Hoa nghiêng đầu qua Vy đang ngồi cười tủm tỉm bên cạnh:

- Anh may mắn lắm mới có được nhỏ Vy, trong đám bạn em, nó là hiền nhất, xinh nhất và chung thủy nhất.

Quân bật cười, nheo mắt đùa:

- Anh hiểu mình đang được cảnh cáo.

Vy đảm nhẹ vai bạn:

- Mà nói gì kỳ vậy?

Hoa nhướn mắt:

- Không phải tao mà ai cũng nói vậy. Từ lúc học phổ thông, tao đã nghe nói hai người như hình với bóng. Tao phục tình cảm của mày lắm.

Vy hơi đỏ mặt. Vậy là chắc chuyện tình cảm của cô được tụi nó đem ra mổ xẻ bàn tán rất nhiều. Nghĩ đến đó, cô thấy ngượng cứng cả người. Hoa nói tiếp:

- Chẳng nào hai người đám cưới, phải báo cho em biết đấy. Dù em không về được nhưng nhất định sẽ có quà cho hai người.

Vy ngượng nghịu:

- Chuyện đó còn lâu, mày nói làm gì.

- Không nói bây giờ, đợi chẳng nào mới nói? Tao sắp đi rồi, chỉ tiếc là không được dự đám cưới của mày.

Quân mỉm cười nhả nhặn:

- Nhất định năm nay, anh sẽ rước Vy về. Em yên tâm! Tụi anh đâu thể thiếu lời chúc mừng của em.

Hoa bật cười, nó ngồi được một lúc thì đứng lên đi qua bàn khác. Quân quay qua nhìn về bối rối của Vy:

- Hình như em vẫn chưa hoàn toàn nghĩ về chuyện đám cưới, phải không?

Cô nói thận trọng:

- Em còn phải đi học mà.

- Năm nay em đã ra trường rồi. Chúng ta đã hứa với nhau, sao bây giờ em do dự vậy?

Vu nhìn anh dè dặt:

- Không phải, em chỉ thấy ngượng khi nói điều đó trước mặt bạn bè thôi.

Anh cũng thấy mồm mép của nhỏ Hoa rồi, em sợ làm đề tài cho tụi nó trêu chọc lắm.

Quân mỉm cười âu yếm:

- Cho nên chỉ cần chúng ta đám cưới, anh chắc bạn em sẽ không trêu chọc em nữa mà sẽ thật lòng chúc mừng cho chúng ta.

Vy mỉm cười, nói tới nói lui cũng chỉ là anh muốn thuyết phục cô cưới trong năm nay. Cô cũng muốn thế, thậm chí còn muốn tổ chức sớm hơn. Không hiểu sao cô luôn có cảm giác lo sợ không phải lo sợ vì bất cứ điều gì mà là lo sợ ở chính bản thân mình.

Một lúc sau, cô và Quân hoà chung với mọi người trong điệu nhạc khiêu vũ nhẹ nhàng. Trong vòng tay che chở của anh, cô thấy mình thật sự bình yên. Cô đã quen với cảm giác luôn có anh bên cạnh nên rất sợ một điều gì đó gây sóng gió trong tình cảm. Cô thích một cuộc sống yên bình, đơn giản và không quá bon chen, một thế giới nhỏ ấm cúng chỉ có riêng cô cùng với những người yêu thương của mình. Bản nhạc vừa dứt thì đám bạn đã kéo

đến bàn cô:

- Lâu rồi không gặp, anh Quân có thể cho tụi em mượn nhỏ Vy một chút được không?

Quân mỉm cười:

- Dĩ nhiên rồi! Có cần anh đi chỗ khác không?

Nhỏ Mai nói nhanh:

- Tụi con trai muốn biết mặt người đã cướp hoa khôi của tụi nó đấy.

Quân bắt tay một thanh niên vừa bước đến, không thể làm khác, anh đành theo đến bàn của các bạn cô, vy thì bị tụi bạn kéo đi, cô nhăn mặt:

- Tụi bây kéo tao đi đâu vậy?

- Ở đây ồn quá, nói chuyện không được. Mình lên phòng của nhỏ Hoa đi.

Cả bọn kéo nhau đi lên lầu, vừa đi Vy vừa quay lại:

- Tự giờ tụi tao định qua mày, nhưng thấy hai ông bà tình quá, nên ngại.

Vy đỏ cả mặt:

- Tụi tao có làm gì đâu.

Mai nói theo:

- Mắt trong mắt, tay trong tay mà nói là không làm gì. Nhìn mà phát ghen tỵ.

Cả bọn cười ồ lên, Vy thấy khổ đến nơi khi biết tụi nó sẽ không buông tha cho cô, vì nhỏ Hoa chắc đã nói tụi nó nghe về việc cô sẽ đám cưới trong năm nay.

- Lâu quá tụi mình không gặp rồi, đêm nay phải chơi cho tới sáng.

Vy chỉ cười chứ không nói gì. Cô bước lên trước mặt tụi nó chỉ chोé phía sau. Nếu cô mà tham gia thì chắc chắn tụi nó sẽ chuyển đề tài qua cô liền.

Cô đứng trước cửa phòng nhỏ Hoa, rồi tự nhiên mở cửa bước vào. Cô chợt khựng lại, mặt đỏ bừng, ấp úng:

- Xin lỗi...

cô bàng hoàng nhận ra Khánh khi anh buông cô gái kia ra. Khánh hình như cũng ngạc nhiên, anh đứng lên ngay ngăn nhìn cô cùng đám bạn:

- Mấy em cần gì?

Nhỏ Thy nhìn anh như quan sát:

- Ở dưới ồn quá nên tụi em định lên đây chơi. Anh là gì của nhỏ Hoa?

Thy thấy mình quá tò mò. Lẽ ra cô không nên hỏi thế nhưng cô không ngăn được khi hai người lại tự nhiên trong phòng nhỏ Hoa như vậy. Cô gái đứng bên cạnh Khánh bây giờ mới lên tiếng:

- Tôi là chị của Hoa, Hoa nó không nói là tôi ở đây sao?

Cả bọn bối rối nhìn nhau. Đúng là lúc này Hoa đâu có nói gì.

- Xin lỗi vì đã làm phiền anh chị. Tụi em xin phép xuống dưới.

Cả bọn định quay ra thì Khánh đã lên tiếng:

- Mấy em cứ ở đây, tôi có việc phải đi rồi. Chào nhé!

Nói xong anh quay qua cô gái bên cạnh:

- Mình đi em!

Cô gái nhìn Vy hơi lâu như cố nhớ. Vy biết chắc cô ta đã quên mình, nhưng cô thì lại nhớ rất rõ thậm chí còn nhớ cả tên cô ta.

Khánh cùng Loan đi xuống thì gặp Hoa ở chân cầu thang. Cô nhìn cả hai người khẽ cười:

- Chị Loan đỡ mệt chưa?

Loan hơi quay nhìn nơi khác. Từ đó giờ, dù rất cố gắng, nhưng cô vẫn không thích được nhỏ em bà con này

Khánh lịch sự đáp:

- Loan đỡ nhiều rồi. Cảm ơn em.

Hoa nhìn anh hơi lâu:

- Anh Khánh định về hả?

Khánh gật đầu:

- Anh có hẹn. Xin lỗi nhé.

Hoa tự nhiên nắm tay anh rồi quay qua nói với Loan:

- Khoan đã! Em muốn anh nhảy với em. Chị Loan! cho em mượn anh Khánh một lát nhé!

Loan nhìn cô nhưng vẫn nói lịch sự:

- Dĩ nhiên rồi.

Khánh hơi cười nhưng anh không từ chối và theo Hoa ra sàn nhảy. Cô tự nhiên choàng tay qua cổ anh:

- Hôm nay, em không muốn anh đến với tư cách là bạn trai của chị Loan. em muốn anh đến vì em hơn.

Khánh dịu nhẹ cô theo điệu nhạc:

- Lúc này có phải em có ý để bạn mình lên phòng không?

Hoa cười nhẹ:

- Nếu thế thì sao?

Khánh nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh mong đây là lần cuối cùng em cư xử như thế với chị mình.

- Còn anh?

- Anh không quan trọng chuyện đó. Anh hiểu em muốn gì, nhưng em nên bỏ ý định đó đi.

Hoa nhìn anh dăm dăm:

- Vậy sao lúc trước, anh không từ chối?

Khánh nói bình thản:

- Vì lúc đó anh không biết hai người là chị em.

Hoa nhếch môi:

- Anh nói chuyện nghe đều lắm, nhưng em biết anh không yêu chị Loan, vậy thì tại sao em phải bỏ cuộc.

Khánh nhìn cô im lìm:

- Nếu anh có chia tay Loan thì cũng không đến với em, em hiểu không?

Hoa cười cay đắng:

- Anh không thấy em đã quyết định ra đi. Nhưng trước khi đi, em muốn có với người em yêu một kỷ niệm.

Khánh im lặng không nói gì, một lúc sau bản nhạc vừa dứt, anh vội rời cô ra:

- Chúc em sinh nhật vui vẻ!

Hoa cũng không giữ lại., cô đứng yên nhìn Khánh dìu Loan ra về. Một nỗi đau như xé nát trái tim cô. Khánh là người cô đã đem tất cả tình cảm đầu đời yêu và hy vọng. Không hiểu sao, càng hiểu về con người anh, cô lại càng thấy yêu hơn chứ không hề có ý nghĩ nao núng về những gì người khác đã nói về anh.

Hoa bước chậm rãi lên phòng, vừa mở cửa đã nghe nhỏ Mai chí chöch:

- Mà thích con trai hay con gái Vy?

Vy nói như la lên:

- Tụi mày nói nữa, tao về đó.

Hoa chỉ mỉm cười ngẩn sự trên chöch của tụi bạn:

- Tụi mày vừa vừa thôi, thấy nhỏ Vy hạnh phúc nên cứ chöch hoài, ganh tỵ hả?

Cả bọn cười tùm tùm. Hoa ngồi xuống cạnh Vy:

- Chắc anh Quân say dữ lắm rồi. Tao thấy tụi con trai chuốc ảnh uống quá trời.

Vy hỏi lo lắng:

- Anh Quân say sao ?

- Chắc vậy.

Vy vội đứng lên:

- không được đâu, để tao ngăn tụi nó lại, anh ấy còn phải chở tao về nữa.

Hoa cười nhỏ, nắm tay cô lại:

- Để ảnh dưới đi, không sao đâu. Nếu không, ổng cứ bám theo mày, tụi mình không nói chuyện được gì cả.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết. Nếu ảnh say thì mày lái xe cũng được vậy. Tao thấy mày lo hơi quá đó.

Vy đành ngồi xuống:

- Tao chỉ sợ say quá, sáng ảnh sẽ không đi làm nổi.

Nhỏ Mai nói nhanh:

- Làm ông chủ mà sợ gì, ảnh muốn đi làm giờ nào mà không được.

Hoa khẽ cười:

- Yên tâm đi! Tự giờ tao đùa thôi. Tao thấy anh ấy còn tỉnh táo lắm.

Nhỏ Mai vội quay qua vỗ vai Hoa:

- Lúc nãy tụi tao quê dễ sợ, tự nhiên bị bắt coi phim tình cảm, mà là phim

cầm trẻ em mới chết chứ.

- Tụi mày là quỷ chứ trong sáng gì mà nói. Nhưng sao?

Nhỏ Thy cười khúch khích:

- Sao mày không nói có chị mày trên đây, làm tụi tao ngượng muốn chết.

Hoa nhấp nháy mắt:

- Tao ...quên.

- Nhưng công nhận bồ của chị mày đẹp trai dễ sợ, nhìn nam tính và lịch sự lắm.

Hoa nhếch môi:

- Vậy à!

- Chị ấy quan hệ sao với mày?

- Con của bác tao.

- Vậy à!

Hoa ngồi im, tưởng tượng cả hai đã âu yếm nhau trong chính căn phòng của mình là cô muốn điên lên:

-Mày sao vậy?

Cô cười khoả lấp:

- Chị ấy có nói gì với tụi mày không?

- Quau chứ nói gì, nhưng cũng may anh người yêu cũng lịch sự, nên đôi bên đỡ ngượng hơn.

Vụ tự giờ không nói gì, cô không muốn tham gia vào những gì có liên quan đến Khánh. Đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đến đâu cũng không thể tránh được anh.

- Mày nói muốn làm việc ở đây. Sao quyết định đi nhanh vậy?

Hoa cười nhẹ:

- Vì tao không thích ở Việt Nam nữa.

Nhỏ Mai tròn mắt:

- Sao?

- Nếu nói đúng hơn thì là trốn chạy.

- Gì ghê vậy?

Hoa cười buồn:

- Tao không muôn nhìn lại sự thất bại của mình, ra đi là cách tốt nhất.

Bích Thy nôn nóng:

- Nhưng chuyện gì mới được.

Hoa buông gọn:

- Thất tình. Tụi mày hiểu như thế đủ rồi.

Cả bọn trở mắt nhìn nó. Lâu rồi không gặp, tính nhỏ Hoa như càng gan góc, mạnh mẽ hơn. Người như nó mà uỷ mị trong chuyện tình cảm thì thật ngạc nhiên:

- Mày nói thật chứ?

Hoa cười bình thản:

- Tao không bao giờ đùa những chuyện như vậy.

Mọi người không hỏi nữa, họ có thể trêu chọc khi thấy bạn hạnh phúc, nhưng không bao giờ khoét sâu vào nỗi đau của bạn mình.

- Tụi mày làm gì vậy? Tao đâu có sao, buồn cũng qua rồi, bây giờ là lúc tao thấy thanh thản nhất.

Vy nhìn bạn cảm thông:

- Tao biết mày rất cứng rắn, tao tin mày sẽ vượt qua.

Hoa nhìn cô hơi lâu:

- Mày với anh Quân, chắc ít giận nhau lắm hả?

Cô cười cười:

- Sao mày nghĩ vậy?

- Tao thấy hai người rất hợp nhau. Anh Quân là người sống nguyên tắc, phải không?

Cô mỉm cười:

- Có lẽ vậy.

Hoa nói nhẹ nhàng:

- Mày hiền lại dễ bằng lòng với cuộc sống, nên tao tin hai người sẽ hạnh phúc.

Nhỏ Thy nhiều chuyện xía vô:

- Còn mày thì sao?

Hoa nhún vai:

- Đa số đàn ông bây giờ đều sống vô trách nhiệm, chỉ biết hưởng thụ và diêm dúa về bề ngoài. Nhìn họ, tao chỉ buồn cười mà thôi.

Mai chống chế:

- Mày có nói quá không vậy?

Hoa cười cười:

- Có thể tao toàn gặp những người như vậy, còn tụi mày thì khác.

- Mày hơi khe khắc đó, tụi tao thấy tò mò về người đã làm cho trái tim mày rung rinh đấy.

Hoa nháy mắt:

- Tao không chắc tụi mày sẽ thích anh, nhưng tao thì bị chinh phục hoàn toàn bởi con người của anh ấy.

Mai truy tới:

- Anh ấy tên gì?

-Khánh, Trần Khánh. Nếu tao còn cơ hội đến được với anh ấy, nhất định người đầu tiên tao giới thiệu sẽ là tụi mày.

Nhỏ Mai, Thy và Liên mỉm cười tủm tỉm, chỉ có Vy là chấn động cả người.

Thì ra người nhỏ Hoa yêu là Khánh. Tụi bạn cô không biết người đàn ông lúc này là ai, nên không một chút nghi ngờ, nhưng còn cô thì biết rất rõ.

Không ngờ Khánh là người đã làm nhỏ Hoa bị thất tình. Vy ngồi yên như mất hồn. Hoa quay qua cô:

- Mà sao vậy?

Cô cố cười:

- Đâu có gì. Tao muốn xuống dưới xem anh Quân thế nào.

Hoa phì cười:

- Đúng là ông Quân có phước mới có được mày. Tụi tao xuống với mày luôn cho vui.

Cả bọn kéo xuống dưới. Không như những gì cô nghĩ, Quân đang ngồi nói chuyện với bạn bè của cô và hoàn toàn tỉnh táo. Thấy cô, anh ngồi ngay dậy:

- Các cô tâm sự xong rồi à?

Mai liếc Vy một cái:

- Chưa, nhưng nó lo anh say nên cứ nằng nặc đòi xuống đây đó chứ.

Quân cười thật tươi:

- Nếu không xuống chắc anh say thật rồi.

Hoa bước đến lấy chai rượu và rót cho mỗi người một ly nhỏ.

- Mọi người cùng em cạn hết ly này nha. Em sẽ không bao giờ quên đêm nay đâu.

Tất cả đều nâng ly và uống cạn ly rượu của mình. Vy vui vẻ với mọi người nhưng trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng vì tình cảm của Hoa. Khánh thật đáng sợ, cô không biết sẽ còn bao nhiêu phụ nữ nữa đau khổ vì anh ta.

Rất khuya, Quân và cô mới ra về. Cô thấy nhẹ lòng khi anh không phát hiện ra sự hiện diện của Khánh, nếu không cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Dừng xe trước nhà cô, Quân quay qua hôn nhẹ lên môi cô:

- Em vào đi. Chúc ngủ ngon và mơ thấy anh!

Vy mỉm cười bước xuống. Đợi cho cô vào nhà xong Quân mới cho xe chạy đi.

Vừa lên phòng thì máy của cô reo, cô run rẩy khi thấy số máy của Khánh. Cô vội vã tắt máy và khoá luôn di động của mình. Anh ta làm tinh thần của cô thật sự rối rời. Vy ngồi yên trên giường mà nghe tim mình đập thình thịch vì sợ. Cô biết Khánh sẽ làm mọi cách để cô thuộc về anh như những người phụ nữ khác, và sau khi đã chán chê, anh ta sẽ sẵn sàng vứt bỏ để tìm cho mình đối tượng mới, càng nghĩ cô càng ghê sợ con người đê tiện và côn đồ của Khánh. Nhỏ Hoa thật bất hạnh khi đi yêu một người như anh ta.

Trưa hôm sau, vừa bước ra khỏi cổng trường, cô sợ xanh mặt khi thấy xe Khánh đậu bên đường. Vy vội vã quay trở vào lớp, cô ngồi gục mặt trong tay với cảm giác bất lực lẫn sợ hãi khi nghĩ rằng Khánh sẽ không bao giờ tha cho cô. Thật lâu, Vy mới ngược lên định ra xem Khánh đã về chưa thì đã thấy anh đứng dựa vào cửa nhìn cô từ bao giờ. Cô run giọng:

- Sao anh dám vào đây?

Khánh bình thần bước về phía cô:

- Em không thấy trốn tránh kiểu này là rất trẻ con sao?

Vy cắn môi:

- Tôi không trốn tránh ai hết. Xin lỗi, tôi phải về.

Nhưng Khánh đã chặn cô lại:

- Nghe tôi nói hết rồi mới được về. Tôi rất bận mà phải bỏ tất cả đến đây gặp em, em nên ngoan ngoãn một chút đi.

Vy thấy tay chân mình lạnh ngắt:

- Anh cứ dùng cách này để uy hiếp một cô gái thì đáng mặt đàn ông không?

Khánh khẽ cười:

- Tôi chỉ làm những gì mình muốn, nếu cần tôi sẽ làm mọi cách để không chế em.

Cô hơi lùi lại:

- Anh muốn tôi phải thế nào anh mới buông tha đây? Tôi không thể sống mà cứ đề phòng anh như vậy.

Mắt Khánh vẫn không rời gương mặt cô:

- Đây là lần đầu tiên, tôi nghe phụ nữ nói đề phòng mình. Tôi không nghĩ mình lại đáng sợ như thế. Em có quá khát khe không?

Cô quay nhìn nơi khác:

- Cuộc sống anh thế nào, không liên quan đến tôi. Tôi chỉ xin anh một điều là để tôi yên và đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.

Khánh nó điềm tĩnh:

- Tôi không bao giờ từ bỏ khi chưa đạt được điều mình muốn. Em nên làm quen với ý nghĩ tôi yêu em và sẽ làm mọi cách để có được em.

- Không bao giờ.

Khánh bước đến bên cô, Vy liền lùi lại, anh hơi cười khi thấy cử chỉ đó.

- Em là bạn thế nào với Hoa?

Vy nhấn mạnh:

- Bạn rất thân.

Khánh ngồi lên bàn cạnh chỗ cô đứng, cô liền nói nhanh ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu:

- Có phải anh định hỏi tôi đã biết gì không?

Khánh nhìn im lìm, cử chỉ như chờ nghe cô nói tiếp:

- Tôi biết tất cả những mối quan hệ của anh và tự hỏi tại sao anh còn nói được những lời lẽ đó với tôi, anh không thấy như vậy là đều lắm sao?

Khánh hơi nhướn mắt:

- Ngược lại tôi thấy vui khi thấy thái độ này của em. Khi em giận, trông rất đáng yêu.

Cô đứng lên, mặt đỏ bừng vì cảm giác xấu hổ, bối rối:

- Anh không được nói bậy.

Khánh nhảy xuống đất đứng đối diện với cô, gần đến mức cô không dám thở vì sợ.

- Đúng là tôi đã mất ngủ khi để em nhìn thấy hình ảnh đó, nhưng như vậy cũng có cái hay của nó. Ít ra tôi đã giúp em hiểu được tình cảm của em đối với tôi.

Vy chớp chớp mắt, hoàn toàn mất tự chủ, lý trí như tắt ngấm và cô hoảng sợ vì trái tim đập loạn nhịp của mình, phía sau cô là cạnh bàn, cô không thể lùi lại khi thấy Khánh đang đứng quá gần, cô run rẩy quay đi:

- Anh có thể nghỉ vậy, nhưng không được nói vậy. Tôi là gái sắp có chồng, anh làm như vậy không thấy có lỗi với bạn mình sao?

Khánh cười nhẹ:

- Thăng Quân không còn là bạn của tôi. Tôi không tin em không biết điều đó.

Cô cắn môi định bước qua một bên, nhưng anh đã đặt tay lên vai cô. Vy nghiêm mặt nhìn anh:

- Đề nghị anh bỏ tay xuống!

Khánh nhún vai rồi chợt kéo mạnh cô vào người, hành động nhẹ nhàng một cách trầm tĩnh. Cô cố đẩy anh ra nhưng càng bị Khánh siết chặt hơn. Không kiềm được, cô bật khóc nức nở, Khánh vội nói lỏng vòng tay. Như chỉ chờ có vậy, cô liền thoát ra ngay, Khánh không giữ lại mà đứng yên nhìn cô.

- Thà em cho tôi một cái tát còn hơn tôi phải nhìn em khóc.

Cô quệt nước mắt và chụp vội chiếc túi xách trên bàn đi nhanh ra ngoài, nhưng vừa ra đến cửa thì gặp Quân, mặt anh tái mét đi vì cơn giận điên người. Cô hết hồn nắm tay anh lại.

- Đừng ánh! Mình về đi.

Quân nhìn cô toé lửa:

- Nó đã làm gì em/

vy mất bình tĩnh thật sự, cô lắp bắp:

- Không có gì đâu mà.

Nhưng Khánh đang chậm rãi bước ra, anh bình thản nhìn cả hai người. Quân như không còn kiềm chế, anh gạt mạnh tay cô ra và bước sấn tới.

- Mà đã làm gì cô ấy?

Khánh nói sắc lạnh:

- Mà đưa Vy về đi rồi hãy đến gặp tao bất cứ lúc nào.

Quân chụp cổ áo anh nói như hét:

- Khốn nạn! Mà tưởng tao không dám làm gì mày sao?

Nói rồi, anh giơ tay định đâm thẳng vào mặt Khánh, nhưng Khánh đã nhanh hơn gạt tay anh ra bằng một hành động chớp nhoáng anh đã bẻ ngoặt tay Quân lại. Vy kinh hãi la lên:

- Đừng, anh Khánh.

Khánh quay qua nhìn gương mặt trắng bệch của cô rồi bình thản đâm vào gương mặt Quân. Anh ta còn đang lão đảo thì anh đã nắm cổ áo nói:

- Tao không bao giờ tha cho những ai giở trò trước mặt mình. Nếu còn lần sau, tao sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu.

Khánh buông cổ áo Quân ra thì anh đã lão đảo ngã vào tường. Chỉ một cú đâm mà đã không chịu nổi thì lấy gì để đấu với anh. Vy chạy vội đến đỡ lấy Quân, cô khóc không thành tiếng khi thấy sự tội tã của anh. Cô vội lấy khăn chấm lên chỗ máu rỉ ra ở khoé môi và mũi của Quân:

- Tôi rất tiếc là để em chứng kiến cảnh này, nhưng tôi không thể làm khác. Cô giận dữ hét lên:

- Anh đi đi, nếu không tôi sẽ la lên đấy.

Khánh nói lạnh lùng khi thấy Quân cứ ngồi im gục vào tường:

- Nếu mày là một thằng đàn ông thì hãy đứng lên và theo cô ấy ra về.

Quân ngược lên, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ như muốn giết chết Khánh:

- Nếu tao để cho mày yên thì tao sẽ không làm người.

Khánh nhếch môi:

- Nếu có bản lĩnh thì cứ làm, tao không tránh né đâu.

Quân lão đảo đứng dậy, anh gạt tay cô ra và bước về phía Khánh:

- Tao sẽ làm mày sống dở chết dở mới thôi.

Khánh không nói gì, đôi mắt lướt qua Vy đang lo lắng đứng cạnh bên Quân, nhìn vẻ sợ sệt của cô, anh hơi quay đi:

- Mày về được rồi.

Đợi cho Quân và cô đi về một lúc lâu, Khánh mới bước ra ngoài. Anh nhìn chiếc xe mình đậu ngạo nghễ trước cổng trường của Vy mà hiểu tại sao Quân biết được sự có mặt của anh. Nếu nói không nặng nề thì là nói dối, những gì xảy ra anh không hối hận mà chỉ thấy đau lòng khi vô tình làm cho Vy phải đau khổ thêm.

Tuần sau, Khánh cùng Loan đi dự tiệc của một khách hàng thì gặp Vy và Quân ở đó. Anh không quan tâm về mặt thách thức của Quân, anh đến nói chuyện với người quen mà không đối diện với cả hai một lần nào. Gần cuối buổi tiệc thì anh cùng Loan ra về, nhưng vừa bước ra ngoài thì một đám thanh niên đã xông tới. Anh chỉ kịp đẩy vội Loan qua một bên là đã bị chúng nhào vô đánh tới tấp. Anh cố chống đỡ nhưng vẫn bị đánh đến không đứng nổi.

Bên ngoài. Loan cố sức la lớn để gọi mọi người đến cứu. Trong nhà hàng, mọi người đã bắt đầu chạy ra. Một thằng trong đám hăm hực bước đến chỗ Loan. Khánh cố gượng đau lao về phía cô chặn ngang giữa:

- Mày đừng quá đáng, nếu biết tao là ai, mày sẽ hối hận đó.

Tên đó cười khẩy rồi sấn mạnh tới, anh vội ôm Loan vào lòng và lãnh trọn khúc cây hấn quất vào người. Anh khuya xuống ngay bên cạnh cô. Loan bật

khóc nức nở, cô còn đang hoảng loạn thì tên đó đã rút dao đâm thẳng vào ngực Khánh.

Vừa lúc đó, một chiếc Toyota trờ tới, cả bọn liền phóng lên xe, một gã đàn ông bước xuống tát thẳng vào mặt gã đâm Khánh:

- Mày điên hả?

Tên đó còn đang ngơ ngác thì gã đàn ông đã nắm cổ áo hắn lôi mạnh lên xe và phóng vút đi. Mọi người trong buổi tiệc đã chạy ra ngoài hết.

- Gọi xe cấp cứu đi.

Tất cả nhón nháo cả lên. Vy bủn rủn chân tay, người cô lạnh ngắt vì lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng như vậy. Cô quay qua nhìn gương mặt bình thản của Quân mà chột hoang mang, một cảm giác khó thở làm tim cô như thắt lại, cô rùng mình khi một ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu. Vy run giọng:

- Anh không liên quan gì đến chuyện này chứ Quân?

Quân cười nhẹ:

- Em cũng biết nó có rất nhiều kẻ thù chứ không phải riêng mình anh.

Vy nhìn mọi người xúm quanh chỗ Khánh. Không cần suy nghĩ nữa, cô bước vội đến.

Quân vội hỏi:

- Em đi đâu vậy?

Cô nói mà không quay lại:

- Em là một bác sĩ.

Nói rồi, cô bước nhanh đến chỗ Khánh. Lúc đó đã có người lái xe đến. Cô nhìn máu chảy ra từ vết thương của anh mà xanh cả mặt.

- Đứng đợi xe cấp cứu nữa, đưa anh ấy vào bệnh viện đi.

Mọi người nhìn cô hoang mang:

- Tôi là bác sĩ, anh ấy sẽ chết vì mất máu đây.

Mọi người liền bồng xốc Khánh lên xe. Vy cũng bước lên theo, cô xé vội chiếc áo sơ mi của Khánh và quấn chặt vết thương trên ngực anh lại. Loan cứ ôm lấy anh khóc nức nở.

- Em không sao chứ?

Tiếng Khánh thì thảo rất nhỏ, cố gắng lắm hai người mới nghe được. Vy nhìn anh hơi lâu khi thấy Khánh cứ nắm chặt tay Loan trong tay anh. Loan chỉ lắc đầu chứ không nói được gì vì cổ họng nghẹn cứng. Không hiểu sao Vy quay nhìn nơi khác, không muốn thấy hình ảnh đó.

Xe đến bệnh viện thì anh đã bất tỉnh hoàn toàn, cô cùng Loan đứng bên ngoài phòng cấp cứu, cô hơi nhắm mắt khi cảm nhận trong lòng mình là một nỗi lo lắng đến thất lòng đối với Khánh. Cô cay đắng khi nghĩ trái tim mình đang đập cùng nhịp đập với người con gái đứng bên cạnh cô. Một lúc sau thì di động của cô reo. Vy vội vội bắt máy:

- Alô.

- Em vẫn còn ở trong bệnh viện sao?

Cô hơi nhắm mắt:

- Anh Khánh đang được cấp cứu, em không thể về lúc này được.

Giọng Quân có vẻ giận dữ:

- Nếu tôn trọng anh thì em nên ra về. Lòng tốt của em như thế đủ rồi đó Vy.

- Em rất thất vọng khi nghe những lời nói đó của anh. Dù xảy ra chuyện gì thì anh và anh Khánh cũng từng là bạn với nhau, huống chi anh ấy đang gặp nguy hiểm mà anh cư xử vô tình như vậy sao/

Quân hình như không còn kiềm chế :

- nói tóm lại, em có nghe lời anh không?

Cô nói cứng rắn:

- Anh nên nhìn lại cách cư xử của mình đi. em cúp máy đây.

Nói rồi, cô tắt máy. Đúng là cô đã rất thất vọng. Cô không hiểu Quân đã thay đổi hay từ lâu rồi cô không hiểu hết con người anh. Vy đứng ở hành lang một mình chứ không bước đến chỗ những người bạn của Khánh. Thật lâu thì cửa phòng cấp cứu mở, cô vội bước đến gặp bác sĩ Nghĩa. Anh nhìn cô ngạc nhiên:

- Người thân của Vy à?

- Anh ấy là bạn em. Anh sao rồi anh nghĩa?

Nghĩa mỉm cười trấn an:

- Cũng may là đưa đến kịp và vết thương không trúng tim.

Loan ghen giọng:

- Anh ấy còn nguy hiểm không anh?

- Để chúng tôi theo dõi đêm nay đã.

Nói rồi, bác sĩ Nghĩa quay qua cô. Vy nhìn sự thấp thỏm của Loạn mà thương hại:

- Có thể cho một người vào với anh ấy không anh Nghĩa?

Nghĩa gật đầu:

- Nhưng chỉ một lát thôi đấy. Còn em có thể vào mà.

Vy lắc đầu mỉm cười:

- Đến giờ em phải về rồi. Cảm ơn anh nha.

Đợi Nghĩa đi xong, Loạn liền quay qua cô:

- Cảm ơn Vy nhiều lắm.

Cô mỉm cười không nói gì. Một lúc sau thì lặng lẽ ra về, trong lòng là một cảm giác trống rỗng không gì lấp được. Có một cái gì đó như xáo trộn những tình cảm trong cô như là một sự thay đổi âm thầm và từng bước một của trái tim mình.

Sáng hôm sau, vừa bước xuống phòng khách thì đã gặp Quân ngồi đợi. Vy khẽ giấu tiếng thở dài và ngồi xuống đối diện với anh. Quân nhìn cô, cái nhìn không hài lòng.

- Cũng may là em đã về đêm qua, nếu em ở suốt trong đó, anh không biết mình có tha thứ cho em không?

Vy nhìn thẳng vào anh:

- Dù là người lạ khi gặp nguy hiểm người ta cũng không nỡ quay lưng, em rất đau lòng khi anh xử sự như vậy.

- Em đã bắt đầu so sánh anh với người khác từ lúc nào thế?

Cô lắc nhẹ đầu:

- Em không so sánh, chỉ nói đúng những gì mình nghĩ. Dừng lại đi Quân! Nếu anh cứ để lòng đồ kỵ làm mù quáng thì anh sẽ hối hận đó.

Quân nhìn cô gằn giọng:

- Em nói vậy là sao?

- Em không ngờ mà không hiểu những gì xảy ra giữa anh và Khánh. Tại sao không nhường nhau một bước để có cuộc sống bình yên. Chúng mình sắp cưới nhau, em không thể sống với anh mà cứ lo sợ như thế. Vì em, anh hãy bỏ qua mọi chuyện đi và đừng đối đầu với anh Khánh nữa được không?

Quân cười gằn:

- Kể cả việc nó tán tỉnh em trước mặt anh sao?

Vy chớp chớp mắt, cô nói khó khăn:

- Em xin thề là sẽ không có chuyện đó nữa nếu anh nghe lời em.

- Chuyện đó đâu phải tự em quyết định được. Nó cố tình đối chọi với anh, anh không phải là thằng hèn mà bỏ qua như vậy.

Vy mệt mỏi lắc đầu:

- Thời gian qua, em rất mệt mỏi, anh muốn em phải làm gì đây Quân?

Quân nhìn cô dịu giọng:

- Anh hiểu những gì xảy ra là quá sức chịu đựng của em, nhưng hãy tin anh, anh không làm gì để em thất vọng cả.

Nói rồi, anh bước đến ngồi xuống cạnh cô, kéo nhẹ cô vào lòng và nói dịu dàng:

- Anh rất yêu em, anh không chịu nổi khi nghĩ có một người nào đó luôn muốn cướp em ra khỏi tay anh. Hứa với anh, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng rời xa anh nghe Vy.

Cô gục mặt trong ngực anh thổn thức:

- Hay chúng mình tổ chức đám cưới sớm hơn nha Quân, lúc đó anh ta sẽ không quấy rầy chúng ta được nữa.

Quân ngẩng mặt cô ra đối diện với mình. Anh nhìn sâu vào đôi mắt long lanh nước của cô như muốn tìm kiếm ý nghĩ nào đó:

- Em nói thật chứ?

Cô rung rung gật đầu:

- Em chỉ mơ ước có một cuộc sống bình yên và hạnh phúc bên cạnh anh. Em sẽ không bao giờ mong điều gì hơn thế.

Quân hơi im lặng:

- Sao tự nhiên em có ý nghĩ này?

Cô ngồi thẳng người lên nhìn anh:

- Em không muốn vì em anh đối đầu với anh Khánh nữa. Mỗi lần như vậy, em thấy rất khổ sở, sao chúng ta không dùng cách này để khẳng định cho anh ta rõ. Anh có thể lấy quyền làm chồng em và cấm anh ta chấm dứt mọi chuyện.

Quân hơi cười:

- Em nói nghe dễ dàng quá. Với bản tính của thằng Khánh, nếu muốn thì dù em có là vợ của anh nó cũng không bỏ cuộc đâu.

Vy cúi đầu chán nản, Quân nhìn cô như quan sát:

- Nếu em muốn cưới sớm thì anh sẽ chiều theo ý em nhưng anh nghĩ dù có giải quyết thế nào cũng không quan trọng bằng sự kiên định của em.

Cô ngẩng lên nhìn anh:

- Anh nói vậy là sao?

Quân nói nghiêm nghị:

- Em có biết thằng Khánh dựa vào gì để đeo đuổi em không? Đó là sự yếu đuối. Đã đến lúc em nên tỏ rõ sự cứng rắn của mình.

- Anh không tin em sao?

Guơng mặt Quân như càng lạnh lùng hơn:

- Lúc bắt gặp em và nó ở trường, thật sự anh rất giận vì thấy em chỉ biết khóc mà không làm gì để phản kháng. Em có biết, chính những điều đó làm tổn thương lòng tự trọng của anh không? Và thằng Khánh càng coi anh không ra gì khi thấy em như thế.

Cô sững sờ nhìn anh rồi lạc giọng:

- Không ngờ anh có thể nghĩ về em như vậy.

Quân hơi quay nhìn nơi khác.

- Anh xin lỗi, thật ra anh chỉ muốn nhắc nhở em phải cứng rắn và kiên quyết hơn đối với Khánh mà thôi.

Cô vẫn chưa trấn tĩnh vì những gì nghe được từ anh:

- Có phải anh muốn nói sự yếu đuối của em làm anh mất sĩ diện không? Anh muốn dù có chết, em cũng phải bảo vệ cái tôi của anh đúng không?

- Em đã quá lời rồi.

Vy cảm thấy cả người cô run rẩy:

- Em đã quá lời rồi.

Vy nói mà cảm thấy cả người cô run rẩy:

- Em không nói quá đâu, thậm chí đã từng nghĩ anh dùng em thoả mãn sự háo thắng của mình, anh muốn chứng tỏ cho anh Khánh thấy sự thất bại của anh ấy khi đối đầu với anh.

Quân nhìn cô hơi lâu như không tin cô vừa nói những lời đó.

- Những lúc em cần anh thì anh ở đâu. Nếu biết em yếu đuối và phải đối phó với sự đeo đuổi của anh Khánh, thì anh phải bảo vệ che chở cho em mới đúng, đằng này anh không làm gì để giữ tình yêu của mình, anh chỉ biết giận dữ mỗi lần nghe tin em gặp anh Khánh, thậm chí anh còn đem em ra như để thách thức anh ấy. Em nói đúng không?

Quân hơi lúng túng, anh quay đầu nhìn nơi khác:

- Em đã thay đổi rồi.

Vy quẹt ngang giọt nước mắt vừa trào ra:

- Chúng ta đều đã thay đổi thì đúng hơn. Em nghĩ cả em và anh đều cần có thời gian để suy nghĩ lại mọi chuyện.

Quân hơi mất bình tĩnh:

- Có nghĩa là em muốn chia tay phải không/

cô gục đầu trong tay:

- Em không nói thế, em chỉ muốn yên tĩnh một thời gian thôi.

Quân nhìn cô trầm giọng:

- Những điều em nói không phải cái nào cũng đúng đâu. Có thể thời gian qua anh làm em bị tổn thương nhưng hãy tin anh, anh hoàn toàn không cố ý. Anh yêu em, em biết rõ điều đó mà. Trong đời anh, nếu phải mất em thì đó là điều đau khổ nhất.

Cô vẫn ngồi yên, trong cô bây giờ chỉ còn cảm giác chán nản, mệt mỏi:

- Anh tin em vẫn còn yêu anh và anh tin không gì có thể chia cắt tình cảm bao năm qua của chúng mình. Anh đã sai lầm khi để Khánh đi sâu quá nhiều vào mối quan hệ của hai đứa. Anh tin là không quá muộn để anh có thể bắt đầu lại từ đầu và chứng minh tình yêu của mình đối với em.

Vy ngược lên nhìn anh. Đôi mắt đầy đau khổ của Quân đang hướng về cô như chờ đợi:

- Em mệt lắm anh có thể ra về không?

Quân đưa tay vuốt mặt như muốn che giấu sự yếu đuối của mình:

- Hứa với anh, em sẽ không làm gì để cả hai chúng ta phải đau khổ, được không?

- Em không bao giờ muốn điều đó cả. Em chỉ mong thấy anh trở lại là một Quân của ngày trước.

Quân mỉm cười buồn:

- Anh không thay đổi đâu.

Cô đứng lên, anh cũng đứng theo cô:

- Anh sẽ để em có thời gian yên tĩnh. Nếu lúc nào đó thấy bình thản thì hãy gọi điện cho anh. Anh hứa sẽ không bao giờ làm cho em phải thất vọng nữa.

Cô chột nhìn thẳng vào mắt anh:

- Trả lời em. Chuyện xảy ra với anh Khánh không liên quan đến anh chứ?

Quân mỉm cười:

- Em không tin anh sao?

Cô nói nhẹ nhàng”

- Em tin anh.

Quân cười như hài lòng. Đợi anh về xong, cô mới trở về phòng để chuẩn bị vào bệnh viện.

Tuần này cô thực tập bên khoa nội nên sẽ không gặp Khánh ở đó. Những lời của Quân làm cô rất đau nhưng cũng phải công nhận là Khánh đã lợi dụng sự yếu đuối của cô mà tiếp cận. Cô chỉ thấy giận khi Quân không tin vào tình yêu của mình, có thể cô yếu đuối nhưng không bao giờ cho phép mình sa ngã, nếu Khánh giở trò gì thì cô thà chết chứ không bao giờ khuất phục và để người khác xem thường mình.

Từ ngày đó cho đến lúc Khánh ra viện, cô không gặp anh lần nào và cũng không còn tâm trí để nghĩ đến việc nào khác ngoài việc tập trung toàn bộ vào kỳ thi sắp tới.

Khánh đã hoàn toàn bình phục. Hôm nay anh bắt đầu đi làm trở lại. Vừa bước vào phòng thì điện thoại đã reo:

- Alô.

Tiếng Loan lo lắng:

- Sao anh không nghỉ ngơi vài ngày nữa mà đã đi làm rồi?

Khánh nói nhẹ nhàng:

- Anh biết sức khỏe của mình mà. Em đang ở công ty phải không?

- Dạ.

- Trưa nay anh sẽ qua đón em đi ăn, đồng ý chứ?

Loan khẽ cười trong máy:

- Lâu rồi mới nghe câu này của anh. Anh thấy mình chưa làm tròn trách nhiệm của một người yêu không?

Khánh cười nhẹ:

- Em muốn thế nào?

- Nếu phải đợi em nói ra điều mình muốn thì đâu còn ý nghĩa gì. Em hiểu anh cũng không bao giờ làm điều mình không thích. Em đã nói từ đầu rồi mà, em chấp nhận tất cả những gì anh mang đến.

Khánh không nói gì chỉ chờ nghe cô nói tiếp:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Cảm ơn em.

Loan hơi im lặng:

- Trưa nay, em sẽ đợi anh. Chúc anh một ngày làm việc tốt lành!

Khánh gác máy, sự chú ý của cô làm anh thấy mình hơi tàn nhẫn. Anh không yêu nhưng lại thích cảm giác bình yên cô mang lại.

Chiều, Khánh đến chỗ ông “Sáu rô”. Thấy anh, ông cười bình thản:

- Mày khỏe rồi à?

Khánh ngồi xuống đối diện với ông ta:

- Cũng nhờ anh chiếu cố thôi.

Ông “Sáu rô” thấy cho anh gói thuốc:

- Sao mày không nghe lời tao? Tao rất tiếc khi phải đụng chạm đến anh em như vậy.

- Anh đã làm rất đúng, tại em tự chuốc lấy thôi.

Ông Sáu nhướng mắt:

- Tao đã cảnh cáo rồi, lỗi là tại mày không chịu nghe. Tụi nhỏ có hơi quá tay. Tao thay mặt tụi nó cạ với mày ly này, coi như là bỏ qua mọi chuyện.

Khánh nốc cạn ly rượu ông ta đưa:

- Thằng nhóc nào đâm em vậy?

Ông Sáu cười khề khà:

- Lính mới, nên không biết mày. Nó cũng bị thằng Tân lấy một ngón tay rồi còn gì/

Khánh bật lửa châm thuốc:

- Vụ của em, thằng Quân chi cho anh bao nhiêu?

Ông Sáu nhún vai:

- Chuyện đốn không liên quan đến mày. Tao biết hôm nay mày đến đây làm gì. Tao cũng không muốn xích mích với anh em nữa. Mọi chuyện kết thúc ở đây cũng vừa rồi. Mày muốn xử thằng Quân thế nào thì tùy, tao sẽ không can thiệp đâu.

Khánh mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

Ông Sáu khoát tay:

- Lần đầu tiên tao chơi anh em của mình, dù mày đã buộc tao làm như vậy nhưng tao cũng áy náy lắm.

Khánh không nói gì, gương mặt rắn đanh không một cảm xúc. Nó làm cho người khác phải e dè khi không biết anh đang nghĩ gì trong đầu.

Tuần sau, Khánh đang ngồi trong phòng khách thì thằng Tân đưa Quân đến gặp anh. Anh nhìn gương mặt tái mét lần giận dữ của nó mà buồn cười:

- Mày muốn gì?

Quân cổ cao giọng hỏi nhưng vừa dứt câu đã bị thằng Tân tát một cái như trời giáng vào mặt:

- Trước mặt anh Khánh mà mày dám vênh cái mặt chó của mày lên hả?

Trời không lạnh nhưng người Quân nhể nhại mồ hôi, đôi mắt đỏ ngầu đầy hoảng loạn. Dù ráng lấy hết can đảm ra để đối diện với Khánh nhưng Quân vẫn không che được sự run rẩy hèn nhát của mình.

- Nếu mày làm gì tao, tao sẽ bảo anh Sáu thanh toán mày.

Tân đứng kế bên, hần cười khẩy một cái rồi quay qua tát thêm một cái thật mạnh vào má bên kia của Quân. Rồi như không kèm được nữa, nó nắm cổ

áo anh lôi đến dưới chân Khánh, chỉ cần một cú đá thì anh ta đã khuya xuống trước mặt anh:

- Mày biết anh Khánh với ông Sáu là quan hệ thế nào không? Mày chán sống rồi nên mới dám chơi anh Khánh. Anh Khánh! Anh cho em “xử” nó đi. Khánh khoát tay, anh nhìn về xơ xác, bệ phê của Quân một cách bình thản:

- Mày muốn tao đối xử với mày thế nào?

Quân gương đứng dậy nhưng thằng Tân đã lấy chân đạp trên người anh, làm cho anh phải quỳ trước mặt Khánh.

- Nếu mày dám giết tao thì thử làm đi.

Thằng Tân giận đến điên người, nó đưa chân ra phía trước và đá thẳng vào mặt Quân làm anh bật ngửa ra sau. Nó rút vội cây dao ra, ngồi xuống kê vào cổ Quân:

- Mày thách tao hả?

Nó cứa một đường vào cổ Quân rướm máu, người anh ta run bần bật, anh nói không ra hơi.

- Đứng...Khánh.

Thằng Tân như điên lên, đôi mắt thật dễ sợ, một cử chỉ sẵn sàng muốn lấy mạng Quân nếu Khánh muốn. Quân nhìn đôi mắt đỏ ngầu như mất hết nhân tính của thằng Tân mà hoảng sợ.

- Khánh! Nếu mày bỏ qua chuyện này, mày muốn tao làm gì cũng được. Khánh bật lửa châm cho mình một điếu thuốc:

- Mày nói thử xem, mày có gì để tao cần ?

Quân run giọng nói nhanh:

- Tao biết đối với mày tiền là trên hết. Mày muốn bao nhiêu, tao sẽ chi bấy nhiêu.

Khánh nhếch môi cười:

- Thế mạng mày đáng giá bao nhiêu?

-Mày muốn bao nhiêu cũng được.

Tân lôi cổ Quân kéo lên :

- Anh Khánh! Đừng dài dòng với nó nữa, anh để mặt em xử nó đi.

Quân nói như van xin :

- Đừng...Khánh! Tao biết tao có lỗi với mày, nhưng dù gì cũng từng là bạn với nhau, mày hãy bỏ qua cho tao lần này đi, được không? Tao thề tao sẽ không bao giờ dám đối chọi với mày nữa.

Khánh bước đến đứng đối diện với Quân:

- Hình như mày vẫn chưa hiểu rõ con người của tao. Ai chơi tao một, tao sẽ trả lại họ gấp đôi, nà mày lại là người cho tao vết thẹo đầu tiên đấy.

Quân đứng như không muốn vững, gương mặt trắng bệch đầy hoảng loạn:

- Nếu mày làm bậy, pháp luật sẽ không tha cho mày đâu.

Khánh nắm cổ áo Quân kéo về phía mình:

- Mày dám đem pháp luật ra đạo tao hả? Mày có tin tao có thể cho mày đi tù không? Tội cố ý giết người, không nhẹ đâu.

Nói xong, anh đâm thẳng vào mặt Quân rồi lại kéo lên:

- Đã dám làm những chuyện như vậy mà mày còn dám nói pháp luật với tao hả? Con người mày có đầu óc không vậy?

Quân gục đầu xuống như không còn gượng được nữa, thẳng Tân cao giọng:

- Anh muốn xử nó sao?

Kh buông cổ áo anh ra. Quân cố tì tháo:

- Nếu tao có chuyện gì thì mày đừng hòng có được Vy.

Khánh hơi nheo mắt:

- Một đề nghị rất hay. Tao không ngờ mày lại lấy điều này ra để đối chác với tao.

Vừa dứt câu, anh đã đâm thẳng vào mặt Quân làm cho anh ta khuya xuống và nằm bẹp dí dưới đất.

- Mày nghe đây, tao sẽ bắt chấp tất cả để có được cô ấy. Cú đâm này tao đánh thay Vy vì sự hèn hạ của mày. Nhớ cho rõ, nếu mày còn dùng cô ấy làm lá chắn để bảo vệ cho mình, thì tao sẽ cho mày thấy hậu quả của nó.

Thằng Tân nhìn anh:

- Anh tha cho nó sao?

Khánh nói lạnh lùng:

- Mày thả nó về nhà đi.

Thằng Tân tức tối:

- Anh vì con bé đó à? Em không tin.

Khánh nhìn nó cảnh báo:

- Nếu thế thì sao?

Thằng Tân nhìn anh hơi lâu, nó lặp lại:

- Em không tin.

Khánh bước đến ngã người xuống ghé và nhìn Quân nằm bất động dưới đất:

- Đối với nó, trừng phạt như thế là nặng lắm rồi, nó không chịu nổi nữa đâu.

Mày cứ quăng nó ra trước cửa, rồi để mặc cho người nhà nó lo liệu.

- Nếu thế thì sao anh không cấm nó quan hệ với con bé nó nữa.

Khánh lớn tiếng:

- Mày có đi không?

Thằng Tân lồm lét đi ra ngoài sau khi đã bảo hai thằng đàn em kè Quân ra xe.

Còn lại một mình, Khánh lấy điều thuốc gắn lên môi rồi châm lửa hút. Anh không thẳng tay với Quân vì không muốn làm Vy phải nặng nề và đau khổ hơn, cô đang chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp nên anh không muốn cô phải chịu bất cứ áp lực hay một sự tổn thương nào.

Đêm anh bị hành hung anh vẫn cảm nhận được sự lo lắng của cô đối với mình, đến giờ anh vẫn cảm nhận được một chút ấm áp khi nghĩ vết thương

trên ngực mình có bàn tay cô băng bó. Suốt thời gian ở bệnh viện, anh luôn hy vọng cô sẽ ghé thăm anh nhưng Vy cứng rắn hơn anh tưởng. Cô đã không đến thăm anh lần nào dù anh biết rất rõ cô đang thực tập tại bệnh viện đó.

Tối hôm sau, anh lái xe đến trước nhà cô và kiên nhẫn ngồi đợi khi biết chắc giờ này cô đang trong bệnh viện để chăm sóc cho Quân.

Nhưng anh đợi không lâu lắm thì cô về đến. Hình như đã nhận ra xe anh nên gương mặt cô toát lên vẻ sợ hãi không thể giấu giếm. Khánh nghe nhoi nhói khi thấy vẻ mặt đó.

- Có thể đi với anh một lát không?

Vy nhìn anh không cảm xúc:

- Không bao giờ tôi để anh không chế nữa, dù có chết tôi cũng không sợ và đi theo anh nữa đâu.

Khánh nhìn cô dịu dàng:

- Tôi đến đây là để cảm ơn em.

Vy quay nhìn nơi khác:

- không cần đâu. Đêm đó nếu ở địa vị của tôi thì ai cũng phải làm như thế.

Còn nhiều người để anh ảm ơn lắm, sự giúp đỡ của tôi không đáng gì đâu.

Khánh nói mà mắt vẫn không rời gương mặt cô:

- Tôi biết, nhưng không hiểu sao tôi chỉ quan tâm đến sự lo lắng của em đối với tôi thôi. Đó mới là điều quan trọng.

-Tôi không lo lắng mà là không thể làm ngơ vì tôi là một bác sĩ.

Khánh mỉm cười:

- Nói cách nào đi nữa thì đó cũng là sự quan tâm. Nếu em không muốn thì tôi sẽ gọi đó là sự quan tâm của một bác sĩ dành cho bệnh nhân của mình.

Em đúng là lương y như từ mẫu.

Vy nghiêm mặt vì vẻ đùa cợt của Khánh:

- Nếu anh đến đây chỉ có thế thì anh về được rồi, và tôi mong đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.

Khánh bước tới chặn trước mặt cô khi cô đưa tay định bấm chuông. anh cúi xuống nhìn vào mắt cô:

- Cảm ơn chỉ là cái cớ để tôi gặp em thôi. Chưa bao giờ tôi nghĩ mình lại nhớ một người con gái như thế. Nhớ đến không chịu nổi.

Vy chớp chớp mắt, cô ngăn cảm giác lao đao đang làm chao đảo tâm hồn.

Tình cảm và lý trí là hai cái tương phản nhau và cô không sao ngăn được trái tim mình đang đập loạn nhịp của mình. Cô nói cứng rắn:

- Anh không những tàn nhẫn mà còn vô lương tâm nữa. Khi nói với tôi những lời này, anh có nghĩ đến chị Loan không? Đêm ấy, tôi đã chứng kiến tình cảm sâu sắc mà chị ấy đã dành cho anh, đáng lý ra anh nên trân trọng những gì mình có, anh làm tôi thấy ghê sợ.

Giương mặt Khánh vẫn không thay đổi:

- Tôi không yêu cô ấy.

Vy nhếch môi :

- Tôi không nghĩ trên đời này lại có một người như anh.

Khánh vẫn điềm tĩnh:

- Đôi khi để đạt được mục đích, mình phải sống tàn nhẫn. Tôi không bao giờ hối hận vì những gì mình đã làm. Nếu phải sống giả dối với bản thân mình thì mới là điều hối tiếc.

Vy nói lạnh lùng:

- Không yêu chị ấy mà lại chấp nhận tình cảm của người ta, như vậy không phải là giả dối sao/

Khánh hơi cười:

- Em thật sự quan tâm đến điều đó à?

Vy thoáng bối rối:

- Anh nên bỏ cách nói áp đặt đó đi. Không việc gì tôi phải quan tâm đến chuyện của anh.

Anh nói nghiêm nghị:

- Có thể tôi hơi tham lam và đều giả như em nói, nhưng tôi không bao giờ giả dối với Loan, cô ấy biết rõ tôi cần gì ở cô ấy và ngược lại. Tôi biết em khó hình dung một mối quan hệ như vậy và tôi cũng không muốn giải thích thêm.

- Tôi lặp lại lần cuối, tôi không quan tâm đến chuyện của anh, anh và cô ấy thế nào không liên quan gì đến tôi. Chúng ta chấm dứt ở đây đi. Anh nói tôi bất lịch sự cũng được, nhưng tôi không thể tiếp anh nữa. Xin lỗi nhé.

Khánh nắm tay cô lại khi Vy định bước tới.

Tôi chưa muốn ra về lúc này, vì vậy em cũng không được vào nhà.

Cô run giọng:

- Tôi không sợ anh nữa đâu. Đề nghị anh tránh ra.

Khánh vẫn lì lợm đứng chắn trước cô:

- Hôm nay tôi lại thấy một mặt khác trong tính cách của em. Em đang “đổi chiến thuật” để đối phó với tôi à?

- Tôi khuyên anh chớ nên dồn người khác vào đường cùng, anh không lường trước được họ sẽ phản kháng thế nào đâu.

- Em sai rồi, tôi đang mở thêm một con đường để em lựa chọn đó chứ. Điều em cần bây giờ là thời gian và một đầu óc thật sáng suốt để nhận ra điều gì là quan trọng nhất đối với mình.

Cô hơi quay mặt nơi khác như không muốn nghe.

- Nếu anh biết tôi sợ con người anh thế nào thì anh không đủ can đảm để nói những lời này đâu.

Khánh bình thản nhìn cô:

- Em mới tới chỗ thằng Quân về phải không?

Cô nhìn anh lạnh lùng:

- Anh đã hiểu những gì tôi muốn nói rõ .

- Tôi sợ anh lắm. Anh đã làm cho tôi không thể đối diện với mọi người và anh Quân về lỗi lầm của mình. Bây giờ nếu được chết tôi sẽ thấy nhẹ nhàng hơn.

Khánh xót xa nhìn sự đau khổ dần vạt của cô, chưa bao giờ anh có cảm giác xót cả lòng như vậy. Không ngờ vì yêu anh cô phải gánh chịu nỗi đau đớn tận cùng đến thế. Anh nói cứng rắn:

- Cái em cần đối diện là sự thật chứ không phải những điều đó. Sống thật với lòng mình không bao giờ là điều sai cả. Thực tế đi Vy. Đừng nghĩ ai sống cũng đặt nặng tình cảm như mình. Anh dám chắc nếu là người khác, đứng trước sự lựa chọn hạnh phúc của cả cuộc đời mình, họ sẽ không để lòng phân vân quá nhiều như em.

Vy lắc đầu, cô cố thoát khỏi vòng tay anh:

- Tôi xin anh hãy buông tha cho tôi. Tôi yêu anh Quân và rất biết ơn nếu anh trả lại sự bình yên cho chúng tôi.

Khánh nhìn cô thật sắc:

- Lúc trước khi chưa biết tình cảm của em, anh đã không hề có ý định bỏ cuộc, huống chi là bây giờ với anh lại càng không.

Cô nói như hét:

- Tôi không yêu anh.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Anh tin một ngày nào đó em sẽ nói thật lòng mình. Anh sẽ đợi được ngày ấy.

- Không bao giờ.

Khánh chợt hôn nhẹ lên môi cô làm Vy phải quay mặt đi để tránh, môi anh trượt dài lên má cô và để yên ở đó:

- Em càng như thế anh lại càng muốn có em hơn. Có lẽ em không tin nhưng với anh em là quan trọng nhất.

Cô nhắm chặt mắt lại như không muốn nhìn anh :

- Em đang chuẩn bị thi tốt nghiệp nên anh sẽ không quấy rầy em cho đến lúc đó. Anh sẽ cố gắng giữ lời hứa dù biết rằng mình sẽ rất nhớ em.

Cô lạc giọng yếu đuối:

- Anh đừng nói nữa!

Mặt Khánh thấp thoáng nét gì đó, không kiềm được, anh lại cưỡng đoạt cô bằng một nụ hôn thật dài say đắm. Khi anh buông cô ra, cô nhìn anh như người mất hồn:

- Anh xin lỗi.

Cô nói rời rạc:

- Anh có thể hài lòng về chiến thắng của mình rồi đó. Tôi đã phản bội lại tình yêu của mình, tôi đã trở thành một đứa con gái chẳng ra gì như anh mong muốn .

- Em có nghĩ đến cảm giác của anh không Vy?

- Hành động của tôi và anh không thể nào tha thứ được. Suốt cuộc đời tôi cũng không thể nào tha thứ cho mình.

Mặt Khánh đã có sắc giận:

- Yêu anh là tội lỗi lắm sao?

- Đó là cái giá phải trả cho sự yếu đuối của mình thì đúng hơn.

Khánh nhìn gương mặt thất thần của cô mà cố ngăn sự tổn thương trong lòng mình.

-Anh hiểu tâm trạng của em lúc này, và sẽ bỏ qua những gì anh vừa nghe thấy. Điều em cần bây giờ là sự yên tĩnh, anh hứa sẽ không quấy rầy em.

Khánh buông cô ra, Vy đưa tay ôm lấy mặt và đứng yên ở đó, anh cũng yên lặng bên cô:

- Anh về đi!

Khánh nhìn cô quan sát:

- Đừng làm điều gì để phải hối hận về sau, anh tin em sẽ hiểu những gì anh nói.

Cô quay nhìn nơi khác:

- Anh đừng hy vọng gì ở tôi, cuộc sống của tôi và anh Quân đã gắn liền từ nhỏ. Nếu tôi không đến với anh ấy thì sẽ không đến với bất cứ ai khác.

Không ai có thể thay thế vị trí của anh ấy trong lòng tôi cả.

Khánh có vẻ rất kiên nhẫn:

- Anh không muốn lặp lại mãi những gì mình đã nói. Em cũng hiểu tính anh rồi nên đừng cố làm cho anh phải nản lòng. Anh không nông nổi như em.

Cô vẫn không quay lại:

- Anh về được rồi.

Anh bước đến bình thản bấm chuông cho cô rồi nói:

- Hãy gác mọi chuyện qua một bên và tập trung vào kỳ thi sắp tới. Anh mong em sẽ đạt được kết quả thật tốt.

Vy đứng yên không nói gì. Khánh đợi cho cô vào nhà xong mới quay về xe mình. Ngồi vào xe, anh cảm nhận một chút hạnh phúc lẫn xót xa khi nghĩ về Vy. Lần đầu tiên anh biết được sự cay đắng trong tình yêu là thế nào, cô đã cho anh cảm giác mà Khánh chưa một lần hình dung là trong cuộc đời mình phải trải qua.

Thời gian sau, Vy cố gắng gạt bỏ mọi chuyện để tập trung vào kỳ thi tốt nghiệp. Đến nỗi cô không dám cho bản thân mình có thời gian rảnh để nghỉ ngơi lan man. Từ ngày đó, Khánh đã giữ đúng lời hứa là không đến làm

phiền cô. Bên cạnh sự nhẹ nhàng là một nỗi trống vắng sâu tận đáy lòng mà cô không dám thừa nhận, Trí Quân vẫn thường xuyên đến thăm cô, anh chăm lo thật chu đáo trong những ngày cô thi, sự quan tâm quá mức của anh làm cô thấy không thoải mái nhưng không thể làm gì khác vì bên cạnh anh còn có sự hậu thuẫn của ba mẹ cô.

Kỳ thi đã qua một thời gian, cô lại phải đối diện với những tình cảm mà mình đã cố lẩn tránh, một sự sa ngã tồi tệ mà cô nghĩ đã đến lúc mình phải trả giá. Cô không thể sống trong sự dằn vặt của lương tâm vì đã lừa dối Quân, cô đã phản bội anh, phản bội lại tất cả những gì mà hai đứa đã xây đắp bấy lâu nay.

Tối , cô đang ngồi trong phòng thì Quân vào. Anh ngồi xuống đối diện với cô, ánh mắt vẫn nồng ấm yêu thương:

- Đi chơi với anh một lát được không? Anh có chuyện muốn nói với em.

Cô nói nhẹ:

- Ở đây chỉ có hai đứa, có chuyện gì anh cứ nói đi. Bây giờ em rất lười ra ngoài.

Quân mỉm cười với một chút không vui:

- Sau này, em dự định thế nào?

Vy nhìn anh:

- Anh muốn hỏi về cái gì?

Anh nhìn cô tha thiết:

- Tất cả. Tình cảm của hai đứa và công việc của em.

Cô thấy se sắt khi nhìn vào mắt anh :

- Thời gian em suy nghĩ, em không thấy là đã quá dài với sự chờ đợi của anh sao? Bây giờ mọi việc đã ổn định, anh muốn hai đứa bỏ qua hết mọi chuyện trước đây, xem như chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không em? Chúng ta sẽ cưới nhau như em đã từng mong muốn.

Cô định nói nhưng anh đã lên tiếng trước:

- Anh biết lỗi rồi, đừng hành hạ anh bằng sự im lặng của em nữa. Nếu em biết anh đau khổ thế nào thì em sẽ không cứng rắn thế đâu.

Cô nói day dứt:

- Em xin lỗi.

Quân bước đến ngồi xuống cạnh cô:

- Em có nhớ chúng mình đã hứa gì với nhau không?

Cô nói mà không nhìn anh:

- Nếu em nói em vẫn chưa quên những gì đã xảy ra, em cần một thời gian nữa để có thể đối diện với chính tình cảm của mình thì anh có đợi em không?

Quân nhìn cô đầy u buồn:

-A nh không muốn nói đến những chuyện đã qua, anh cảm thấy đã quá nặng

nề rồi Vy ạ.

-Em xin lỗi, đừng bắt em trả lời bất cứ điều gì trong lúc này. Em xin anh hãy hiểu cho em.

Anh nhìn đắm đắm gương mặt cô:

- Anh không hiểu hay nói đúng hơn là không tin, không tin giữa chúng ta lại hình thành một khoảng cách xa như vậy. Nếu đã thật sự yêu nhau thì có điều gì mà em không thể vượt qua được chứ.

Cô quay nhìn nơi khác chứ không dám nhìn anh:

- Em muốn trở về là chính mình, muốn được ở bên anh và thuộc về anh một cách trọn vẹn, nhưng bây giờ tâm trạng của em rất chông chênh, em biết mình cần có thời gian để tìm lại cảm giác bình yên lúc đầu.

Quân mệt mỏi gục đầu trong tay. Thời gian qua anh đã quên mất một điều Nhất Vy là người rất nhạy cảm, cô sẽ dễ dàng nhận ra khoảng cách vô hình đã ngăn cách tình cảm của hai người và sự tổn thương nơi cô là điều không thể tránh khỏi:

- Em sẽ đi xa một thời gian, em đã tìm được một công việc phù hợp cho mình.

- Em có cần quyết liệt như vậy không?

Cô không thể nói thẳng ra quyết định đó và lời cô muốn tránh Khánh tuyệt đối. Cô muốn mình sẽ tìm được sự thanh thản khi rời xa nơi đây, cô sẽ trở về khi lòng thật sự thanh thản và không còn dằn vặt nữa khi ở bên cạnh Quân.

- Em xin lỗi...

- Em muốn tránh anh hay lẫn trốn thằng Khánh?

Một thoáng mệt mỏi làm cô khẽ quay đi. Anh nhìn cô như quan sát rồi nói:

- Em từng nói anh không làm gì để bảo vệ tình yêu của mình thì bây giờ anh muốn em cho anh cơ hội đó. Anh sẽ chứng minh cho em thấy.

Cô nhìn sự kích động của anh mà giấu tiếng thở dài. Thật ra anh có thay đổi gì đâu, hình như chỉ cần nhắc đến Khánh là lòng đỏ kị lại dâng lên một cách mạnh mẽ trong anh.

- Em đã quyết định rồi nên sẽ không thay đổi đâu. Nếu anh không thể chấp nhận được điều đó thì anh cứ giải quyết mọi chuyện theo ý anh.

Quân hơi tái mặt, sự kiên nhẫn hình như cũng bắt đầu bay mất dần:

- Anh sẽ không quấy rầy em như em muốn. Anh hy vọng em đủ sáng suốt để nhận ra điều gì quan trọng nhất với mình.

Cô nhìn anh ray rứt. Quân đứng lên như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Em đã chuẩn bị tất cả rồi, nên anh nghĩ mình thuyết phục cũng vô ích. Anh không còn gì để nói nữa. Quyết định của em thật sự là một cú sốc với anh.

Vy ứa nước mắt, giọng cô nghèn nghẹn:

- Em cũng rất đau khổ khi phải xa anh. Em ước mình sẽ không chịu nổi và quay về sớm hơn.

Quân cười cay đắng:

- Anh cũng mong là như vậy. Anh sẽ cố tin là em sẽ sớm quay về.

Cô đứng lên đối diện với anh:

- Đừng giận em, Quân! Em chỉ muốn có thời gian để tâm hồn bình ổn lại, lúc nào em cũng cần anh.

Anh nhìn cô một thoáng rồi quay đi:

- Anh về đây, anh hứa sẽ không quấy rầy em như em mong muốn. Có lẽ lúc em đi anh không tiền được đâu.

Nói xong anh bước thẳng ra cửa. Cô lặng người theo, cô mong ở anh là sự cảm thông chia sẻ. Anh phải hiểu là cô cũng rất đau khổ làm sao cô đủ can đảm để nói ra sự thay đổi của tâm hồn mình, những phút giây tội lỗi nhưng lại là những cảm giác mà lần đầu tiên cô có được trong cuộc đời.

Hôm sau cô đang ở trong phòng thì điện thoại reo, màn hình hiện lên số máy của Khánh. Dù không muốn nhưng tim cô vẫn đập một cách dồn dập. Cô đã thi xong một thời gian, cô những tưởng Khánh đã chán nản với trò chơi của chính mình, đúng là không dễ dàng gì để anh ta buông tha cho cô.

Vy vội vã tắt máy và khoá luôn di động của mình, chưa bao giờ cô bắt buộc bản thân phải cứng rắn và kiên quyết như lúc này.

Từ ngày đó cho đến lúc cô đi, cô tìm mọi cách để tránh Khánh, đến nỗi cô ở luôn trong nhà và không dám bước ra đường. Ngày cô đi, Quân chỉ gọi điện chứ không đến tiễn. Thái độ của anh rõ ràng là sự thách thức đối với cô.

Nơi cô làm việc là một vùng quê của thành phố Cần Thơ. Cô không nhận làm ở thành phố mà tình nguyện về phường Thới Long nằm ở ngoại ô, nơi đang rất cần những bác sĩ điều trị.

Cuộc sống ở đây không túng thiếu như cô nghĩ nên sinh hoạt của cô thuận tiện dễ dàng hơn, nó không ồn ào như Sài Gòn nhưng cũng không vắng vẻ như cô từng hình dung, đặc biệt là những người dân ở đây họ rất chân thật và nhiệt tình giúp đỡ cô. Cô thích nhất là những quán hàng ăn vào buổi tối, họ bán dài theo con đường như một buổi chợ khuya.

Tối, cô đang ở trong phòng thì chị Đào vào, trên tay là một cái bọc đóng đưa:

- Chị có mua cho em gói bánh tằm nè, ăn liền đi, để lâu không ngon.

Vy mỉm cười nhẹ:

- Cảm ơn chị. Em bắt đầu ghiền món bánh tằm rồi đây. Tối nay chị trực hả?

Chị Đào đặt gói bánh tằm lên bàn và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh:

- Không có, chị đi tiếp đám cưới. Họ hát hò ồn quá, nên chị qua em chơi.

Vy mỉm cười, cô đứng lên cất quần áo vừa xếp vào tủ. Chị Đào nhìn từng cử chỉ của cô một cách ngưỡng mộ. Lần đầu tiên chị gặp một người đẹp và quý phái như vậy, quý phái trong từng cử chỉ. Chị tin mọi người nói đúng, gia đình cô không phải tầm thường. Lúc hay tin cô sẽ về trạm làm, mọi

người đều ngỡ ngàng vì không tin một bác sĩ ra trường với tấm bằng tốt nghiệp loại ưu như cô lại chọn nơi đây.

Từ ngày có cô về, không riêng gì cả trạm mà cả phường cũng xôn xao hẳn lên và Vy vô tình là trung tâm của sự chú ý.

- Hay em qua đó chơi cho vui. Em qua chắc mọi người thích lắm.

Nhất Vy ngồi xuống giường:

- Em đâu có quen ai, như vậy ký lắm.

Chị Đào hồ hởi:

- Kỳ gì mà kỳ, ở đây một mình buồn thấy mô. Đi với chị!

Chị Đào nắm tay cô kéo lên nhưng Vy đã ghì lại:

- Em không đi đâu. Em nói thật đó.

Chị Đào nhìn cô giận dỗi:

- Sao em không chịu đi đâu hết vậy? Hay em sợ?

Cô hơi bối rối, đúng là cô có sợ vì trạm y tế cô ở gần nơi quán nhậu bna đêm, rất thường xảy ra các vụ ẩu đả.

Chị Đào mỉm cười nhìn cô:

- Em chưa xa nhà bao giờ, phải không/

- Sao chị biết?

Chị Đào phì cười:

- Nhìn là biết liền. Tò mò chút nhé, sao em lại chịu về đây vậy?

Cô mang ly nước ra cho chị, rồi mỉm cười:

- Lúc đầu em định làm tại Cần Thơ nhưng thấy ở đây đang cần người nên em tình nguyện đi.

Đào nhìn cười không nói gì. Chị có nghe nói gia đình cô ở Sài Gòn rất giàu có và thế lực, nên việc cô muốn ở lại thành phố thì đâu có khó khăn gì, không hiểu sao cô lại chọn về đây, nhìn vào đôi mắt chất chứa nỗi buồn của Vy, chị cảm thấy e dè không dám hỏi nhiều.

Hai chị em ngồi nói chuyện một lát thì Hải vào. Chị Đào nhướng mắt nhìn anh:

- Đi đâu đó?

Hải mỉm cười hơi bối rối. Chị Đào cười nhỏ:

- Gặp nhau hằng ngày mà còn chào hỏi gì nữa?

Hải nhìn thoáng qua cô rồi nói:

- Chị bắt bí em bằng được mới chịu sao?

Chị Đào bật cười:

- Thôi, chị không làm phiền hai đứa nữa, chị về đây.

Cô nói nhanh:

- Chị ở lại chơi chút nữa đã. Anh Hải mới đến mà.

Chị đứng lên nheo mắt:

- En hỏi nó xem, có muốn chị ở lại không?

Hải chỉ cười chứ không nói gì. Đợi chị Đào đi xong, cô quay vào định lấy nước mời anh thì Hải đã ngăn lại:

- Không cần đâu, anh vừa uống với tụi bạn.

Cô ngồi xuống đối diện anh:

- Ở đây buồn quá hả?

Cô mỉm cười:

- Đâu có. Nói thật lúc đầu em cứ tưởng nơi đây sẽ rất vắng vẻ, không ngờ lại nhộn nhịp như vậy.

Hải khẽ cười:

- Mọi người ở đây rất nhiệt tình, họ rất quý những người ở xa đến như em.

Anh không nói ngoa đâu, em ở lâu thì sẽ thấy điều đó.

- Em biết, bằng chứng là em đã được mọi người giúp đỡ rất nhiều.

Anh nhìn cô nồng ấm:

- Em thấy cuộc sống ở đây chưa?

Cô mỉm cười nhẹ nhàng:

- Em thấy quê mình cũng rất khá giả, cuộc sống ở đây cũng không khác thành phố mấy, điều đó đã làm em dễ thích nghi hơn.

Hải có vẻ tự hào khi nghe cô nói về quê mình:

- Hôm qua mẹ lên thăm, có khóc không?

Cô đỏ mặt, cô biết mọi người đều nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình khi tiễn mẹ ra về. Cô đã ở đây gần hai tháng, cũng bắt đầu quen dần với hoàn cảnh sống, lần đầu tiên đi xa cô mới biết nhớ nhà là như thế nào nhưng cô bắt mình phải chịu đựng và vượt qua.

- Anh đến thế này, có phiền em không?

Cô nhìn anh ngạc nhiên:

- Không đâu. Sao anh lại nói vậy?

Hải mỉm cười thoáng chút bối rối:

- Anh thấy mình vô duyên tệ. Ngồi với em mà lại chẳng tìm ra câu gì để nói, chán quá phải không?

Cô thấy buồn cười vì cách nói của anh:

- Không có đâu. Được mọi người thăm hỏi quan tâm em thấy vui lắm.

Hải nhẹ cười rồi đưa tay vuốt tóc:

- Nếu cần giúp gì, em cứ lên tiếng, đừng ngại nhé.

Cô gật đầu khẽ cười. Hải có vẻ lúng túng vì không biết phải nói tiếp chuyện gì, đứng trước cô anh như mất hẳn tự tin thường ngày:

- Thôi anh về đây để em nghỉ ngơi.

Vy cũng không có ý định giữ lại, thái độ bối rối của anh làm cho cô thấy tội nghiệp, cô hiểu những người ở đây luôn có cái gì đó như e dè đối với mình.

Hôm sau, cô đang ngồi trong phòng thì chú A đi vào:

- Con qua bên chợ khám bệnh cho bà Giang được không? Chú phải qua ury

ban gấp.

Nhất Vy đứng lên, khép quyển sách đang đọc dở lại:

- Dạ được, nhưng con đâu biết nhà bác ấy .

Ông A mỉm cười:

- Để chú bảo chị Đào chở con đi, bà ấy ở bãi chợ gần đây thôi. Chú cảm ơn nhiều nhé, giờ nghỉ mà lại phiền con.

Cô mỉm cười:

- Dạ, không có gì đâu ạ

Một lúc sau thì chị Đào đã có mặt để chở cô đi. Chỉ cần qua cầu là đã đến bên chợ và cũng chỉ khoảng năm phút là đã đến nhà bà Giang.

Vừa thấy xe dừng lại thì một cô gái đã chạy ra:

- Hình như bác ấy lại lên máu nữa, lúc này bác bảo chóng mặt và mệt lắm.

Nhất Vy bước nhanh vào. Bà Giang đang nhắm mắt nằm trên giường, gương mặt tái xanh và mệt mỏi. Cô lấy nhanh dụng cụ để đo huyết áp cho bà, đúng là huyết áp có tăng nhưng không cao lắm. Cô kê toa và lấy thuốc cho bà uống. Cô gái đứng bên cạnh chốc chốc lại đưa mắt lên nhìn cô. Vy hiểu cử chỉ đó và cũng quan tâm lắm. Sau khi khám xong, cô gái liền mang nước ra cho cô và chị Đào:

- Cảm ơn!

Cô uống một ngụm và đưa mắt nhìn bà Giang đang nằm thiêm thiếp trên giường. Bây giờ cô mới có thời gian quan sát bà, gương mặt đẹp một cách phúc hậu, tạo cho người mới quen một cảm giác thân thiện tự nhiên.

Ngồi một lúc thì cô và chị Đào ra về, vừa chạy xe chị vừa nói:

- Bệnh nhân đặc biệt đấy. Con trai bà ta tài trợ cho trạm mình nhiều lắm, xe cấp cứu ở trạm cũng là do cậu ấy tặng đấy.

Cô hỏi quan tâm :

- Chị lúc này là ai vậy chị?

- Là cháu của bà Giang, tên Huệ. Nó ở đó để chăm sóc cho bà ấy.

Cô tò mò:

- Thế con bác ấy đâu?

Chị Đào nói hồ hởi:

- Cậu ấy ở Sài Gòn, học và làm việc luôn trên đó. Cậu ấy tài lắm mà lại có hiếu nữa, lúc nào rảnh rồi cũng tranh thủ về thăm mẹ. Cậu ấy đòi rước bà Giang lên thành phố ở mà bà ấy không chịu.

- Vậy à!

Chị Đào nói tiếp mà không cần cô phải hỏi:

- Không hiểu sao gần tháng nay không thấy cậu ấy về. Nếu hay tin bà Giang bệnh thì em xem nay mai gì, cậu ấy cũng có mặt ở đây.

- Bộ nhà chỉ có hai mẹ con sao chị?

- Ừ. Nhưng được cái dòng họ ở gần nhiều lắm. Em thấy mấy người lúc này

không, toàn là bà con không đấy, họ ở sát vách nhau không hà.

Chị Đào không nói nữa vì xe đã về đến trạm:

- Em vào nghỉ một chút đi, chưa đến giờ làm mà. Chị chạy về xem tụi nhỏ sao đã.

Nhất Vy mỉm cười trở về phòng của mình, cô không thấy mệt mỗi gì nhiều vì nói đúng ra ở đây công việc cũng hơi nhàn rồi.

Tối, cô đang trong phòng trực thì cháu gái của bà Giang hót hải chạy vào:

- Chị Vy ơi! Bác Giang lại mệt nữa.

Cô bật nhanh dậy và cầm túi dụng cụ đi nhanh ra xe, Huệ đang đợi. Vừa bước vào phòng bà, cô sững sờ đến mức muốn đánh rơi chiếc túi trên tay.

Trên giường bệnh không ai xa lạ mà là Khánh đang ngồi cạnh bà Giang.

Thấy cô đôi mắt anh thoáng qua tia sững sờ nhưng vẫn không nói gì. Cô trấn tĩnh, cô bước đến tập trung làm nhiệm vụ của mình, sau khi đã cẩn thận khám thật kỹ. Cô lấy thuốc và kê vào miệng cho bà Giang uống. Tự giờ Khánh vẫn đứng nhìn im lặng.

Cô đóng túi xách lại và đứng lên :

- Tôi về đây, cứ để bác nghỉ ngơi sẽ không sao đâu.

Huệ mỉm cười nhìn cô:

- Cảm ơn chị.

Nhất Vy chào cả hai nhưng lại chẳng dám nhìn vào Khánh. Cô bước nhanh ra ngoài nhưng vẫn còn nghe tiếng Khánh sau lưng:

- Chăm sóc bác giùm anh. Để anh đưa Vy về.

Cô vừa ra đến cửa thì Khánh đã đứng kế bên. Mới hơn mười giờ mà đường đã vắng tanh không một bóng người. Khánh nhẹ nói:

- Để tôi đưa em về.

Nhất Vy nhìn anh chờ đợi, cô không còn sự lựa chọn nào khác trong hoàn cảnh này, nhưng Khánh đã nói:

- Đi bộ nhé! Tôi muốn ở bên em lâu hơn.

Cô thấy mình mất tự chủ trong một giây. Đúng là chỉ có Khánh mới có lối nói chuyện này, cô không nói gì chầm chậm bước đi bên cạnh anh:

- Lúc này thấy em, tôi cứ ngỡ mình mơ. Một giấc mơ thật tuyệt vời vì có cả mẹ và em, hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.

Bước chân Vy hơi khựng lại, đêm im lặng quá đến nỗi cô sợ một cách thái quá là Khánh sẽ nghe rõ nhịp đập hồi hã của trái tim mình. Con đường vắng chỉ có anh và cô, đúng là một giấc mơ như anh nói thật vì chưa bao giờ cô nghĩ hai người lại có thể đi bên cạnh nhau trên một con đường thế này. Đúng là đến giờ cô vẫn chưa dám tin. Cô nghe rõ tiếng Khánh cười trầm âm:

- Em có tin vào duyên nợ không? Còn tôi thì hình như vừa cảm nhận được.

Cô không ngốc mà không hiểu Khánh muốn ám chỉ gì, nhưng cô một mực im lặng và mong sao con đường ngắn lại để cô có thể về trạm sớm hơn.

Khánh chợt dừng lại làm cô cũng phải dừng bước theo.

- Sao em không nói gì, cứ nói đi bất cứ điều gì em muốn. Tôi rất nhớ giọng nói của em.

Cô quay nhìn nơi khác nhưng Khánh đã ngang nhiên kéo mặt cô lại đối diện với anh:

- Chỉ vì tránh tôi mà em chấp nhận một cuộc sống xa nhà cô đơn thế này sao? Đúng là ngốc nghếch.

Vy mím môi như cố dằn:

- Xin lỗi, không cần anh phải đưa tôi nữa, đến đây tôi có thể tự về một mình được rồi.

Khánh nhướng mắt:

- Lâu rồi mới thấy vẻ mặt giận dữ của em, không hiểu sao tôi lại thấy nhớ thật nhiều những điều đó.

Cô nhìn anh một cách dửng dưng:

- Anh có thể quay về được rồi, và tôi mong anh sẽ để tôi yên với cuộc sống của mình.

Nhất Vy quay nhanh người bước đi, nhưng Khánh chẳng những không quay về mà còn thật bình thản đi bên cạnh cô:

- Em đã biết trước những lời nói đó sẽ vô ích đối với tôi thì đừng cố bắt ép bản thân mình.

Cô cố gắng đi nhanh hơn để về trạm nhưng Khánh đã ngang nhiên nắm tay cô lại:

- Anh làm gì vậy? Buông ra!

Khánh nhìn vào đôi mắt thật long lanh trong đêm tối của cô rồi mỉm cười dịu dàng:

- Em có biết, em đã khiến tôi không thể kiềm chế không? Thật kỳ diệu là chúng ta lại gặp nhau tại nơi đây, nơi mà tôi đã ao ước sẽ có ngày được đưa em về nhưng bây giờ mọi chuyện xảy ra còn hơn cả sự mong đợi của tôi.

Nhất Vy gạt tay anh ra nhưng không được, cô nghiêm mặt dù giọng đã bắt đầu run:

- Nếu anh làm vậy, tôi la lên đấy. Tôi không tin anh dám giở trò gì ở đây.

Mắt Khánh lập lánh nét gì đó, một chiếc xe chợt chạy ngang qua, người thanh niên khẽ gạt đầu khi nhận ra Khánh. Anh đưa một tay chào, một tay vẫn nắm chặt tay cô:

- Tôi dám chắc đã có không ít những cây si lãng vãng bên cạnh em. Tôi sẽ giải quyết chuyện đó ngay ngày mai.

Vy vẫn còn ngờ ngác vì hành động của anh, cô hỏi lại:

- Anh nói gì vậy?

Khánh nhìn vào mắt cô thật sâu, cái nhìn như xuyên qua người và đến tận nơi trái tim đang run rẩy của cô:

- Từ lúc biết em, tôi không biết mình đã trở thành ích kỷ từ bao giờ, chỉ cần một cái nhìn của ai đó đối với em là tôi đã không chịu nổi.
- Cô thấy nhịp thở của mình đã bắt đầu khó khăn, cô căm ghét bản thân mình khi đánh mất tự chủ trước Khánh, con đường vắng chỉ có hai người tự nhiên cô thấy sợ hãi chính mình, cô ứa nước mắt nghẹn giọng:
- Nếu anh làm gì, ngày mai tôi sẽ nghỉ việc ngay lập tức. Tôi không thể sống mà cứ bị anh khống chế như vậy.
- Khánh nhìn cô đăm đăm:
- Thăng Quân không biết em làm việc ở đây phải không?
- Vy chớp chớp mắt. Đúng là Quân đã tỏ thái độ của mình, anh đã chán ngán và để mặc cô với những tình cảm hỗn độn. Từ bao giờ Quân đã không còn là chỗ nương tựa mà cô nghĩ đến mỗi khi gặp khó khăn. Thấy vẻ mặt xa vắng của cô, anh nhẹ cười:
- Nếu nó biết thì em đã không đến được đây rồi. Quân biết rõ quê tôi ở đâu mà.
- Vy quay nhìn nơi khác, không còn biết phải chống đỡ thế nào khi che chắn cuối cùng là Quân cũng không còn nữa:
- Tôi đã tự trốn chạy tội lỗi của mình, tôi hối hận vì không dám đối diện với anh Quân thì đúng hơn. Tôi đã trả cái giá là hạnh phúc của cả cuộc đời mình, anh vẫn chưa hài lòng sao?
- Khánh buông cô ra, gương mặt thoáng chốc trầm ngâm như ẩn giấu sự u buồn, một khoảnh khắc hiếm hoi mà cô vừa bắt gặp, nét nghiêng nghiêng trong cái nhìn nồng ấm thật quyến rũ như cuốn hút cả tâm hồn cô. Nhất Vy sợ hãi quay đi.
- Em đã cố ý chà đạp lên tình yêu của tôi để bào chữa cho sự hèn nhát của Quân. Em xem tôi là gì vậy? Cách cư xử đó, phải gọi là gì đây? Tôi nói thẳng, nếu thằng Quân đủ bản lĩnh để bảo vệ em thì tôi đã bỏ cuộc lâu rồi. Tôi rất thực tế, tôi sẽ không cố lao theo những gì không thuộc về mình.
- Vy mím môi nói nhanh:
- Sao anh không làm vậy?
- Khánh nhìn vào mắt cô:
- Vì tôi yêu em và muốn bảo vệ em. Tôi biết mình sẽ làm điều đó tốt hơn thằng Quân.
- Anh thật trơ trẽn.
- Khánh cười nhẹ:
- Em chưa thật sự yêu thương thằng Quân đâu. Hãy cảm ơn vì tôi đã giúp em nhận ra điều đó.
- Vy cảm thấy Khánh đang cố tình lột trần suy nghĩ của cô, anh thật đáng sợ, một con người mà cô nghĩ trong đời mình chỉ gặp một lần.
- Tôi không biết nói thế nào về cảm giác sợ hãi của mình đối với anh. Sợ

luôn cả con người và cách sống.

Khánh nhìn cô không biểu lộ gì:

- Tôi cũng không dễ chịu gì khi làm cho người mình yêu phải trốn chạy.

Cảm giác đó khó khăn hơn em nghĩ nhiều.

Dù không muốn, cô cũng đưa mắt nhìn anh, gương mặt kín bưng không để lộ một chút cảm xúc nào:

- Em tìm gì trên gương mặt tôi vậy?

Vy đỏ cả mặt, lúng túng:

- Anh không được nói bậy.

Trái với cô nghĩ, Khánh chỉ mỉm cười nhẹ:

- Hình như trời sắp mưa rồi, để tôi đưa em về.

Từ lúc đó, Khánh một mực im lặng cho đến khi cả hai về đến trạm. Anh đưa cô đến tận phòng trực:

- Có sợ không?

Cô ngỡ ngàng như chưa hiểu Khánh muốn hỏi gì khi thấy cái nhìn quan sát xung quanh như lo lắng của anh, cô mới chợt hiểu, tự nhiên cô thấy một chút ấm áp trong lòng:

- Tôi quen rồi. Với lại ở đây chỉ có mình tôi.

Khánh gật đầu rồi nhìn chiếc áo cô đang mặc:

- Có mang áo ấm không? Hôm nay sẽ rất lạnh đấy.

Dù không muốn, cô cũng cười nhẹ:

- Tôi biết tự lo cho mình. Cảm ơn anh.

Khánh hơi nheo mắt:

- Lần đầu tiên được nghe em nói một câu dịu dàng như vậy, cảm giác thật khó tả.

Đúng là câu chuyện dù có bị dẫn dắt đến đâu và dù là đề tài gì thì Khánh cũng chuyển đổi một cách thuyết phục theo ý mình:

- Khuya rồi, anh về đi.

- Cảm ơn em đã chữa bệnh cho mẹ tôi. Đêm nay tôi sẽ mất ngủ vì điều đó đấy.

Noiù xong, Khánh quay người đi ra cửa chứ không nấn ná lâu như cô nghĩ. Cô ngược nhìn lên bầu trời đã chuyển sang đỏ rực vì sắp chớp. Báo hiệu sẽ có một cơn mưa lớn. Cô khép cửa thì đã nghe tiếng mưa lộp độp trên mái nhà. Vậy là Khánh bị mắc mưa rồi, nghĩ đến anh phải trở về nhà một mình trên con đường vắng, lòng cô lại thấy nao nao.

Cả ngày hôm sau, cô thấy nhẹ lòng khi Khánh không đến tìm mình. Cô có cảm giác anh luôn tránh đem lại những áp lực cho cô. Anh luôn biết dừng lại và đặt cô vào tình huống không thể không suy nghĩ.

Một ngày nữa trôi qua, cô những tưởng Khánh đã về lại thành phố nhưng tối vào lúc cô không ngờ nhất thì anh lại xuất hiện. Khánh khoanh tay đứng dựa

cửa nhìn cô:

- Em đúng là một bác sĩ giỏi. Chăm học thật.

Cô giật mình ngược lên rồi cau mày đưa mắt nhìn đồng hồ. Như hiểu cái nhìn của cô, anh cười nhẹ:

- Mới chín giờ, chưa khuya lắm đâu. Cứ chỉ đuổi khách đó, thật không lịch sự chút nào.

Tiếng Khánh hơi khàn như bị bệnh. Cô nghiêm mặt nhìn anh:

- Anh tìm có chuyện gì không?

Khánh ngang nhiên bước vào phòng cô và ngồi xuống:

- Ngày mai tôi lên thành phố rồi, em có nhắn gì không?

Cô nhếch môi:

- Đó là lý do của anh sao?

- Không, chỉ tiện miệng nói thôi.

Đúng là cách nói luôn làm cô dị ứng. Anh ta cứ như tát vào mặt người khác mà không biết vậy:

- Bác khoẻ chưa?

Khánh mỉm cười như hài lòng:

- Nếu em không hỏi, tôi sẽ rất thất vọng. Mẹ tôi khoẻ rồi, cảm ơn em.

Vy hơi quay nhìn nơi khác, mỗi lần gặp Khánh cô đều phải căng đầu óc ra để tìm cách đối phó:

- Còn chuyện gì nữa không? Tôi mệt lắm.

Khánh ngồi yên nhìn cô:

- Tôi cũng cò tự ái đấy Vy.

Cô suýt bật cười vì câu nói của Khánh, nhưng cổ tỏ ra lạnh lùng:

- Tôi cũng mong là anh không đánh mất nó.

Khánh cười khê:

- Em thử cố đánh thức nó xem, đã từ lâu rồi tôi cũng quên mất cả giấc đó.

Cô hiểu mình đã bị Khánh giễu cợt:

- Tôi không đùa đâu, ít ra anh cũng phải biết tôn trọng người khác chứ.

- Tôi chỉ muốn đùa một chút để em cảm thấy nhẹ nhàng hơn thôi, sự căng thẳng của em lúc nào cũng hiện rõ trên nét mặt.

Nhất Vy hoang mang, chẳng lẽ cô dở đến thế ngay cả tâm trạng cũng không biết giấu. Cô xuống giọng:

- Tôi thế nào không liên quan gì đến anh, anh nên về đi.

Khánh chợt đứng lên bước về phía cô:

- Em có bao giờ đuổi người nào như vậy không, hay chỉ với riêng tôi?

Cô nhìn anh cảnh giác:

- Điều đó anh nên tự hỏi bản thân mình thì đúng hơn.

Khánh nhướng mắt:

- Tôi thấy càng ngày em càng sắc sảo. Thật ra em đâu có sợ tôi như em đã

nói.

Nhất Vy mím môi:

- Nếu cứ tiếp tục hén nhất thì có lẽ tôi sẽ trả một cái giá đắt hơn nhiều.

Khánh nhìn cô hơi lạnh lùng:

- Em rất hay nói câu đó. Nếu em thật sự xem đó là hạnh phúc của cuộc đời mình thì đâu có gì để phải do dự, không quá muộn đâu để em trở về bên cạnh Quân.

Cô nhìn anh dừng dừng:

- Chắc chắn sẽ là như vậy. Trước sau gì tôi cũng sẽ trở về, chúng tôi chỉ tạm xa nhau thôi.

Anh cười nhẹ:

- Nếu anh cứ quấy rầy mãi, tôi nghĩ tôi nên rời khỏi đây. Anh cũng biết lý do vì sao tôi ra đi mà.

Khánh đứng đối diện với cô, đôi mắt bao giờ cũng như có ngọn lửa chiếu vào người đối diện :

- Em sẽ đi đâu? Trở về nhà hay tiếp tục đến một nơi xa xôi nào đó. Em có nhận ra mình đã bị chi phối quá nhiều không, và trong lòng em tôi đã có một ảnh hưởng nhất định.

Vy nói nhanh:

- Tôi cảm anh không được nói bậy. Anh không đủ sức phá hoại tình cảm của tôi và anh Quân đâu.

Gương mặt Khánh vẫn thật trầm tĩnh:

- Tôi sẽ không nói nhiều, rồi tự em phải một lần đối diện với nó. Em có thể trốn tránh mọi thứ nhưng không trốn tránh được bản thân mình đâu.

Cô quay nhìn nơi khác như không muốn nghe. Khánh ngang nhiên kéo mặt cô lại:

- Hở chút là quay mặt đi chỗ khác, em sợ gì khi nhìn mặt tôi vậy?

Cô giận dữ hất tay anh ra:

- Anh đừng quá đáng, tôi sẽ không nhẫn nhịn nữa đâu.

Khánh khẽ cười, buông mặt cô ra:

- Em có thể ở đây thoải mái rồi, sẽ không có ai đến quấy rầy nữa đâu, cô nhìn anh cảnh giác. Khánh nhún vai nói tiếp:

- Tôi đã chặt đứt những cây si lẳng vẳng quanh em rồi.

Vy tròn mắt nhìn anh như không tin. Cô lắp bắp:

- Anh đã làm gì họ?

Khánh nhìn vẻ mặt nhột nhạt của cô, cười nhẹ:

- Em đoán xem!

- Anh điên rồi, không ngờ anh dám làm điều đó ở đây, ngay tại quê mình.

Anh nhìn cô im lìm, giọng nói chột trảm hẳn xuống:

- Em có bao giờ suy nghĩ sự tổn thương mà em gây ra cho tôi là thế nào

không?

Cô lặp lại khó khăn:

- Anh đã làm gì họ?

- Tôi không có thói quen giải thích việc mình làm.

Cô nhìn anh bất mãn:

- Tôi không hiểu sao mọi người ở đây lại rất kính nể anh. Anh không xứng đáng với những gì anh đã có.

Khánh nhìn cô không biểu lộ gì:

- Sẽ có lúc em phải hối hận vì sự hồ đồ của mình. Hãy đến tìm tôi khi nào em cần sự tha thứ.

Cô nhìn anh lạnh tanh:

- Hoang tưởng!

Khánh hơi nhướn mắt:

- Em đang khiến mình thành một người khác đây Vy. Em không còn ngoan hiền như tôi từng thấy. Nếu tôi là nguyên nhân của sự thay đổi đó, thì thật đau lòng.

Nét mặt cô thoáng dao động, có cái gì đó như vết cắt vừa cứa qua tim:

- Có nhiều cách để giải quyết mọi chuyện nhưng cách lẩn tránh sự thật là cách hèn nhất nhất. Sống như thế, em không thấy mệt mỏi sao?

Cô chấp chới mắt:

- Tôi sẽ tìm được sự bình yên, sẽ sống vui vẻ như ngày trước nếu anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Khánh nhìn cô sắc lạnh nhưng không nói gì. Anh lặng lẽ quay người ra cửa, thái độ đó làm cô cũng phải ngỡ ngàng và không tin anh có thể dễ dàng bỏ về như vậy.

Nhất Vy bàn thần ngồi xuống ghế, nhưng chỉ một lát thì điện thoại của cô reo, là số máy của Khánh. Không hiểu anh ta định giở trò gì, cô chắc giờ này Khánh chưa thể về nhà được, cô không bắt máy mà để mặc cho nó reo. Cuối cùng Khánh dùng cách nhắn tin cho cô. Ngần ngừ rất lâu, cô mới mở ra đọc:

“Em có biết vì sao tôi ra về không? Vì tôi yêu em, tôi sợ mình sẽ khó tha thứ cho em nếu tiếp tục ở lại. Sáng mai tôi về Sài Gòn rồi. Chúc em những ngày làm việc vui vẻ!”

Nhất Vy cầm chặt chiếc điện thoại trong tay. Càng ngày cô càng thấy yếu mềm qua từng cách cư xử của anh. Lần đầu tiên cô tin tình cảm của Khánh là thật lòng đối với mình. Cô chợt thấy yếu đuối hẳn, cô nhắm chặt mắt lại, cố lôi kéo hình ảnh của Quân về trong tâm trí như muốn xua đi một hình ảnh vừa choáng đầy trong trái tim cô.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 5

Hơn một tháng trôi qua, Khánh cũng không gọi điện cho cô. Những ngày đó cô thấy thoải mái hơn nhiều mặc dù tận cùng đáy lòng cô phải thừa nhận có một chút trống vắng.

Hôm nay cô đang ở trong phòng khám thì chị đào đến báo có người ở Sài Gòn xuống tìm. Cô bước ra thì không khỏi ngỡ ngàng khi nhận ra quân. Đôi mắt anh như dán chặt vào cô. Cô bối rối không biết vì mừng hay vì ngạc nhiên.

- Anh ngồi đợi em một lát. em con khám hai người nữa.

Quân gật khẽ đầu, anh ngồi xuống băng đá và đưa mắt quan sát xung quanh. Anh nhận ra có nhiều ánh mắt tò mò đang nhìn mình anh hiểu họ nghĩ gì và không quan tâm lắm.

Một lúc sau Vy đưa anh về căn phòng tập thể của cô. Cô định vào pha cho anh tách cà phê nhưng quân đã ngăn lại:

-Em ngồi xuống đi. Anh không có nhiều thời gian đâu.

Cô thấy hơi tự ái nhưng vẫn không nói gì.

_ Anh đã dẹp bỏ lòng tự trọng để xuống đây gặp em. Anh chỉ yêu cầu em một việc thôi. Em quay về Sài Gòn với anh.

Cô nhẹ giọng:

_ Em đã nói...

Nhưng Quân đã ngắt lời cô một cách giận dữ:

_ Đừng bắt anh phải nói thẳng ra! Em xem thường anh như thế là đủ lắm rồi.

Cô nhìn thẳng vào mắt quân:

_ Em không hiểu anh muốn nói gì, nhưng em biết rõ một điều rồi, anh xuống đây không phải để thăm em.

Quân vẫn không bớt vẻ cau có:

_ Có thật là em không hiểu anh không? Anh không tin em không biết nơi này chính là quê của thằng Khánh.

Cô nhìn anh cay đắng:

_ Đó là lý do anh xuống đây sao?

Quân nhìn cô nghiêm khắc:

_ Anh tin em không biết gì khi chọn làm việc nơi đây. Bây giờ thì rõ cả rồi, nếu tôn trọng anh, em phải về Sài Gòn ngay.

Một sự thất vọng vô bờ bến làm cô thấy rã rời:

_ Nếu nơi em làm không phải là quê của Khánh, thì anh sẽ không bao giờ xuống tìm em đúng không?

Quân quay nhìn nơi khác:

— Đó là điều em muốn nói mà. Chính em bảo là mình cần yên tĩnh và không thích bị ai quấy rầy.

Cô không muốn khóc nhưng sao nước mắt vẫn ứa ra, những ngày ở đây cô đã mong ước đến cháy bỏng là có Quân bên cạnh. Anh đã xuống thăm cô nói hết những lời nhớ nhung mà hai đứa đã chịu đựng khi phải xa nhau và bây giờ anh đã ở bên cạnh cô nhưng sao chưa xót quá, thà anh đừng bao giờ xuống tìm cô sẽ đỡ đau hơn.

— Anh xin lỗi, nhưng em thử đặt mình vào vị trí của anh thì em sẽ hiểu. Lúc hay tin em làm việc tại đây, anh đã không dám tin đó là sự thật. Anh tin em nhưng anh cũng cần em tôn trọng anh. Về Sài Gòn đi, thời gian để em suy nghĩ và sự chờ đợi của anh cũng đủ lắm rồi.

Nói rồi, anh bước đến ngồi xuống cạnh cô, anh chợt ghì cô vào người siết mạnh:

— Anh nhớ em lắm. Anh xuống đây là đã hạ mình đến hết mức rồi, đừng làm khổ nhau nữa được không em?

Nhất vy không có cảm giác gì khi trong vòng tay anh. Cô chợt hoảng sợ vì sự vô cảm của mình, cảm xúc bồi hồi, xao động khi bên nhau không còn nữa, thậm chí một thoáng xúc động cũng không.

— Em sao vậy?

Cô hơi nhắm mắt lại:

— Em hơi mệt. Chùng nào anh về?

Quân nhìn cô âu yếm:

— Anh phải về liền. Đừng buồn nha cưng.

Nhất vy gượng cười, cô định đứng lên thì quân đã cúi xuống, nụ hôn cuồng nhiệt như muốn thoả mãn sự nhớ nhung, cô đón nhận với cõi long lạnh giá. Quân rời môi cô trong một thoáng hụt hẫng:

— Em có gặp thằng khánh ko?

Cô mệt mỏi gật đầu. Đôi mắt quân như tối đi:

— Cảm ơn em đã thành thật với anh. Anh luôn tin em, vy ạ

Cô đứng lên nói mà ko nhìn anh:

— Anh nằm nghỉ một chút đi, lát còn về Sài Gòn nữa.

— Em chưa trả lời anh.

Cô quay lại nhìn anh:

— Trước sau gì em cũng về, nhưng ko phải bây giờ.

Mắt Quân loá lên tia nhìn dữ dội:

— Thế bao giờ?

Cô nhìn nơi khác:

— Em không biết.

Quân gằn giọng:

— Hai bác cũng rất mong em về nhà. Em có nghĩ là mình đã làm buồn long

cha mẹ ko?

_ Em hiểu rõ điều đó hơn anh, và em cũng biết mình cần phải làm gì.

Quân nhếch môi:

_ điều cần làm của em là tiếp tục ở đây phải không? Và anh chắc rằng khánh sẽ không từ bỏ cơ hội về đây thường xuyên đâu.

Vy nhìn anh nghiêm nghị:

_ Nếu anh có ý nghĩ như vậy thì em cũng không còn gì để nói. Em ra ngoài một lát.

Nói rồi, cô bước thẳng ra cửa, cô qua phòng làm việc và ngồi ở đó thật lâu. Dù không muốn cô cũng khóc một cách lặng lẽ. Cô biết từ đây cô sẽ đối diện với sự mất mát, cô không còn muốn níu kéo nữa dù biết quyết định đó sẽ làm mình đau khổ. Gần đến giờ làm cô mới trở về phòng. Quân vẫn ngồi ở đó với điều thuốc trên môi. Thấy cô, anh liền nói một cách lạnh lùng:

_ Anh không tin em là người dễ thay lòng, dễ dàng phụ bỏ tất cả những gì mà mọi người đã trông mong vào em. Anh cho em quyền lựa chọn. Một là về Sài Gòn, hai là ở lại đây. Anh sẽ quyết định theo ý em.

Nhất vy nói điềm tĩnh:

_ Em không thể là người vô trách nhiệm được, nhất là với công việc.

Quân đứng lên giận dữ:

_ Tùy em !

Vừa dứt câu, anh đã bước thẳng ra cửa. Cô quay nhìn nơi khác chứ không giữ lại. Một lúc sau nghe thấy tiếng xe anh vút đi, cô mới ngồi phịch xuống giường. Cách cư xử của quân làm cô mệt mỏi lần căng thẳng nhưng không hề hối hận vì quyết định của mình.

Nhưng chỉ một tuần sau thì mẹ cô đã xuống tìm. Ngồi đối diện với bà, cô cảm thấy sợ vì cái nhìn nghiêm khắc:

_ Con càng ngày càng quá đáng.mẹ sẽ không chiều theo sự nông nổi của con nữa.

Vy nói mà không dám nhìn mẹ:

_ Con xin lỗi...

Bà bình nói giận dữ:

_ Con đừng ý được thẳng quân yêu thương rồi muốn làm gì thì làm.chuyện con bỏ xuống tận đây làm việc là không thể chấp nhận rồi.Bây giờ lại muốn ở đây luôn sao?

Vy thăm bắt mắt khi nghĩ về quân.cô đã hiểu lý do vì sao mẹ mình xuống tìm, cô nói nhẹ nhàng:

_ Con không thể bỏ việc ngang như vậy, mẹ hãy cho con thêm thời gian nữa.

Bà Bình nghiêm giọng:

_ Không hiểu sao lúc đó mẹ lại chiều theo ý con nên bây giờ cả ba con cũng nổi giận với mẹ.Con lớn rồi phải biết suy nghĩ chứ, đâu phải sống là chỉ biết

thoả mãn theo ý mình.

Vy ghen giọng:

_ Con xin lỗi.

Bà Bình nhìn vẻ đau khổ của con rồi nhẹ giọng:

_ Con cứ sắp xếp mọi việc cho xong rồi về nhà. ba con đang giận lắm đấy.

Cô ứa nước mắt:

_ Con xin mẹ một điều , được không?

Bà Bình nhìn cô im lìm. Cô liếm môi dần dừ.

_ Sao không nói tiếp?

Cô hít thở thật sâu rồi ngược lên nhìn bà:

_ Con muốn có thời gian suy nghĩ về việc hôn nhân của mình. Con xin mẹ hãy cho con tự quyết định chuyện này.

Bà Bình cau mày:

_ Mẹ biết con và thằng quân có chuyện, nhưng chỉ nghĩ đó là sự giận dỗi nhất thời, không ngờ hai đứa đẩy vấn đề đi xa như vậy.

Vy hơi cúi đầu nhìn xuống. bà bình nhìn vẻ mặt buồn khổ của con rồi nói dứt khoát:

_ Chúng ta sẽ nói chuyện này sau khi con đã về nhà. Đừng có mà quyết định nông nổi, ba mẹ sẽ không tha thứ đâu.

Cô nhìn mẹ đôi mắt ngấn nước:

- Con xin lỗi.

-Đừng tưởng mẹ không biết những gì xảy ra với con. Thằng Quân đã rất rộng lượng đối với mọi chuyện. Con hãy cư xử cho chín chắn.

- Anh ấy đã gặp mẹ phải không?

- Nó đến nhờ mẹ khuyên con, chỉ cần như thế cũng đủ thấy con quá quắt lắm rồi.

Nhất Vy muốn ghen xuống, không biết Quân nói gì với mẹ và mẹ có biết gì về Khánh hay không? Đúng là Quân chỉ nghĩ đến cảm nghĩ của anh mà không cần biết làm vậy cô sẽ bị áp lực thế nào.

Mẹ nói rất nhiều , chủ yếu cũng là răn đe sự bướng bỉnh của cô và buộc cô trở về thành phố. Chiều cô tiễn mẹ ra về và thấy lòng nặng trĩu hơn bao giờ hết. Cô trở về phòng và ngồi thừ trên giường thật lâu cho đến khi nghe tiếng gõ cửa.

- Anh vào được không?

Vy quay ra thì gặp Hải:

- Anh vào đi!

Hải mỉm cười rồi đưa cho cô bọc trái cây và đòn bánh tét :

- Mẹ anh gọi biểu em. Trong trạm, ai cũng có phần cả.

Vy nhẹ cười. Cô phát hiện lúc sau này, Hải rất e dè với mình chứ không phải vốn vã như thời gian trước.

- Cho em gửi lời cảm ơn bác nhé. Anh Hải ngồi đi!

Hải đặt tất cả lên bàn, cô quay người đi vào rót nước mời anh.

- Xin lỗi vì lúc trưa em không đi được.

Hải cười hiền :

- Anh hiểu mà. Anh thấy bác lo cho em quá nhỉ.

- Em mới đi xa lần đầu nên mẹ rất lo.

Hải gật đầu, anh nhìn cô một thoáng rồi hỏi:

- Lúc nhỏ anh và Khánh là bạn học của nhau đấy. Em biết thằng Khánh phải không?

Cô dè dặt:

- Vâng!

Hải nhìn cô thoáng buồn, cử chỉ đó cô đều thấy, một chút tội nghiệp dâng lên trong lòng. Tự nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong đầu làm cô cứ ngẩn người. Cô muốn hỏi có phải Khánh đã gặp và nói gì với anh không, nhưng thấy như thế không tế nhị lắm nên cô cố dẫn lại:

- Tụi a6n lắm , nhưng anh rất thích kể về Khánh. Tính nó phóng khoáng và rất tốt.

Vy chỉ cười chứ không biết phải nói gì. Cô cần tôn trọng sự ngưỡng mộ đó. Nếu Hải biết Khánh là người thế nào ở Sài Gòn thì chắc chắn anh sẽ không dám tin. Và anh đã nói một câu làm cô ngỡ ngàng mất mấy giây:

- Khánh là người đáng tin cậy đấy Vy. Anh nói rất thật lòng.

Cô liếm môi:

- Hình như anh đang hiểu lầm thì phải. Chúng tôi còn chưa đủ thân để gọi là bạn bè nữa là.

Hải mỉm cười:

- Có làm chẳng là anh đã quá mơ mộng. Cũng may là anh đã biết dừng lại đúng lúc.

Nhất Vy im lặng, cô biết mình nên tôn trọng Hải. Cô cố dẫn những câu hỏi trong đầu như đang chực trào ra. Không biết Khánh đã nói gì mà Hải lại thay đổi cách cư xử với cô đến thế?

Cuối cùng Hải cũng ra về nhưng vô tình đã để lại cho cô sự ám ức mà không thể nào nói ra được.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 6

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chỉ còn hôm nay nữa là cô sẽ về Sài Gòn. Kể từ

lúc đó Khánh cũng không một lần quấy rầy cô như cô đã từng nghĩ dù cô biết tháng trước anh ta có về thăm mẹ. Nhưng vào lúc cô không ngờ nhất thì anh lại xuất hiện.

Khánh đến tìm cũng giống như lần trước. Cô đang sắp xếp đồ đạc để ngày mai trở về nhà thì nghe tiếng gõ cửa. Cửa mở, đứng trước mặt cô là Khánh, đôi mắt nhìn cô dịu dàng quen thuộc. Cô chợt nghe tê tái khi nhận ra mình nhớ rất rõ từng nét biểu hiện ở anh. Cô định mở miệng thì Khánh đã nói:

- Đi với tôi một lát được không?

Vy nghe giọng mình khô khan:

- Tôi không đi đâu. Xin lỗi anh.

Khánh nhẹ cười:

- Tôi rất muốn đưa em đi dạo ở quê mình, không ngờ ước muốn đó lại khó khăn đến vậy.

Nhất Vy nhìn hờ hững nhưng anh vẫn nói nhẹ nhàng:

- Không mời tôi vào nhà sao?

- Anh thông cảm ngày mai tôi về rồi nên cần phải sắp xếp đồ đạc, không thể tiếp anh được.

Khánh bình thản bước vào nhà và ngang nhiên khép cửa lại trước cái nhìn giận dữ của cô:

- Em luôn buộc tôi phải làm cách này. Tôi không thể ra về khi chưa nói hết những gì mình muốn nói.

Nhất Vy giận run nhưng không dám phản ứng thái quá, cô sợ phòng bên cạnh nghe thấy. Khánh bước đến ngồi xuống ghế rồi đưa mắt nhìn đồ đạc trên giường:

- Chưa bao giờ xa quê mà tôi thấy nhớ như thế. Ở Sài Gòn, tôi luôn hình dung hình ảnh của em bận rộn với công việc chăm sóc cho những người dân ở đây. Không hiểu sao tôi cảm thấy rất ấm áp khi nghĩ về điều đó.

Nhất Vy cố ngăn cả m giác nôn nao trong lòng, cách nói chuyện của Khánh như một tâm sự rất hiếm hoi:

- Tôi xin anh đừng nói những lời đó nữa. Tôi không thích và nó cũng không có ý nghĩa gì giữa hai chúng ta cả.

Khánh hơi cười:

- Tôi yêu em. Tôi đã nói câu này bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Nhất Vy nghe cổ mình khô khốc:

- Mọi lời nói của tôi đều không có tác dụng gì cả. Tôi nghĩ mình không cần phải khó xử nữa. Từ bây giờ tôi im lặng thì hơn.

Khánh nhìn dáng vẻ cứng đơ của cô cạnh cửa mà buồn cười. Lúc nào đối diện với anh, cô cũng như đang sẵn sàng cho mọi cuộc thách đấu.

- Em có biết tôi ghét nhất loại phụ nữ nào không?

Cô mím môi quay nhìn nơi khác:

- Đó là loại phụ nữ ngu ngốc và nếu em vẫn tiếp tục sống ảo tưởng như trước thì tôi nghĩ mình cũng không nên tiếc làm gì.

Nhất Vy nghe tay chân mình lạnh ngắt, cô uất ức nhìn anh thì Khánh đã đưa tay làm một cử chỉ ngăn lại:

- Những gì tôi muốn nói chỉ có bấy nhiêu thôi. Cái tôi cần ở em là việc làm, chứ không phải những lời nói trong lúc nóng giận. Tôi nhận thấy em rất xem nhẹ sự kiên nhẫn của tôi. Tôi sẽ không nuông chiều cách cư xử đó nữa.

Cách nói chuyện vừa dịu dàng vừa như rắn đe uy hiếp của anh làm cô nóng bừng người và cổ chónf đỡ một cách run rẩy:

- Tôi không nghĩ tình yêu lại có thể tồn tại trong sự sợ hãi. Anh cho tôi cảm giác còn ghê sợ hơn nhiều.

Khánh nhìn vẻ mặt đau đớn lẫn thất thần của cô mà không biểu lộ gì:

- Hãy thử đặt mình vào vị trí của tôi và nhớ lại những lời nói và cách cư xử của em để hiểu tôi đã vĩ tha ra sao, và em đã được yêu đến thế nào.

Đôi mắt vô hồn như tuyệt vọng của cô lam anh nhoi nhói. Anh bước đến một bước để có thể nhìn vào mắt cô rõ hơn:

- Tôi biết mọi việc sẽ được sắp xếp sẵn khi em trở về nhà. Đúng là tôi đang có ý nghĩ bi quan và không tự tin cho lắm, dù có thể đây là lần gặp cuối cùng của chúng ta. Em có muốn kết thúc như vậy không Vy?

Cô hơi quay nhìn nơi khác khi Khánh cố ý nhìn thật sâu vào mắt cô. Một cảm giác đau đớn quặn thắt tận đáy long làm tâm trí cô càng dần xé hơn.

- Anh nên chấp nhận sự thật, đó là điều tôi có thể khuyên anh trong lúc này.

Aùnh mắt của Khánh thật dữ dội, Vy run bắn cả người. Cô lặc giọng:

- Anh đừng...

Nhưng Khánh đã đặt ngón tay lên môi cô ngăn lại, đôi mắt anh chột dịu dàng hơn và anh không làm gì trước vẻ sợ hãi của cô, chỉ có cái nhìn thật lâu như muốn thu gọn hình ảnh của cô vào trí nhớ. Nếu Khánh hiểu trong giờ phút này cô đã bị tước bỏ sự phản kháng thì không biết mọi việc sẽ ra sao:

- Tôi hứa sẽ không làm gì nếu không được sự cho phép của em. Em có hiểu điều đó gọi là gì không? Đó là sự yêu thương và tôn trọng tuyệt đối.

Nhất Vy thấy cả người chao đảo, sự đấu tranh này càng lúc càng trở nên yếu đuối, thậm chí ngay phút này đây cô có ý nghĩ buông xuôi.

- Tôi đã chuẩn bị hết rồi cho một sự đón nhận, dù có thế nào tôi cũng mong em sẽ hạnh phúc.

Khánh đứng thẳng người lên, không biết anh có thấy cả người cô một thoáng chao nghiêng khi không có vòng tay của anh giữ lại.

- Tôi chỉ tiếc một điều là không có dịp giới thiệu với em về quê của mình thôi. Tôi muốn em sẽ kể với bạn bè khi trở về thành phố. Đó là điều mà tôi biết khi nhớ lại, em sẽ không thấy nặng nề như khi nhớ đến tôi.

Nhất Vy không cưỡng lại được mà quay qua nhìn anh. Khánh nheo mắt cười

thật dịu dàng. Cô chợt nói một cách thành thật:

- Những người ở đây sẽ là kỷ niệm đẹp nhất của cuộc đời tôi. Tôi không chối một điều là mình đã rất quyến luyến nó.

- Tôi rất muốn dẫn em đến ngôi nhà mà tôi vừa hoàn thành xong, nhưng nghĩ lại, không có sẽ tốt hơn, vì nơi đó chỉ dành riêng cho người phụ nữ của cuộc đời mình

Nhất Vỹ nhoi nhói đau, cô chớp mắt quay nhìn nơi khác.

- Tôi về đây. Hẹn gặp lại em sau!

Nói rồi, Khánh dứt khoát bước ra cửa, nhưng Vỹ đã nói:

- Tôi mong anh sẽ tôn trọng như anh đã nói. Về Sài Gòn, anh có thể đừng làm phiền tôi như thế này, được không?

Khánh quay lại nhìn cô:

- Những gì tôi nói này giờ không phải là sự kết thúc. Tôi không bao giờ từ bỏ cơ hội để có được em đâu.

Khánh cười khê rồi quay trở ra cửa. Cô đứng yên nhìn theo cho đến khi dáng anh khuất nơi cổng. Cô đau đớn khi nhận ra mình cố dồn nén tình yêu xuất tận đáy lòng, cô không thể lừa dối bản thân mình được nữa, cô đã yêu

Khánh mất rồi. Yêu một cách chân thành nhất chứ không phải sợ hay bị uy hiếp bất cứ điều gì.

Có lẽ Khánh nói đúng, cô không sợ anh như đã từng nói, có sợ chẳng là sợ bản thân mình. Cô đã chống đỡ một cách vụng về bằng cách lấy những điều xấu xa mà mình được nghe về anh để làm lá chắn giữa hai người. Bây giờ mọi sự cố gắng đã không còn ý nghĩa khi hình ảnh Khánh đã lấp đầy trong trái tim cô.

Về Sài Gòn, chỉ một tuần sau gia đình Quân đã đặt vấn đề về cưới hỏi cô.

Mọi việc diễn ra nhanh chóng đến bàng hoàng. Cô thầm phục sự suy đoán của Khánh. Đúng là cô không còn thời gian cho sự phân vân nữa, đã đến lúc cô phải đối diện với mọi việc. Cô bỗng thấy sợ hãi vì sự cô độc của mình.

Lần đầu tiên cô có cảm giác cần Khánh trong lúc này, chỉ có anh mới có thể làm cô vững vàng ý chí.

Tối nay, cô cùng Quân đi ra ngoài. Mấy ngày nay, cô rất muốn nói chuyện với anh, nhưng không có cơ hội. Cô có cảm giác anh đang cố ý sắp xếp mọi chuyện theo ý mình và cố tình lẩn tránh cô.

- Sao anh lại làm như vậy?

Cô hỏi ngay sau khi cả hai vừa ngồi vào bàn. Quân không vội trả lời cô mà quay qua gọi nước một cách từ tốn:

- Em nói tiếp đi, anh rất muốn nghe những ý nghĩ thật sự của em.

Vỹ cố dằn sự bất mãn:

- Có phải anh cố tình sắp xếp mọi việc mà không cần biết cảm nghĩ của em

thế nào, cũng không cần biết em có chấp nhận hay không?

Gương mặt Quân vẫn không nao núng:

- Anh không còn sự lựa chọn nào khác, chính em đã buộc anh làm như vậy. Trước sau gì chúng ta cũng cưới nhau, anh chỉ muốn kết thúc mọi chuyện sớm hơn thôi.

Nhất Vy không dẫn được sự giận dữ:

- Càng ngày em càng nhận ra hai đứa không thể nào hoà hợp được. Em không tin anh có thể cư xử như vậy.

Quân bình thản nhìn cô:

- Anh hiểu sự giận dữ của em. Nhưng em có nghĩ đến cảm giác của anh không? Không người con gái nào đón nhận lời cầu hôn của người yêu với thái độ như em cả, trừ khi em không còn yêu anh nữa.

Vy thoáng lao đao, cảm giác phập phồng đến run rẩy khi nhận ra Quân đã nói đúng sự thật mà cô đã không dám đối diện bấy lâu nay. Quân nhìn cô một cách đau đớn và phần nộ điên cuồng:

- Anh đã nói thay em một sự thật đáng ghê tởm rồi phải không?

Vy nín lặng, cô không tự chủ được bản thân, cảm giác chông chênh như trĩu nặng cả tâm hồn.

- Sự im lặng của em, anh phải hiểu sao đây?

Nói xong, như không còn kiềm chế nữa, Quân quát lên:

- Nói đi chứ! Dám làm mà không dám nhận hành động phản bội của mình sao?

Mặt Vy trắng bệch, cô xấu hổ muốn chết đi cho xong. Rồi khi thấy vài ánh mắt quay qua nhìn mình, cô cắn môi đến rướm máu:

- Nếu đã nghĩ như vậy thì anh hãy bỏ đứa con gái không ra gì như em đi, đó là điều cuối cùng em xin anh đấy. Em xin lỗi, vì phải đứng lên trước.

Nói xong cô liền đứng lên. Cô có cảm giác như không phải là đôi chân của mình nữa, nhưng Quân đã ngăn lại:

- Em tưởng có thể rũ bỏ mọi chuyện dễ dàng sao? Không bao giờ em đến được với thằng Khánh đâu. Tôi sẽ làm cho em phải hối hận suốt đời.

Cô ngỡ ngàng khi thấy tia nhìn đầy thù hận của anh. Cô rùng mình vì sợ, trước mặt cô như không còn là Quân nữa.

- Em chấp nhận tất cả hậu quả, em chỉ xin anh đừng đối đầu với anh Khánh nữa. Chuyện chúng ta không liên quan gì đến anh ấy cả.

Quân nhếch môi:

- Thế thì tại tôi đã làm cho em thất vọng?

Vy hơi nhắm mắt:

- Tất cả là lỗi của em. Anh nói đúng, suốt cuộc đời này, em sẽ sống không thanh thản. Em không xứng đáng với anh đâu, hãy quên em đi Quân!

Nói rồi, cô cương quyết bước nhanh ra khỏi quán. Cô không đón xe về nhà

mà đi lang thang trên đường với những bước chân rời rã. Chưa bao giờ tâm trạng của cô đen tối như lúc này. Cô ngỡ mình như đang rơi xuống tận cùng của vực sâu đầy hoang lạnh. Nhưng khi về đến nhà thì đã gặp Quân đứng đợi. Cô nhìn anh như nhìn vào khoảng không.

Quân chậm rãi bước về phía cô:

- Dù thế nào, tôi cũng cưới em. Em sẽ không thoát được cuộc hôn nhân này đâu. Từ bây giờ, tôi sẽ nhìn vào hành động của em mà có cách cư xử thích hợp. Tôi thật sự yêu em, nhưng nếu em không biết dừng lại thì đừng trách sao tôi tàn nhẫn. Em có hình dung được cái nhục của tôi không khi em hành động như thế?

Vy mệt mỏi quay nhìn nơi khác. Tự nhiên cô nhớ lại cách Khánh uy hiếp mình lúc trước và Quân bây giờ. Cô thấy sợ hãi thật sự với người đang đứng trước mặt mình:

- Vì yêu em, anh đã quá bao dung đối với mọi việc. Em có biết anh đã đau đớn thế nào khi đối diện với sự thật này không?

- Chúng ta sẽ không có hạnh phúc khi đến với nhau. Tình cảm đã đổ vỡ thì không thể nào trở lại được đâu Quân ạ. Em không tin anh không hiểu được điều đơn giản đó.

Vẻ mặt anh lạnh tanh, anh đánh giọng:

- Em tàn nhẫn hơn anh nghĩ nhiều. Dứt khoát lắm. Phải chi trước kia em dùng thái độ này để đối xử với thằng Khánh, nếu em cương quyết như bây giờ, thì chúng ta đã không ra nông nỗi này. Tôi đúng là thằng đàn ông thất bại mà.

Vy nghe cổ mình khô khốc, sự đau khổ dần xé cả tâm trí. Cô nhìn anh ngơ ngác một cách vô hồn:

- Em xin lỗi...

Quân nhếch môi:

- Tôi khuyên em đừng nói điều này với ba mẹ mình, sẽ không thay đổi được gì đâu.

Cô nhìn anh thắc thỏm, sự tự tin ở Quân làm cô linh cảm một điều gì đó không tốt đẹp phía trước.

- Em vào nhà đi, và đừng bỏ qua lời khuyên của tôi.

Quân nhìn thoáng qua cô lần nữa rồi bước về phía xe. Cô cũng không buồn nhìn theo.

Vừa vào đến phòng khách, Vy đã gặp mẹ, bà nhìn vào mặt cô hơi lâu:

- Thằng Quân về rồi à?

- Dạ.

- Con sao vậy? Ngồi xuống mẹ bảo.

Vy không còn sức để che giấu tâm trạng ảm đạm của mình. Cô ngồi xuống cạnh mẹ một cách uể oải.

- Có chuyện gì nói mẹ nghe xem. Từ lúc trở về nhà đến giờ, mẹ thấy con lạ lắm.

Nhất Vy chớp đôi mắt, cô không muốn nhưng nước mắt vẫn trào ra và cô khóc lặng lẽ:

- Đừng đám cưới được không mẹ? Con và anh Quân sẽ không có hạnh phúc đâu mẹ ạ.

Bà Bình cau mày nhìn vẻ đau khổ của cô:

- Con có biết mình nói gì không?

Giọng cô nghèn nghẹn:

- Từ lâu mối quan hệ của tụi con đã không còn như trước. Con nhận ra tình cảm của hai đứa khác nhau nhiều quá.

Bà Bình có vẻ ngỡ ngàng:

- Con đã nói điều này với thằng Quân rồi phải không?

Cô nói mà không dám nhìn mẹ:

- Vì con không muốn lừa dối anh ấy và bản thân mình.

Bà Bình vẫn rất điềm tĩnh:

- Rồi thằng Quân quyết định sao?

Vy cắn nhẹ môi:

- Anh ấy không đồng ý, nhưng mẹ hãy tin con, khoảng cách giữa chúng con là rất lớn. Sau này con mới nhận ra hai đứa con không hiểu gì về nhau cả.

Bà Bình nghiêm giọng:

- Tóm lại, mẹ thấy giữa hai đứa chỉ có con là thay đổi, điều đó thật khó tha thứ, làm vậy con có nghĩ đến ba mẹ không? Ba mẹ sao dám nhìn mặt anh chị bên đó nữa.

Vy khóc nức lên:

- Con xin lỗi, con...

Bà Bình ngắt ngang:

- Mẹ không muốn nghe. Con làm mẹ thất vọng quá rồi, mẹ không tưởng tượng được, con của mẹ lại tác tệ đến như thế.

- Mẹ...

bà Bình nói nghiêm khắc:

- Đừng tưởng mẹ không biết con đang dao động vì một người khác. Nếu là đứa con gái chín chắn, chỉ nghĩ thôi, người ta còn không dám nghĩ nói chỉ là hành động như con. Sự phản bội tội lỗi lắm con ạ.

Giọng Vy đã bật đi vì khóc:

- Có thể con có lỗi với anh Quân, nhưng con và anh ấy vẫn chưa là gì của nhau, con vẫn có quyền lựa chọn của mình mà.

Bà Bình giận dữ:

- Con dám nói ra câu nói đó à? Ai dạy con cái cách trả treo như thế hả?

- Con xin lỗi, nhưng con xin mẹ hãy thương con. Con không muốn đám cưới

nữa.

Bà Bình nhìn vẻ tiêu tụy của con mà xót xa. Bà hiểu con của bà không phải là đứa không biết suy nghĩ, sự việc ra đến nông nổi này làm bà thật khổ tâm, muốn cương quyết cũng không nổi.

- Mẹ không thể bênh vực cho on được đâu. Nếu thằng Quân có lỗi thì cũng đành, đằng này... Con làm mẹ thật xấu hổ.

Cô khóc một cách nghẹn ngào, cổ họng nghẹn cứng vì không nói được gì.

- Nếu ba con hay mẹ không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa? Con dám tự mình quyết định như vậy, con có nghĩ đến hậu quả không Vy?

Cô nói trong tiếng nấc:

- Con xin lỗi, con chỉ sợ làm ba mẹ đau lòng thôi.

Bà Bình thất cả ruột gan khi nhìn sự tức tưởi của con. Vợ chồng bà chỉ có mỗi mình cô, bà đâu nổi ép buộc khi thấy con mình đau khổ đến vậy.

- Nói thật đi, con có làm điều gì có lỗi với thằng Quân chưa?

- Con không có. Chuyện chúng con không liên quan gì đến người khác cả. Không sớm thì muộn, hai đứa cũng nhận ra tình cảm khác biệt của nhau thôi.

Bà Bình nhìn cô hơi lâu:

- Nín khóc đi! Khóc lóc thì giải quyết được gì. Bây giờ nhìn thẳng mẹ mà trả lời, con đã yêu người khác, đúng không?

Nhất Vy bối rối một cách tội nghiệp, cô ấp úng:

- Mẹ hãy tin don, con không làm điều gì có lỗi với anh Quân cả.

Giọng bà Bình quả quyết:

- Con không làm nhưng nghĩ cũng đã quá tội lỗi rồi, còn biện hộ cho mình nữa sao?

Vy cúi thấp đầu, cô nói một cách khó khăn:

- Con đã rất cố gắng để chống chọi với cảm giác đó. Con đã trốn chạy bằng cách bỏ đi xa, nhưng mẹ ơi, điều đó thật khó khăn và vô nghĩa. Làm sao con có thể lẩn tránh được trái tim mình. Tình cảm sâu sắc đó, con chưa bao giờ có được khi ở bên anh Quân.

Bà Bình có vẻ bị sốc khi nghe cô nói, một lúc sau bà mới nói điềm tĩnh:

- Có phải là người mà thời gian trước tặng hoa cho con mỗi ngày không?

Cô cúi đầu im lặng như một sự thừa nhận. Bà Bình nhìn cử chỉ của cô một cách quan sát:

- Mẹ thật không ngờ tính con lại dễ thay đổi như vậy. Mẹ quá thất vọng về con rồi. Chuyện đã đến nước này, con bảo mẹ phải làm sao đây?

Vy nói van nài:

- Mẹ hãy thương con, đừng bắt con đám cưới mà.

Bà Bình thở hắt ra:

- Con nói điều đó với ba con kia. Quyền quyết định không phải ở mẹ đâu.

Mẹ cứ chiều con thế này, không biết là đúng hay sai nữa. Chuyện con bỏ đi lúc trước, ông ấy vẫn còn giận mẹ lắm đấy.

Vy thấy nhẹ lòng, cô biết đó là sự chấp nhận. Thuyết phục mẹ thì dễ, cô chỉ sợ đối diện với ba mình, điều đó chỉ nghĩ thôi cô đã thấy sợ và không đủ can đảm rồi. Cô chột thót cả tim khi nghe mẹ nói:

- Mẹ muốn gặp cậu ta. Mẹ cần xem xét lại trước khi quyết định.

Vy ngất ngời ngồi im. Bà Bình nghiêm giọng:

- Sao?

Cô cắn mạnh môi:

- Chúng con đâu là gì của nhau, con lấy tư cách gì đ3 bảo anh ta đến gặp mẹ và...

thấy vẻ ngập ngừng của cô, bà Bình khẽ cau mày:

- Sao không nói tiếp?

Giọng cô trầm hẳn xuống:

- Và có thể con sẽ không bao giờ đến với anh ta.

Bà Bình nhìn cô trân trối:

- Con nói gì vậy?

Vy lắc đầu một cách khổ sở:

- Con xin mẹ, bây giờ con chỉ muốn bình yên. Con đâu thể đến với tình cảm đó mà xen như không có gì, con sẽ cố gắng quên mẹ ạ.

Bà Bình xót cả lòng khi thấy sự mâu thuẫn của con. Bà hiểu cô đã đau khổ bao nhiêu khi chống chọi lại tình cảm của chính mình.

- Vậy thì mẹ không thể chiều con được. Mẹ đâu thể quyết định khi chưa biết việc con làm là đúng hay sai.

- Mẹ...

cô định nói thì đã nghe tiếng xe quen thuộc của ba. Bà Bình nghiêm giọng:

- Lên phòng đi! Ba con mà gặp con thế này thì không giấu được ông ấy đâu...

vy nhìn mẹ van nài nhưng bà chỉ nói lạnh lùng:

- Mẹ không hứa gì với con đâu. Con tự suy nghĩ lại đi!

Nhất Vy thất thểu đi về phòng. Cô thấy con đường trước mặt là một khoảng tối mênh mông, sẽ không dễ dàng khi Quân vẫn không chịu buông tha cô.

Cô hiểu anh sẽ làm mọi cách để có một đám cưới như mình mong muốn.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 7

Về lại Sài Gòn đã gần một tháng, theo yêu cầu của cô, Khánh đã không một lần liên hệ, một chút hụt hẫng, một chút đợi chờ làm day dứt cả trái tim. Lần đầu tiên cô có cảm giác trống vắng mà không có gì có thể lấp đầy?

Ông Bình với gương mặt đầy giận dữ ngồi đối diện với vợ:

- Riết rồi bà chẳng coi tôi ra gì. Từ nhỏ đến lớn, bà cứ dung túng cho nó hết chuyện này đến chuyện khác. Bây giờ thì sao? Con gái co đũa mà dám bỏ nhà đi như vậy à?

Bà Bình nhẹ giọng:

- Nó qua ở bên nhà dì của nó chứ có bỏ đi đâu. Chính ông đã đuổi nó đi mà.

Ông Bình lớn tiếng:

- Nếu nó cãi lời tôi, tôi còn từ nó nữa kìa. Thật mất dạy, nó lớn gan đến nỗi qua mặt cả tôi với bà để quyết định mọi việc.

Bà Bình vẫn cố nhỏ nhẹ:

- Ông có thấy mình quá quắt không? Tôi không thể đứng vững khi nhìn thấy sự đau khổ của con. Tôi tin con mình không phải là đứa không biết suy nghĩ. Chuyện tình cảm khó nói lắm, chuyện tui nhỏ với nhau, làm sao chúng ta hiểu hết được. Tôi thà chịu lỗi với anh chị bên đó chứ không nỡ ép buộc con mình chuyện hệ trọng cả đời nó như vậy.

- Thăng Quân có gì không tốt? Tôi ép buộc nó bao giờ?, chính nó đã chọn đó chứ. Nó quá quắt như vậy là cũng do bà, bà bỏ cách thương con mù quáng đó đi.

- Không phải tôi ủng hộ việc nó làm, nhưng chuyện gì cũng phải từ từ, ông ép nó quá sao được. Nói thật, cái cách cưới gấp của thăng Quân, tôi cũng không đồng ý. Tôi có cảm giác ông mặc nhiên cho họ quyết định vậy.

Mặt ông Bình thoáng dao động, ông nói trầm hẳn:

- Chuyện cưới hỏi, đâu phải là mới đây, họ đã đặt vấn đề lâu rồi, chỉ chờ sự đồng ý của gia đình mình thôi.

Bà Bình cố nói như thuyết phục:

- Vậy sao ông không để thông thả cho con nó suy nghĩ? Ông chấp nhận vội vàng quá đến nỗi khi họ qua nhà mình, tôi còn phải ngỡ ngàng.

Ông Bình hơi quay đi nhìn nơi khác:

- Bà đừng bênh vực nó nữa, nếu muốn bắt bẻ thì có khối lý do để nói. Nếu con Vy vui vẻ chấp nhận thì bà cũng ủng hộ tôi rồi, chứ không lôi chuyện ra nói như thế này phải không?

Bà Bình nói mệt mỏi:

- Ông đã nghĩ vậy thì tôi không còn gì để nói nữa. Tôi chỉ xin ông đừng ép con nó quá, dù gì cũng là hạnh phúc cả đời nó, nên nhớ, nó là con gái duy nhất của ông đó.

Ông Bình như không còn dẫn được:

- Lần này tôi sẽ không nuông chiều mẹ con bà nữa. Tháng sau sẽ đám cưới, không có chuyện dời ngày lại đâu. Nếu nó cãi lời thì tôi từ nó luôn.

Bà Bình nói bất mãn:

- Quyền quyết định không chỉ có mỗi mình ông, tôi không đồng ý cái kiểu cưới gấp như vậy. Con nó về nhà chưa được một tháng, công việc vẫn chưa sắp xếp xong, chỉ chuyện đó thôi tôi đã thấy thằng Quân không biết thông cảm cho con Vy rồi. Những gì con nó nói không phải là không có lý đâu.

Ông Bình như hết kiềm chế được, ông đập mạnh tay lên bàn, quát lớn:

- Tự giờ tôi đã rất kiềm chế để nói chuyện phải quấy với bà, bà không chịu hiểu thì đừng trách tôi. Tôi lặp lại lần cuối, tháng sau tôi sẽ tổ chức cưới cho hai đứa nó. Tôi cấm bà xen vào chuyện này nữa, tôi mất mặt như thế đủ rồi.

Bà Bình rung giọng:

- Ông...

Ông Bình nạt lớn:

- Im đi! Đúng là con hư tại mẹ. Hai mẹ con bà chỉ biết hưởng thụ chứ có biết gì về sự cực nhọc của tôi đâu. Nếu cãi lời tôi, thì tôi cho cả gia đình đi ăn mày luôn.

Ông đứng bật dậy, giận dữ quay người đi ra cửa. Bà Bình sững sờ nhìn theo chồng. Lần đầu tiên bà nhìn thấy sự giận dữ đến mất bình tĩnh ở ông. Từ đó giờ ông Bình luôn giữ sự điềm tĩnh đối với mọi việc và luôn giải quyết bằng thái độ nhẹ nhàng nhưng cứng rắn. Bà có cảm giác không những ông đánh mất sự bình tĩnh vốn có mà mất luôn cả vẻ tự tin hằng ngày. Bà không thấy giận chồng nhiều, nhưng một cảm giác bất an cứ làm bà quay quắt mãi.

Tối, bà đến nhà em gái mình. Hôm qua Nhất Vy đã khóc tức tưởi và bỏ qua nhà đi ở, bà quá đau lòng khi đứng giữa chồng và con. Lần đầu tiên bà thấy thất vọng về con người của Trí Quân. Đúng lý ra nó phải biết cách cư xử khi thấy sự xung đột của gia đình bà, không nên cố thúc ép như vậy, ít nhất cũng phải đợi một thời gian nữa vì điều đó sẽ tốt hơn cho mọi người và cho cả bản thân Quân.

Khi bà đến gặp cô đang ngồi khóc với dì Duyên. Thấy bà, cô vội quệt nước mắt, giọng nói xìu hẳn xuống:

- Con không về đâu. Con không đồng ý đám cưới đâu.

Bà Bình ngồi xuống cạnh con nói nghiêm khắc:

- Con cũng quá quắt lắm, ba chỉ đuổi con trong lúc nóng giận, vậy mà cả gan dám bỏ đi. Đúng là con coi ba mẹ không ra gì. Ba con đập con một trận mẹ cũng không bênh đâu.

Nhất Vy hít hít mũi:

- Con bỏ đi không phải muốn hỗn với ba, con chỉ sợ ba bắt con đám cưới thôi.

Bà Duyên nhìn chị:

- Tâm trạng thế này thì vui về gì mà đám cưới. Chị bảo anh Bình cho nó một thời gian nữa đi, đừng căng thẳng quá như vậy.

Giương mặt bà Bình hẳn sâu sự mệt mỏi:

- Nói cũng không được gì đâu.

Dứt câu bà quay qua Vy đang ngồi ủ dột kế bên:

- Con có thấy hậu quả của việc mình làm chưa? Nhìn hai cha con, mẹ chỉ muốn cắn lưỡi chết cho rồi. Có bao giờ gia đình như nông nổi này đâu.

Không kềm được, cô oà khóc:

- Con xin lỗi.

Giọng nói của cô đã khàn vì khóc nhiều. Bà nhìn vẻ hốc hác của con mà xót xa:

- Làm vậy, con có thấy thanh thản không? Chẳng lẽ tình cảm bao lâu nay với thằng Quân không còn chút gì trong con sao?

Vy lắc đầu khổ sở. Bà Duyên vội xen vào:

- Thôi chị! Dù gì chuyện cũn xảy ra rồi, chị đừng làm áp lực với nó quá, con nhỏ suy sụp lắm rồi.

Bà Bình nghe mắt cay xè:

- Em bảo chị phải làm sao đây? Có lẽ chị không biết dạy con. Anh Bình mắng chị là đúng lắm.

Nghe mẹ nói thế, Vy càng khóc dữ hơn, bà Duyên cũng thất cả lòng:

- Em nói ra không phải là bênh con Vy, nhưng thật sự em không thích cách cư xử của thằng Quân chút nào. Tối qua, nó có đến đây, thái độ cao ngạo lắm, và nhất là em thấy nó rất vô tình với sự đau khổ của con Vy. Điều đó là không thể chấp nhận được.

Bà Bình quay qua nhìn con:

- Nó đến nói gì với con?

Tiếng cô dứt quãng:

- Anh ấy nói nếu con cứ tiếp tục chống đối thì con sẽ phải hối hận. Có lẽ anh đã nói đúng. Con rất hối hận vì đã làm ba mẹ đau lòng. Con đúng là đứa chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Con sai rồi.

Bà Bình rút nước mắt:

- Con nghĩ ba mẹ chịu nổi khi thấy con đau khổ sao?

Bà Bình vừa dứt câu thì chuông cửa reo. Bà Duyên đưa mắt nhìn hai mẹ con như trấn an rồi bước ra mở cổng, nhưng người đứng trước mặt là Quân chứ không phải ông Bình như bà nghĩ.

- Di cho gặp Vy một lát, con có chuyện muốn nói với cô ấy.

Bà Duyên nhìn anh không biểu lộ gì:

- Con bé đang nói chuyện với mẹ. Con cũng biết xảy ra chuyện gì mà, di nghĩ con nên để con Vy yên tĩnh một thời gian đi.

Giương mặt Quân hơi cau lại vẻ không hài lòng, nhưng giọng nói vẫn nhỏ

nhẹ:

- Gần tới đám cưới rồi mà cô ấy vẫn như vậy, Vy có nghĩ là đã chà đạp lên lòng tự trọng của con thế nào không?

- Thế con nghĩ đám cưới lúc này là tốt sao?

Quân nói quả quyết:

- Ít nhất con còn giữ được thể diện cho mình, nếu không con còn mất mũi gì để nhìn người ta. Dì không biết con đã đau khổ ra sao đâu vì sự thay đổi của cô ấy.

Bà Duyên nhìn anh hơi ngỡ ngàng:

- Con bất chấp dù biết trước hai đứa sẽ không có hạnh phúc sao?

- Con thật sự yêu cô ấy. Con tin khi đã là vợ chồng thì tình cảm sẽ được vun đắp, chúng con đã từng yêu nhau.

Bà Duyên nói trầm ngâm:

- Nếu yêu thì không ai nỡ dồn người mình yêu vào đường cùng như vậy. Sao con không cho hai đứa thêm thời gian, thế có tốt hơn không?

Quân cười nhẹ, đúng là người ngoài cuộc nói gì cũng đơn giản, chỉ có anh là hiểu đây là cơ hội cuối cùng để anh có cô. Nếu buông ra lúc này thì anh sẽ mất cô mãi mãi và điều không thể chấp nhận được là cô sẽ ngã vào lòng thằng Khánh. Có chết anh cũng không bao giờ để điều đó xảy ra.

- Con xin lỗi, con biết con làm như vậy mọi người sẽ không chấp nhận, nhưng con không còn sự lựa chọn nào khác. Con chỉ có thể hứa một điều, con sẽ mang hạnh phúc thật sự đến cho Vy. Xin dì hãy tin con!

Bà Duyên cười nhẹ:

- Dì tin hay không, không quan trọng chủ yếu là Vy nó có tin con không kia. Cách cư xử của con đang đánh mất lòng tin ở nó đấy.

Quân có vẻ đã nôn nóng:

- Vậy dì có thể cho con gặp cô ấy không?

Bà Duyên không hài lòng nhưng vẫn nhẹ giọng:

- Con nên để nó yên tĩnh đi, ít nhất là ngày hôm nay. Con Vy là cháu của dì, dì không thể làm khác, con có trách thì dì cũng đành chịu, con bé mệt mỏi lắm rồi.

Quân biết tính bà Duyên rất cứng rắn, dù rất giận nhưng anh cũng cố dằn lại:

- Con sẽ nghe lời dì nhưng ngày mai con sẽ đến. Chào dì, con về.

Đợi anh đi xong, bà Duyên mới đóng cổng đi vào:

- Ai mà lâu quá vậy?

Bà Duyên ngồi xuống cạnh chị:

- Thằng Quân chứ ai. Nó đòi gặp con Vy nhưng em không cho.

Bà Bình cau mày:

- Chị cũng đang muốn gặp nó, nó về rồi à?

- Về rồi. Em nghĩ chị có nói cũng vô ích thôi. Đúng là thằng Quân đã thay

đổi, cách nói chuyện cũng khác trước nữa. Em có cảm giác nó sẽ bất chấp mọi thứ để cưới bằng được con Vy.

Bà Bình hơi hoanh mang. Bà cảm nhận có điều gì đó không bình thường, dù thế nào thì Quân cũng không thể tự tin đến vậy, thậm chí gần như có quyền quyết định tất cả. Ý nghĩ đó làm bà bồn thần cả người:

- Anh chị bên đó có biết chuyện này không?

- Chị cũng không biết, nhưng chắc họ có nói chuyện với anh Bình nên anh mới giận đến vậy.

Bà Duyên khẽ thở dài, bà quay qua nhìn Nhất Vy tự giờ cứ ngồi im lìm:

- Con đang nghĩ gì vậy?

Cô hít mũi:

- Từ đầu, mọi chuyện cũng đều do con, tất cả lỗi lầm cũng chỉ có mình con. Con sẽ không trốn tránh nữa. Con sẽ chịu trách nhiệm về tình cảm của mình. Bà Duyên nhìn cô thoáng nét gì đó nhưng không nói gì. Bà Bình có vẻ nóng ruột:

- Con nói vậy là sao? Đồng ý đám cưới à?

Giọng cô xiu hẳn:

- Đám cưới rồi thì tất cả mọi người sẽ được vui vẻ. Con tin anh Quân sẽ không để cho con phải khổ đâu.

Bà Bình nhìn con hơi lâu:

- Con thật thiếu lập trường. Chuyện đã ra nông nổi này thì con cần xác định rõ mình cần cái gì mới phải.

Bà Duyên nói xen vào:

- Mẹ con nói đúng đó, dì cũng không yên tâm khi để con về làm vợ thằng Quân đâu.

Vy chớp mi nhìn dì, bà mỉm cười như trấn an:

- Ba con chỉ nóng giận nhất thời rồi ông ấy cũng suy nghĩ lại thôi, đâu có gì quan trọng bằng hạnh phúc của con cái mình. Dì tin ba con không nỡ ép buộc con đâu.

Bà Bình có vẻ rất trầm lặng, bà ở lại một lúc rồi mới ra về, không hiểu sao bà cứ thấy bất an, thắc thỏm.

Vừa về đến nhà, bà gặp ông Bình nằm dài ở phòng khách với gương mặt đỏ lựng, chị người làm thì đứng lóng ngóng đến tội nghiệp. Cố ngăn giọt nước mắt sắp trào, bà nhẹ giọng:

- Cô về phòng nghỉ đi, cứ để ông ấy thôi lo.

Đợi chị Diệu đi xong, bà mới lấy khăn nóng lau người cho ông rồi ngồi như thế thật lâu. Cuối cùng bà về phòng lấy mền gối đắp cho ông. Linh cảm cho bà biết ông đang gặp chuyện gì đó chứ không phải chỉ vì chuyện của Nhất Vy.

Sáng, khi bà thức dậy thì ông Bình đã ra khỏi nhà. Bà sợ khi phải tiếp tục

thuyết phục chồng nhưng không còn cách nào khác, bà đành phải cố gắng vậy.

Mấy ngày tiếp theo, bà vẫn không có cách nào nói chuyện với ông Bình được. Bà có cảm giác ông cố tình lẩn tránh bà, những lúc bà mở miệng cũng đều bị ông nạt ngang và bỏ đi.

Tối nay, bà đang ngồi trong phòng khách để đợi chồng về, vì hôm nay bà cương quyết phải nói rõ ràng với ông Bình thì Nhất Vy về. Bà nhìn cô lo lắng:

- Sao lại về giờ này? Mẹ đã bảo con chờ mẹ thuyết phục ba mà.

Nhất Vy cười nhẹ:

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi, con sẽ nghe lời ba.

Bà Bình sầm mặt:

- Nhưng thằng Quân...

cô vội ngắt lời bà:

- Không ai là hoàn hảo cả đâu mẹ. Anh Quân rất tốt và yêu con. Là phụ nữ thì mong đợi điều gì hơn thế ở chồng mình nữa. Con tin chúng con sẽ hạnh phúc.

- Con làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì phải không?

Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ:

- Con xin lỗi vì đã làm cho ba mẹ phải lo lắng. Con hứa sau này sẽ sống thật tốt để ba mẹ yên tâm.

Bà Bình giận dữ:

- Con cứ làm theo ý mình mà không coi mẹ ra gì cả. Mẹ không nuông chiều con nữa. Về nhà dì Duyên đi, mẹ sẽ nói chuyện với con sau.

Vy nhìn mẹ với đôi mắt đã ngấn nước, con sẽ không như thế nữa đâu. Mẹ tin con đi, con đã suy nghĩ rất kỹ, đây là quyết định cuối cùng của con.

Bà Bình đọc thấy sự điềm tĩnh trên gương mặt con, điều đó làm bà hoang mang thật sự:

- Con cứ để mẹ phải lo lắng hoài sao Vy? Con có biết suy nghĩ không vậy?

Thật khó tha thứ cho những việc làm của con.

Vy khóc lặng lẽ:

- Con xin lỗi...

Bà Bình xót cả lòng khi nhìn con gái:

- Được rồi, bây giờ con về nhà dì Duyên đi. Ba con sắp về rồi đó, mẹ sẽ đến gặp con sau.

Nhưng cô lắc đầu một cách cương quyết:

- Con sẽ không đi đâu, con muốn gặp ba.

Bà Bình đã thấy giận thật sự:

- Có phải con muốn làm gì thì làm phải không? Thật quá quắt mà!

Nhất Vy chỉ nhìn mẹ một cách lặng lẽ, cô cứ khóc chứ không nói được gì.

Một lúc sau thì ông Bình về đến. Ông nhìn cả hai mẹ con bằng đôi mắt nghiêm lạnh:

- Con còn biết đường về nhà sao? Bà thử coi gan con lớn đến mức nào?

Vy quệt mắt, nói nghèn nghẹn:

- Con xin lỗi, con sẽ không bao giờ cãi lời ba nữa.

Ông Bình nhìn cô thoáng nét gì đó:

- Nghĩa là sao? Ba muốn nghe chính miệng con nói.

Vy nói thật điềm tĩnh trước cái nhìn không biểu lộ gì của ông Bình:

- Con sẽ làm vợ anh Quân, ngày cưới cũng không cần phải dời lại ba ạ.

Bà Bình nhìn con gái trân trối, đến nỗi bà không thấy đôi mắt khác lạ của chồng. Thật lâu ông Bình mới lên tiếng:

- Vào phòng với ba. Ba có chuyện muốn nói với con.

Nhưng bà Bình đã chặn lại:

- Có chuyện gì mà không thể nói trước mặt tôi? Ông định nói gì với nó nữa hả?

Đôi mắt ông Bình như đau khổ thẳm lặng:

- Thôi được, trước sau gì bà cũng biết, tôi cũng không muốn giấu giếm nữa làm gì.

Vy nhìn ông đau khổ:

- Ba...

Ông Bình như có vẻ mất hết tự tin, hình ảnh của ông càng làm cho Vy khóc nhiều hơn. Đúng là lòng tự trọng không cho ông nói ra. Quả là nhục nhã khi phải thừa nhận sự thất bại của mình trước mặt vợ con, nhưng ông không còn cách nào khác, ông không thể đem hạnh phúc cả đời của con gái mình để đánh đổi được, và điều mà ông thấy xúc phạm và không chấp nhận nhất, đó là việc Quân dùng điều đó để uy hiếp ông. Làm sao ông có thể yên tâm khi giao đứa con gái duy nhất của mình cho một người như vậy.

-Thằng Quân đã nói gì với con?

Nhất Vy nhìn ông van lơn:

- Đừng mà ba! Con đã quyết định rồi, ba đừng làm thay đổi mọi chuyện mà.

Ông Bình cười chua chát:

- Đây mới là lúc ba cảm thấy thanh thản nhất. Con ngồi yên đi, và nghe ba nói.

Bà Bình như không còn kiềm chế :

- Hai cha con ông muốn tôi chết đi mới vừa lòng phải không? Hai người đã giấu tôi chuyện gì vậy?

Ông Bình nhìn vợ dịu giọng:

- Trước khi nói ra, tôi muốn xin lỗi hai mẹ con của bà vì sự bất tài của mình.

Bà Bình nhìn chồng, bà mơ hồ mọi việc nhưng chỉ im lặng chờ ông nói tiếp:

- Từ lâu, công ty đã làm ăn thua lỗ nên tôi đã vay tiền của thằng Quân lấp

vào. Công việc làm ăn của mình bây giờ phần lớn đều phụ thuộc vào nó cả. Bà Bình ngỡ ngàng nhìn chồng:

- Sao lại như vậy?

Ông Bình mệt mỏi :

- Có lẽ tại tôi quá vô dụng. Chuyện ra nông nổi này, tôi đành xin lỗi hai mẹ con bà, nhưng điều làm tôi ray rức nhất là tôi đã định dùng con gái của mình để che đậy sự thất bại của bản thân, điều đó không đáng được tôn trọng.

Vy đau khổ nhìn ông:

- Ba...

Nhưng ông Bình đã ngắt lời cô:

- Ba xin lỗi. Bây giờ ba đã tỉnh ngộ rồi. Ba có thể mất tất cả chứ không để con mình đau khổ được. Đúng là khi hoạn nạn mới hiểu được lòng người. Thăng Quân là đứa ích kỷ và hiếu thắng, con sẽ không hạnh phúc khi về sống với nó đâu. Ba không cho phép Vy ạ.

Vy bật khóc ngon lành:

- Con không chịu nổi khi nhìn gia đình mình xuống dốc. Ba mẹ chỉ có mình con, vậy mà...

Ông Bình bình thản ngắt lời cô:

- Bây giờ không phải là lúc yếu đuối. Ba muốn hai mẹ con phải cứng rắn lên, đâu phải là chúng ta mất tất cả. Ba tin nếu nương tựa vào nhau, gia đình mình sẽ vượt qua khó khăn này.

Bà Bình cũng đã khóc tự bao giờ:

- Ba con nói đúng đó. Dù con nói thế nào, mẹ cũng không gả con cho thằng Quân đâu.

Với bản tính của nó, nếu cưới được con thì nó sẽ càng xem gia đình mình không ra gì.

Nói xong, bà quay qua chồng:

- Ông định sẽ làm gì?

- Tôi sẽ giao toàn bộ công ty lại cho thằng Quân, coi như không còn nợ nần gì với nhau cả. Tôi vẫn còn một số vốn, không nhiều nhưng chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đó, sẽ khó khăn đấy, nhưng tôi tin mình sẽ vượt qua.

Bà Bình cố cười:

- Như thế cũng tốt lắm rồi. Người ta sống được thì mình cũng sống được.

Quan trọng là gia đình được êm ấm.

Nhất Vy gục đầu vào lòng mẹ khóc ngất. Cô không khóc vì sợ phải sống khổ mà khóc vì quá thương cha mẹ mình. Ba mẹ đã hy sinh tất cả cho cô, vậy mà cô vẫn chưa làm được gì để đền đáp ơn trời biển nghĩa đó. Cô biết từ bây giờ mình sẽ sống khác, phải cứng rắn đối diện với thực tế và nhất là không được làm ba mẹ phải lo lắng vì mình nữa.

Hôm nay, vừa đi làm về, Vy đã gặp Trí Quân đứng trước cổng. Cô không tin

anh còn can đảm đến tìm. Đã hơn một tháng trôi qua, cô cứ tưởng anh đã để cô yên với cuộc sống của mình.

- Có thể đi với tôi một lát không? Tôi có chuyện muốn nói với em.

Vy nhìn một cách bình thản :

- Tôi nghĩ giữa chúng ta không còn gì để nói, anh nên về đi.

Quân vẫn đứng yên trước mặt cô. Đến giờ anh vẫn không tin mọi chuyện lại như vậy, và ngỡ ngàng hơn cả là anh đã thật sự mất cô.

Ông Bình đã làm cho anh phải mở mắt khi cứ nghĩ có tiền thì sẽ có tất cả.

- Sau khi chia tay với tôi, em có vẻ hạnh phúc nhỉ? Vẫn chưa quyết định gì sao? Hay thằng Khánh đã chán và bỏ cuộc chơi rồi?

Nhất Vy thậm buồn cười, lý do Quân đến tìm cô cũng chỉ có thế mà thôi.

- Tôi thấy anh vẫn không thay đổi gì cả.

- Người thay đổi là em chứ không phải tôi, và nguyên nhân sự thay đổi đó chính là thằng Khánh. Tôi sẽ không bỏ qua cho hai người đâu.

Vy nhìn sự hận thù trên gương mặt Quân mà rùng mình:

- Anh luôn ghi nhớ những gì người khác làm với mình, nhưng lại cố tình quên mình cũng đã đối xử thế nào với họ. Tôi nghĩ trước khi buông lời không tha thứ cho người khác, anh nên nhìn lại mình thì đúng hơn.

Quân nhìn thẳng vào cô:

- Chính em đã làm cho tôi trở nên như thế. Nếu em giữ được lòng chung thủy thì đã có kết thúc khác rồi.

Vy nghe cổ mình khô khốc:

- Nếu thế thì anh đừng tha thứ cho tôi. Tôi cũng không mong nhận được sự tha thứ của anh đâu. Chúng ta đã không thể giữ được những gì tốt đẹp về nhau thì cách tốt nhất là đừng bao giờ gặp lại nhau nữa.

Mắt Quân loé lên tia nhìn dữ dội:

- Tôi đã yêu em và đã chấp nhận tha thứ tất cả, vậy mà em vẫn nhẫn tâm chà đạp lên mọi thứ. Những gì tôi không thể có thì người khác cũng không có được dễ dàng đâu.

Cô nhìn anh vô cảm:

- Anh cứ làm những gì mình muốn, vì đó là quyền của anh, nhưng đừng tìm tôi để nói về sự hận thù của anh nữa.

Dứt câu cô vội lấy chìa khoá mở cổng. Tiếng Quân vẫn chậm rãi phía sau:

- Thất bại của tôi chính là không thể quên được em. Tôi vẫn yêu em, thậm chí còn hơn ngày xưa nữa.

Cô nghe lòng lạnh băng:

- Đối với tôi, tất cả đã là quá khứ, anh cũng nên nghĩ như vậy đi. Xin lỗi, tôi phải vào nhà rồi.

Cô bước vào cổng, nhưng anh đã chặn lại:

- Anh phải làm sao để chúng ta có thể trở lại như lúc xưa? Em nói đi, anh sẽ

làm tất cả những gì em muốn.

Cô nhìn anh thoáng thương hại:

- Đừng như thế anh Quân. Chúng ta không quay lại được đâu. Em nói thật đó, anh nên quên đi.

Nói xong, cô cương quyết bước vào nhà, bỏ mặc Quân đứng trơ trọi ngoài cổng. Cô cảm thấy một chút bất nhẫn trong lòng nhưng không thể làm khác được, tính anh cô quá rõ, cần phải dứt khoát rạch ròi thì anh mới không còn ý định níu kéo.

Nhưng chỉ qua hôm sau, điều làm cô choáng váng đến không dám tin, đó là sự xuất hiện của Khánh trong nhà mình. Anh đang ngang nhiên ngồi đối diện với ba cô nơi phòng khách. Thấy cô, anh bình thản gật đầu chào. Ý thức như không tồn tại, cô cứ nhìn anh hoang mang đến nỗi ông Bình cũng nhận ra.

- Con sao vậy?

Vy như sục tỉnh cô nói lúng túng:

- Dạ...không có gì. Con lên phòng nha ba.

Cô cố gắng lịch sự chào anh, rồi mới lên phòng mình. Cô có cảm tưởng mình đang ở trong một giấc mơ, không thể nào tin cô có thể gặp Khánh trong chính ngôi nhà của mình. Cô ở miết trên phòng chứ không xuống dưới, tâm trạng cứ phập phồng vì những suy đoán rối bời. Khánh là mẫu người làm việc gì cũng có mục đích của nó, và cô không thể không lo lắng khi chưa biết được anh muốn gì ở cô và gia đình cô. Nhưng cùng suy nghĩ đó, cô không ngăn nổi sự xao xuyến khi nghĩ mục đích của Khánh là muốn chứng minh tình cảm với cô. Sự rung động mỗi lúc như càng tràn đầy trong tim làm cô nôn nao, khắc khoải.

Thật lâu thì điện thoại của cô reo, màn hình hiện lên số máy quen thuộc của Khánh. Cô nhắm chặt mắt, cố giữ cho giọng nói đừng run:

- Alo.

- Đầu cần phải rút lên phòng như thế. Thái độ của em làm tôi ngại luôn với cả bác. Sự xuất hiện của tôi làm em sợ đến vậy sao?

Vy nghe tim mình đập dòn dập:

- Nếu anh đã hiểu thì tôi không cần trả lời nữa.

Tiếng Khánh cười thật âm:

- Đúng là cách nói không thể làm lẫn với ai khác. Tôi không biết phải đợi đến bao giờ mới được nghe em nói thật lòng mình?

- Anh cứ ảo tưởng đi, tôi cúp máy đây!

- Em làm như vậy không cảm thấy tiếc sao? Em luôn lãng phí thời gian của hai đứa, trong khi tôi thì quý từng phút giây được ở bên em.

Vy nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, không hiểu sao cô vẫn giữ chặt nó trong im lặng.

- Anh xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em trong lúc khó khăn, nhưng anh không hối hận đâu, vì chỉ có như thế, em mới nhận ra tình cảm đích thực của mình.

Vu hơi nhắm mắt, cố dần cảm xúc như xao xuyến thật chặt tâm hồn.

- Sao anh lại quên ba tôi?

Giọng Khánh thật ngọt ngào:

- Điều đó đâu khó khăn gì, còn mục đích thì anh nghĩ là em hiểu.

In lặng một lúc, cô cố nói cứng rắn:

- Bây giờ tôi không mong gì ngoài cuộc sống bình yên hiện tại. Tôi không muốn thay đổi nữa, anh tin hay không thì tùy.

- Chỉ cần trong lòng em có anh thì bao lâu anh cũng đợi được.

Vy thấy mềm cả lòng vì nhận ra sự chân thành trong giọng nói của Khánh.

Cô định nói nhưng tiếng anh đã vang lên:

- Nhưng ba em nói, anh cứ đến chơi bất cứ lúc nào nếu thích. Em mà tiếp khách như lúc này, bác sẽ không hài lòng đâu.

Cô thoáng nao núng:

- Anh đã nói gì với ba tôi?

Tiếng Khánh cười nhỏ trong máy:

- Nói là anh yêu con gái của ông.

Vy cứng cả họng, cô run giọng cuống cuống:

- Anh...sao anh dám...

Nhưng Khánh đã ngắt lời cô:

- Đó là sự thật, tại sao anh phải sợ? Thậm chí anh thấy nói ra lúc này đã là quá muộn.

Cô buột miệng không cần suy nghĩ:

- Anh đúng là bất trị!

Tiếng Khánh cười khẽ:

- Cách dùng từ của em nghe rất lạ tai, nhưng chính xác lắm, anh không phủ nhận đâu.

Cô hơi im lặng rồi nói dứt khoát:

- Tôi không bao giờ tha thứ cho những ai đem gia đình mình ra đùa cợt. Tôi cảm anh nói với ba tôi về những tình cảm nhăng nhít của anh. Chúng ta không là gì của nhau, anh nên tự trọng một chút.

- Em nói nghe hay lắm. Định nghĩa cho tôi hai từ “nhăng nhít” xem sao?

- Tôi không đùa và xin anh nhớ cho những gì tôi đã nói. Tôi cúp máy đây!

Vừa nói xong cô đã tắt ngay máy, tay chân lạnh ngắt vì vẫn còn cảm giác run. Không hiểu sao cô thấy bị xúc phạm và giận điên người mỗi khi Khánh có vẻ bỡn cợt mình. Cô thích sự nghiêm túc, đứng đắn nhất là trong tình cảm mà Khánh thì cứ làm cho cô hang mang, không một chút bình yên trong lòng. Cô thấy mình mất tự tin hay nói đúng hơn là không dám tin vào tình

cảm của Khánh dành cho mình.

Nhưng chỉ vài ngày sau thì Khánh lại đến, cô chưa vội mở cổng mà chỉ đứng nhìn anh với vẻ thận trọng quen thuộc

- Xin lỗi, ba tôi không có ở nhà, cảm phiền anh hôm khác hãy đến.

Khánh nhìn cô bình thản:

- Tôi đến đây giờ này chắc chắn là không phải để gặp bác rồi. Sao em cứ nói ngược lại suy nghĩ của mình vậy?

Vy thoáng bối rối cô thấy nao nao khi nhìn vào đôi mắt rất sáng và chân thành của Khánh:

- Tôi đến đây là muốn gặp em. Em không thấy để tôi đứng thế này là bất lịch sự lắm sao?

Nhất Vy không hay mình liếc Khánh một cái thật dài, một cử chỉ giận dỗi rất đáng yêu.

- Tôi không nghĩ giữa chúng ta lại có chuyện để nói.

- Có đấy, nhiều hơn là em tưởng là đằng khác. Nếu em muốn, tôi có thể ngồi đây nói đến sáng.

Vy nhẹ nhàng mở chốt cổng trước đôi mắt lấp lánh ánh nhìn dịu ngọt của Khánh.

- Tôi không có nhiều thời gian đâu. Anh muốn gì thì nói nhanh đi.

Khánh tự nhiên ngồi xuống băng đá trước sân:

- Em muốn nghe thật à?

Cô nhìn nghiêm nghị:

- Nếu anh không có lý do chính đáng thì đừng hòng có lần sau tôi tiếp anh như thế này.

Khánh cười nhẹ:

- Em cũng bướng lắm, nhưng không sao vì tôi tin mình sẽ khuất phục được. Tôi thích như thế.

Vy hơi tự ái xẵng giọng:

- Anh dám...

Nhưng Khánh đã cắt ngang:

- Anh yêu em. Lý do đó có chính đáng không?

Vy cảm thấy trái tim mình như vừa chạm đi mấy nhịp. Lần đầu tiên cô đón nhận lời yêu của anh bằng cảm giác run động hoàn toàn, không còn lo sợ hay e dè bất cứ điều gì khác.

Khánh nhìn hơi lâu từng cử chỉ trên gương mặt cô:

- Anh rất muốn nghe câu trả lời, nhưng nếu em vẫn chưa sẵn sàng thì anh sẽ đợi.

Vy chớp mắt một cách khó khăn:

- Anh có thấy mình quá vội vàng không? Trong khi mấy ngày trước tôi đã nói...

Khánh chợt ngắt lời cô:

- Đối với anh, một giây thôi cũng đã là quá dài. Anh biết mình cần cái gì và anh nghĩ em cũng đã xác định rõ lòng mình. Anh chỉ không hiểu còn khoảng cách nào nữa mà chúng ta vẫn chưa vượt qua?

Cô nao cả lòng khi nghe anh nói, đúng là cả hai đã có quá nhiều thử thách mới hiểu được lòng nhau. Cô đang nắm trong tay tình yêu mà mình luôn ấp ủ, đâu còn trở ngại gì có thể ngăn cản cô đến với tình yêu thực của mình:

- Tình yêu không thể chỉ đến với nhau bằng cảm giác. Anh có nhận ra cuộc sống của chúng ta khác nhau nhiều quá không?

Khánh nhìn cô trầm tĩnh:

- Đó là lý do của em sao?

Cô thoáng nao núng rồi quay nhìn nơi khác:

- Anh hiểu em cảm thấy thế nào khi phải yêu một người như anh...

Vy đỏ cả mặt khi Khánh nói thẳng ra tình cảm của cô. Cô định lên tiếng phủ nhận thì đã bị anh ngăn lại:

- Đừng phủ nhận điều đó. Hãy thật lòng với nhau, dù chỉ là một lần, được không Vy?

Tim cô như thắt lại khi nghe giọng trầm buồn của Khánh. Cô cố bắt mình quay nhìn nơi khác chứ không dám đối diện với anh.

- Anh không thể thay đổi bản thân hay từ bỏ công việc mà mình đang theo đuổi, cho nên quyền quyết định là ở em. Anh biết điều đó sẽ rất khó khăn, nhưng nếu em yêu anh và tin anh thì em sẽ nhìn mọi chuyện ở góc độ khác. Cô có cảm giác như chông chênh, cách nói của Khánh làm cô hoang mang hơn. Cô hình dung những gì mình phải đối diện, nhất là những mối quan hệ vụ lợi trước kia của Khánh, càng nghĩ cô càng thấy đau đớn, muốn nói ra hết những uất ức trong lòng nhưng lại không biết phải nói thế nào.

- Mỗi lần anh nói yêu tôi, tôi lại nghĩ không biết anh có mục đích gì không?

Khánh nhìn cô im lìm chứ không nói gì:

- Anh làm việc gì cũng có mục đích của nó. Cũng như những người phụ nữ trước kia anh đến với họ không ngoài những lợi ích mà họ mang đến cho anh, đúng không?

Khánh nhìn cô hơi lâu, rồi nói trầm tĩnh:

- Có lẽ đây là quả báo của anh. Anh biết mình nên chấp nhận hơn là giận em, Vy ạ, nhưng anh muốn em hiểu đúng một điều... Trên đời này, không ai cho không ai bất cứ điều gì đâu. Khi đến với nhau thì cả hai đều có được cái mình muốn. Đó là sự trao đổi sòng phẳng.

Cô nhìn anh bản thân:

- Nhưng..

Khánh lại ngắt lời cô:

- Em có thể bỏ qua điều đó không? Đúng là anh cảm thấy rất nặng nề mỗi

khi phải giải thích với em.

Không kèm được, cô nói như khóc:

- Vậy anh nghĩ tôi dễ chịu lắm sao? Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, tôi cảm thấy thế nào, anh biết không?

Khánh nhìn cô thoáng nét gì đó, rồi như không kiềm chế, anh bước đến kéo mạnh cô vào lòng:

- Em làm anh nhói tim, nhóc ạ. Chưa bao giờ anh thấy hổ thẹn trước bất cứ ai, nhưng không hiểu sao khi đứng trước em, anh lại thấy mình tội lỗi sao ấy.

Vy cố đẩy anh ra nhưng càng bị Khánh siết chặt hơn:

- Không bao giờ anh buông em ra nữa đâu, em đừng mong sẽ thoát khỏi anh lần nữa.

Cô đứng yên trong lòng anh, cảm nhận hạnh phúc đang lao dần theo từng khoảnh khắc. Chợt Khánh ép đầu cô sát vào ngực anh.

- Là bác sĩ, em nghe xem, tim anh đang đập thế nào?

Cô đỏ mặt, nhìn anh âu yếm:

- Sao, cô bác sĩ của tôi?

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, Khánh nheo mắt:

- Anh cảm thấy nó không còn là của anh nữa, nó chỉ biết đập những nhịp đập vì em thôi.

Vy chớp mắt, cô không ngờ những câu nói đó được nói ra từ Khánh. Ôu anh luôn trộn lẫn những cá tính trái ngược nhau, mà người khác phải e dè khi tiếp xúc.

- Nói gì đi Vy? Bên em, anh rất sợ sự im lặng.

Cô đẩy nhẹ anh ra, Khánh cũng không giữ, anh nói lỏng vòng tay và giữ cô đứng bên cạnh mình:

- Anh có thật lòng không?

Khánh nhìn vào đôi mắt khắc khoải của cô mà thấy nhói lòng. Câu hỏi giản đơn nhưng lại làm se sắt con tim, cô trong sáng đến nỗi anh cảm thấy day dứt:

- Con người anh có lẽ điều tự hào nhất là có được em, được biết thế nào là một tình yêu thật sự. Dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, xin em hãy luôn tin vào tình yêu của anh.

Vy chớp mắt, dù không muốn nhưng mắt cô vẫn long lanh nước và Khánh cứ nhìn mê mải như quên hết mọi thứ xung quanh. Anh tự hứa với lòng sẽ bù đắp tất cả những gì cô đã phải chịu đựng vì yêu anh. Khánh nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vừa trào ra nơi khoé mắt cô.

- Được lau những giọt nước mắt khóc vì mình, quả là hạnh phúc. Bây giờ anh mới cảm nhận được mình đã thật sự có em.

Khánh nhìn cô một cách đắm đuối. Không dần được lòng khao khát, anh cúi xuống môi cô. Vy ngoan ngoãn khép mi và thả trôi cảm giác. Đến giờ cô

mới nhận ra sự run động thật sự là như thế nào, một cảm xúc ngây ngất và đầy đam mê mà ở nơi đó ý thức không tồn tại.

Khi cả hai đã rời nhau ra mà cô vẫn còn cảm nhận hương vị ngọt ngào của tình yêu vẫn tràn đầy. Cô chột úp mặt vào ngực anh yên ả. Tiếng Khánh nhẹ như thì thầm:

- Chắc anh sẽ không chờ đợi được nữa. Anh sẽ thừa chuyện tui mình với ba mẹ em.

Vy như bừng tỉnh, cô ngẩng mặt nhanh nhìn anh:

- Không được đâu, lúc này không thể được.

Khánh thoáng cười:

- Em sợ hai bác sẽ không chấp nhận anh à?

Cô ghen giọng:

- Không phải, nhưng thời gian qua xảy ra nhiều chuyện quá, em không muốn ba mẹ lại phải bận tâm về em nữa.

Khánh nhướn mắt:

- Sao em không nghĩ ba mẹ sẽ yên lòng hơn khi giao con gái của mình cho anh?

Cô mỉm cười:

- Đừng tự tin quá như vậy, sẽ không dễ dàng như anh nghĩ đâu.

Khánh nắm tay cô cười nhỏ:

- Anh hứa, mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp như em mơ ước.

Cô đỏ mặt, rút tay về:

- Em không mơ ước gì hết. Anh không được nói bậy.

Khánh bật cười nhỏ, anh lại tìm tay cô ử trong tay mình:

- Ủ chỉ có mình anh là mong muốn đến điều đó thôi.

Vy mỉm cười:

- Em không đùa đâu.

Khánh nhìn cô yêu thương:

- Anh cũng không đùa, vì đó cũng là điều anh dùng để chứng minh tình yêu của mình đối với em.

Cô mềm cả lòng khi nghe anh nói:

- Em tin anh mà.

Sau câu nói đó, Khánh nhìn cô rất lâu rồi mỉm cười như hài lòng:

- Ước chi em nói thêm ba chữ nữa thì anh sẽ rất hạnh phúc.

Vy đỏ cả mặt. Dù trời tối, ánh sáng không đủ để anh nhận ra màu hồng trên má cô nhưng Khánh vẫn thấy nao cả lòng. Không đành được, anh lại cúi xuống, cái hôn thật dài và đầy đam mê của Khánh như cuốn phăng chút dè dặt cuối cùng còn sót lại trong cô. Khi Khánh buông ra thì mắt cô đã cay xè. Anh không hiểu sao cô lại khóc như thế. Khánh vội lau nước mắt của cô bằng đôi môi của mình.

- Đừng khóc Vy! Anh không chịu nổi. Hứa với anh, dù sao này có xảy ra chuyện gì, cũng xin em đừng khóc.
Cô nhìn anh bằng đôi mắt đầy nước mắt:
- Anh đã nói như thế này với bao nhiêu phụ nữ rồi?
Khánh nhìn cô thật sâu lắng:
- Duy nhất chỉ có em. Và anh muốn em tin tuyệt đối vào điều đó.
Cô mỉm cười thật ngọt:
- Có những điều người ta muốn giữ trong lòng, em không nói ra đâu.
Khánh cười dịu dàng:
- Anh tin sẽ có lúc anh được nghe những gì mình muốn.
Khánh lại giữ tay cô trong tay anh, Vy có cảm giác anh sợ nếu buông tay ra thì cô sẽ biến mất vậy, cách thể hiện tình cảm của anh làm cô vừa ngạc nhiên vừa xúc động.
- Thôi anh về đi, ba mẹ sắp về rồi đó.
Anh nhướng mắt:
- Em sợ à?
Cô rời khỏi vòng tay anh:
- Anh đừng nói thế mà, em không đùa đâu.
Khánh thấy buồn cười khi nhận ra vẻ căng thẳng trên gương mặt cô. Đúng là anh rất muốn công khai tất cả và tự tin mọi chuyện sẽ tốt đẹp, nhưng lại không nỡ làm cô phải lo nghĩ. Anh hiểu mình không nên vội vã trong lúc này.
- Anh rất đau lòng khi thấy em phải lo toan cuộc sống. Hãy để anh san sẻ gánh nặng đó cùng em. Anh muốn em thoải mái hơn và không phải lo nghĩ nữa.
Cô chớp mắt nhìn anh, cảm giác thật hạnh phúc khi nhận được sự quan tâm từ Khánh. Anh có biết chỉ cần nghe được những lời này từ anh là cô đã thấy mình được san sẻ rất nhiều.
- Đâu ai sống mà cứ vô tư mãi được. Em thấy thời gian này, mình đã trưởng thành hơn rất nhiều.
Khánh cười âu yếm:
- Từ bây giờ, em nên tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Anh sẽ luôn ở bên em dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.
Cô cười, cố che giấu sự xúc động đang dâng lên trong lòng. Cô không nói gì chỉ đứng yên lặng sát bên anh. Khánh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên đối diện với mình:
- Có lẽ em đã biết ít nhiều về những mối quan hệ của anh, nên anh sẽ không nhắc nữa. Những chuyện đó không đáng để em bận tâm đâu. Đối với anh, nó không là gì cả, em mới chính là tình cảm thật sự.
Cô nghe se sắt nơi tim, cô sợ cách nói của Khánh, nó có vẻ vừa tàn nhẫn vừa

vô trách nhiệm :

- Anh có thể nói như vậy sao Khánh? Dù không yêu nhưng anh cũng nên tôn trọng tình cảm của người khác đối với mình chứ.

Khánh nói trầm tĩnh:

- Nhưng đó là sự thật. Không thể gọi đó là tình yêu đâu, cô bé khờ khạo của anh.

Giọng Vy nghèn nghẹn như ầm ứ:

- Có thể em khờ, nhưng cũng không ngốc đến nỗi không nhận ra tình cảm chân thành của người khác. Em không tin chị Loan đối với anh như những gì anh nói.

Giương mặt Khánh vẫn bình thản, anh nhìn cô hơi lâu rồi nói:

- Anh và Loan đều hiểu cả hai cần gì ở nhau. Anh không yêu cô ấy.

Vy nhìn anh bằng đôi mắt mà Khánh nghĩ mình sẽ không thể nào quên :

- Anh làm em thấy sợ, người ta có thể sống và đến với nhau như thế sao anh?

Khánh nói một cách kiên nhẫn :

- Đừng làm anh thêm khổ tâm vì sự mâu thuẫn của em. Người ta không chỉ yêu nhau mà còn tin nhau nữa. Em có thể quên đi quá khứ của anh không?

Cô chột nhìn thẳng vào Khánh?

- Chị Loan không phải là quá khứ. Chị ấy vẫn còn hiện diện trong cuộc sống hiện tại của anh.

Mắt Khánh nhìn cô thật cháy bỏng:

- Tóm lại một câu là em ghen, đúng không?

Cô đỏ cả mặt, không dám tin Khánh nói thế. Cô lúng túng đến tội nghiệp:

- Anh dám ...

Cô chưa dứt câu thì đã bị anh kéo mạnh vào lòng, bất chấp cả sự chống cự của cô, anh hôn cô đầy khao khát và cuồng nhiệt. Một lúc lâu, anh rời môi cô với tia nhìn lấp lánh:

- Cảm giác thật hạnh phúc khi hiểu em...yêu anh đến cỡ nào.

Vy đẩy mạnh anh ra, vẻ tức giận:

- Tôi nói yêu anh bao giờ, anh không được nói bậy.

Khánh cười bằng cả mắt môi:

- Em có một cái xấu...rất dễ ghét, đó là luôn nói dối lòng mình. Từ bây giờ, anh sẽ có cách để em thừa nhận nó.

Cô nhìn vào mắt anh, thầm buồn cười. Cô định quay nơi khác thì anh đã mạnh mẽ kéo mặt cô đối diện với mặt mình:

- Anh vẫn chưa nói xong. Đối với anh, em chính là tình cảm duy nhất, Loan hay bất cứ ai khác không là gì cả. Nếu em để mình bị chi phối bởi điều đó thì thật ngốc nghếch.

Vy nao cả lòng khi thấy tia nhìn chân thành trong đôi mắt anh, nó như một

ngọn lửa đang toả dần ảm áp cả tâm hồn.

- Nhưng...

Khánh vội hôn nhẹ lên môi cô:

- Anh xin em, Vy. Mỗi lần em “nhưng” là anh thấy đau cả tim. Yêu anh và tin anh được không em?

Aùnh mắt Khánh thật tha thiết và ảm áp, nó như có ma lực làm cô không còn sức chống cự bướng bỉnh nữa.

- Hứa với em, tình yêu của chúng ta sẽ luôn bình yên. Em rất sợ sóng gió trong tình yêu. Mỗi lần nghĩ đến điều đó là em có cảm giác không yên ổn. Khánh nhìn cô yêu thương rồi chợt lấy tay cô đặt lên trái tim mình:

- Anh xin lấy cả mạng sống ra mà thề với em điều đó. Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau và anh cũng không bao giờ làm cho em đau lòng. Hãy tin anh!

Vy chớp mắt, giọt nước mắt hạnh phúc rớt xuống tay Khánh. Hình như anh cũng không kiềm chế, anh siết mạnh cô vào lòng:

- Anh sẽ sớm đưa em về gặp mẹ, chắc chắn bà sẽ rất vui khi gặp lại em. Có bao giờ em thấy nhớ về thời gian đã sống ở đó không Vy?

Cô mỉm cười trong lòng anh. Có lẽ Khánh không biết đó là nỗi nhớ thương xuyên của cô, vì chính nơi đó đã giúp cô nhận ra tình cảm đích thực của mình, hơn cả đó chính là quê hương của Khánh. Cô không trả lời mà nhắc khẽ:

- Khuya rồi đó, anh Khánh.

Khánh vẫn đứng yên:

- Anh không để thời gian này kéo dài lâu đâu. Anh sẽ sớm chính thức đến gặp ba mẹ em.

Cô thấy vừa phập phồng lại vừa hạnh phúc trước tình cảm của anh:

- Đợi một thời gian nữa đã. Anh không được làm càn đó.

Khánh hôn nhẹ lên chóp mũi cô:

- Cô bé lo xa! Mọi chuyện không phức tạp như em nghĩ đâu, thậm chí sẽ tốt đẹp hơn nhiều.

- Em rất ghét cách nói tự tin của anh.

Khánh bật cười nhỏ:

- Anh hiểu, em luôn ghét mọi thứ ở anh mà.

Cô rời khỏi vòng tay anh, giận dỗi:

- Anh ở đó mà đùa đi, em vào nhà đây.

Nói xong, cô quay người đi nhanh vào nhà, nhưng anh còn nhanh hơn nắm tay cô kéo lại:

- Đâu thể về đơn giản như vậy được.

Anh nheo mắt rồi nâng mặt cô lên nhìn say đắm. Cô ngoan ngoãn khép, cô không cưỡng lại được sự nồng nàn của anh dù trong lòng vẫn còn ảm ức.

Cuối cùng cô là người đưa anh ra tận cổng. Khánh nhẹ vuốt tóc cô:

- Em vào đi. Hôm nay đừng suy nghĩ gì cả, chỉ cần nhớ anh là em sẽ có giấc ngủ ngon.

Cô mỉm cười chứ không nói gì. Đã từng yêu Quân nhưng sao cô vẫn thấy bối rối và ngượng ngùng vô cùng khi phải nói lời yêu thương với Khánh.

Với anh, cô không tự chủ và cũng không mạnh mẽ như khi ở bên Quân.

- Em vào nhà đi. Ở nhà một mình có sợ không?

Vy tủm tỉm:

- Em đâu phải con nít.

Khánh cười nhỏ rồi tự tay khép cổng lại cho cô:

- Đối với anh lúc nào em cũng cần được bảo vệ, cô bé ạ. Em vào đi, nếu không, làm sao anh về.

Tình Yêu Trao Anh

Chương 8

Nhất Vy thầm buồn cười, cô đành quay vào nhà trước vì cô quá hiểu tính anh, Khánh sẽ không ra về nếu như bị trái ý. Ở anh luôn toát lên sự tự tin, uy quyền, nhưng lại không làm cô phật ý, trái lại như cuốn hút cả trái tim cô.

Có lẽ Khánh nói đúng. Cả cô và anh đều cần phải quên đi quá khứ. Nhưng trớ trêu thay những kỷ niệm và tình yêu của cả hai lại gắn liền với quá khứ đó, nên để quên đi thật lòng không phải dễ dàng. Đúng là cô không còn thấy tiếc nhớ gì về những ngày tháng cũ, nhưng cũng không nhẹ nhàng khi nhớ lại mọi chuyện, vì dù thế nào gia đình cô cũng phải trả một cái giá rất đắt chỉ để đánh đổi cho cô một cuộc sống theo ý mình.

Bây giờ cô rất sợ ba mẹ sẽ không chấp nhận Khánh và cho rằng sự lựa chọn của cô là sai lầm. Nếu phải đối diện với điều đó, cô cũng không biết mình phải làm sao?

Những ngày sau đó là những ngày thật hạnh phúc của cô và Khánh. Chưa bao giờ cô được sống trong cảm giác tình yêu tuyệt vời đến thế, càng ở bên Khánh, cô càng thấy mình bị anh cuốn hút nhiều hơn. Lúc trước, cô những tưởng anh chỉ biết làm ăn bằng những thủ đoạn, bằng những mối quan hệ không mấy tốt đẹp, nhưng trái ngược với những gì cô từng thấy, cô nhận ra Khánh là người rất tài và đam mê công việc, sự hiểu biết của anh nhiều lúc làm cô cảm thấy mình thật nông cạn.

Chiều, vừa ra khỏi bệnh viện, Vy gặp anh đứng đón. Không hiểu từ lúc nào, cô đã thấy quen thuộc với cái nhìn sâu thẳm và dịu dàng của anh.

Khánh nheo mắt nhìn cô:

- Em không đi xe à? Biết trước anh sẽ đến đón sao?

Cô lườm anh một cái rồi nói:

- Không dám đâu, tại xe người ta hư thôi.

Khánh nắm tay cô cười nhỏ:

- Vậy anh đến đúng lúc quá phải không?

Cô đỏ mặt rút tay về, Khánh quả là gan cùng mình, không lẽ anh không nhớ đây là bệnh viện nơi cô làm việc. Vy chưa kịp phản ứng thì Khánh đã mở cửa xe, ấn cô ngồi vào. Xe vừa chạy, cô đã quay qua giận dỗi:

- Anh không nhớ mình ở đâu sao? Lỡ ai thấy...

Khánh nheo mắt ngắt lời cô:

- Anh cố tình để mọi người nhìn thấy đấy.

Cô ầm ức nhìn anh:

- Nhưng đó là nơi em làm việc.

Khánh cười nhỏ, rồi nắm tay cô đưa lên môi:

- Ở đâu cũng vậy thôi, anh muốn tất cả đều thấy em là của anh.

Cô thầm buồn cười nhưng vẫn chưa vui giận dỗi. Cô không nghĩ Khánh lại có suy nghĩ đó, nó thật không giống với tính cách của anh:

- Vì em mà anh như không còn là mình nữa. Bây giờ anh mới hiểu sống mà biết sợ mất một cái gì đó cũng là điều hạnh phúc.

Cô nghe ầm cả lòng. Mỗi lời nói của Khánh luôn làm cô run động một cách kỳ lạ, không muốn bướng bỉnh nữa. Cô hỏi nhẹ nhàng:

- Thế anh sợ gì?

Khánh kéo nhẹ cô ngả vào vai mình:

- Sợ mất em và sợ phải nhìn thấy em đau khổ. Anh chỉ muốn em được vui vẻ và hạnh phúc khi ở bên anh.

Vy chớp mắt, cô úp mặt vào vai Khánh mà nghe niềm yêu thương dạt dào.

Không ngăn được cô thì thào bên tai anh:

- Em đang rất hạnh phúc.

Cô vừa dứt câu thì Khánh đã tấp xe vào lề. Cô còn đang ngơ ngác thì môi anh đã cuốn lấy môi cô trong cái hôn dài say đắm. Vy cố tỉnh táo để đẩy anh ra, Khánh đúng là liều lĩnh, hình như anh chẳng biết sợ là gì, thậm chí coi khinh những cái nhìn soi mói của mọi người.

Một lúc sau, giữa chừng nụ hôn, cô mới bật lên thành tiếng được:

- Khánh!

Anh dừng lại và nhìn vào mắt cô:

- Em hạnh phúc thật chứ?

Cô chớp mi yếu đuối:

- Em sẽ hạnh phúc hơn nếu anh đừng quá liều lĩnh.

Khánh bật cười nhỏ:

- Không ai để ý đến tội mình đâu, bé con. Em có nhiều cái sợ buồn cười thật.

Vy nghiêm mặt, đẩy anh ra:

- Em không đùa đâu. Bắt đầu từ bây giờ, anh không được liêu như vậy nữa. Em không cho phép.

Khánh tủm tỉm cười càng làm cho cô ngượng hơn:

- Điều đó rất khó khăn. Anh sợ mình không thực hiện được.

Cơ uất ức nhìn Khánh, mắt đã bắt đầu rướm nước vì giận. Anh nhìn mắt cô long lanh mà buồn cười:

- Anh thua rồi. Anh sẽ nghe lời em tất cả miễn sao em đừng khóc.

Cô nhéo nhẹ tay anh:

- Đừng chạm vào em! Anh thấy ghét lắm, lúc nào cũng không chế em.

Khánh thấy yêu vô cùng vẻ mặt gận dỗi trẻ con của cô, anh cười nhỏ:

- Em mới là người không chế anh hoàn toàn, chỉ cần em khóc là anh đã đầu hàng vô điều kiện.

Vy mím môi giận dỗi, nhưng trong lòng thấy xao xuyến lạ.

- Vậy anh hứa đi, mai một sẽ không như thế nữa.

Khánh cô đừng cười, anh nhìn gương mặt phụng phịu của cô mà yêu thật nhiều:

- Anh sẽ cố gắng!

Thấy cái nhìn trêu chọc của anh, cô đỏ bừng mặt, không biết làm gì cho đỡ ngượng, cô nhéo nhẹ vào tay anh:

- Em sẽ giận thật đó nếu anh không giữ lời.

Khánh nhấp nháy mắt kéo nhẹ cô vào lòng:

- Em cứ dễ thương thế này, anh sợ mình không kèm được.

Vy đẩy anh ra nhưng cảnh bị anh giữ chặt hơn:

- Có lẽ em không tin, từ đó giờ những phút mà anh thật sự vui vẻ rất hiếm.

Đây chính là thời gian mà anh thấy hạnh phúc nhất.

Cô ngồi yên, giọng nói chân thành của anh làm cô xúc động. Cô không nỡ phá vỡ không gian này và thấy yên tâm hơn khi ngoài trời đã bắt đầu tối.

- Dù thế nào hai đứa cũng đừng dối nhau điều gì nha Khánh.

Khánh nhìn cô chăm chú:

- Em vẫn chưa tin anh sao?

Vy lắc nhẹ đầu, Khánh nhìn cử chỉ của cô như chờ đợi:

- Anh hiểu cách sống của anh làm em không yên tâm. Có lẽ anh nên bắt đầu tạo niềm tin cho em bây giờ thì hơn.

- Không phải em không tin anh, mà...

Khánh đặt tay lên môi cô:

- Anh hiểu và anh sẽ dùng thời gian chứng minh cho em tất cả.

Không hiểu sao cô thấy muốn khóc khi nhìn vào đôi mắt thoáng buồn của Khánh. Giọng cô chợt yếu đuối hẳn:

- Nếu không tin anh thì em đã buông xuôi mọi chuyện rồi, anh hiểu không?

Khánh siết nhẹ cô vào lòng:

- Ngày mai đi cùng anh nhé, bé con?

Cô ngược lên nhìn anh :

- Đi đâu?

Khánh nhìn dịu dàng:

- Dự một buổi tiệc. Anh muốn có em cùng đi.

Cô nhìn anh dè dặt, cử chỉ như khó nghĩ:

- Em sợ...

Khánh ngắt lời cô:

- Có anh bên cạnh không việc gì em phải sợ cả. Họ đều là những người anh quen biết, anh muốn em gặp họ một lần.

Cô nói phân vân:

- Sao phải là ngày mai, sau này cũng được mà anh?

Khánh nhìn như thấu hiểu suy nghĩ của cô:

- Em sợ gặp thằng Quân phải không?

Cô thoáng bối rối.

- Em nên đối mặt với sự thật, Vy ạ. Em có hiểu suy nghĩ đó của em làm anh tổn thương không?

Cô ngồi thẳng lên và nhìn vào mắt anh :

- Điều em sợ là sự soi mói của mọi người chứ không như anh nghĩ đâu.

Không ít thì nhiều họ cũng biết về quan hệ trước kia của chúng ta. Em nói thật, em thấy mình không tự tin.

Aùnh mắt Khánh thật sâu lắng khi nhìn cô:

- Nhìn anh đi Vy!

Vừa nói anh vừa nâng mặt cô đối diện với mình:

- Có anh bên cạnh không giúp em tự tin hơn sao? Cái sợ của em thật nhỏ bé so với những gì hai đứa đã phải vượt qua. Đừng để mình bị chi phối bởi cái nhìn của người khác nữa.

Cô không nói gì chỉ áp mặt vào ngực anh yên ả, vững vàng. Không hiểu sao cô luôn thấy tự tin bình yên khi trong vòng tay che chở của Khánh. Cảm giác lo sợ bất an như tan biến khi có anh bên cạnh.

- Em đói rồi phải không? Xin lỗi, anh quên mất.

Cô lắc nhẹ đầu:

- Anh đưa em về đi, chắc mẹ đang chờ cơm đó. Hôm nay ba đi dự tiệc rồi.

Khánh cười nhẹ:

- Có mời anh không? Anh cũng đang đói đấy.

Cô ngược lên nhìn anh rồi tùm tùm cười:

- Vậy anh đi ăn một mình nha. Không được mẹ cho phép, em không dám mời đâu.

Anh nheo mắt:

- Chuyện đó đâu có khó, anh sẽ xin phép mẹ.

Cô hơi ngượng khi thấy anh cố ý gọi mẹ theo mình:

- Nhưng em không cho phép. Anh không được làm theo ý mình đó.

Khánh nhìn cô một cách mê mải:

- Em cố tình trừng phạt anh phải không Vy?

Cô cố giấu sự buồn cười:

- Em không đòi ý đâu. Thời gian này là không được.

Khánh nhướng mắt:

- Anh sẽ nghe em nhưng nếu có cơ hội, anh sẽ không bỏ qua đâu.

Cô âm ức nhìn anh:

- Anh...

Khánh cười cười cắt ngang:

- Em có muốn ngay bây giờ, anh đến gặp mẹ và hỏi cưới con gái của bà không?

Cô nóng bừng cả mặt, vừa ngượng vừa giận:

- Em không đùa đâu. Nếu anh...

Khánh cười nhỏ:

- Đừng thách thức anh , bé con. Anh còn muốn đám cưới ngay nữa kìa.

Giọng điệu của Khánh vừa chân thành vừa hài hước, dù muốn giận cũng không nổi. Cô nguyền anh một cái thật dài, định nói thì điện thoại của Khánh reo. Anh nhìn màn hình rồi thản nhiên bắt máy:

- Alô.

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà cô thấy mặt anh thoáng lạnh lùng, rồi giọng nói cũng không âm sắc như vậy.

- Em say rồi nên về đi. Và nên nhớ, anh không muốn bị quấy rầy kiểu này một lần nữa.

Nói xong, anh bình thản tắt máy. Không cần hỏi, cô cũng biết đó là ai. Tự nhiên cô nghe nghẹn nghẹn nơi ngực, một cảm giác như đè nặng con tim.

- Em đừng bận lòng về những chuyện này nữa, nếu không anh sẽ rất khổ tâm.

Cô nhẹ giọng:

- Anh đưa em về đi, trễ quá rồi!

Khánh nhìn cô như quan sát:

- Anh sẽ không giải thích nữa, những gì anh làm đều là vì tình yêu của chúng mình. Anh tin là em hiểu.

Cô nói một cách khó khăn:

- Đó cũng là lý do tại sao em muốn anh đợi thêm một thời gian nữa. Em không thể thản nhiên đến với hạnh phúc trên nỗi đau của người khác được.

Khánh nói cương quyết:

- Nếu em cứ thế này thì hai đứa sẽ rất mệt mỏi. Anh không thể chấp nhận được suy nghĩ của em.

Vy nghe cổ mình khô khốc, giọng cô trầm hẳn xuống:

- Em sợ cái cách anh lạnh lùng, dửng dưng đối với mọi chuyện, sợ luôn cách anh thần nhiên gạt bỏ người mình đã từng gắn bó.

Khánh khoát tay như cô dẫn:

- Thế nếu anh lưu luyến cô ấy thì em sẽ thế nào?

Cô hơi bối rối quay nhìn nơi khác. Khánh nhìn vẻ mặt nhọt nhọt của cô mà bắt buộc mình phải cứng rắn:

- Thực tế đi Vy! Nghĩ đến bản thân mình một chút rồi hãy nghĩ đến người khác, em đang sống bất công với mình và cả với anh nữa đấy.

Thấy vẻ mặt bản thân của cô, anh nghe thất cả tim. Không còn đủ cứng rắn, anh kéo cô vào lòng mình:

- Anh yêu em. Bây giờ anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ là làm mọi cách để em được hạnh phúc. Em có hiểu điều đó là thế nào không Vy?

Cô nghe xúc động lặng người. Có lẽ Khánh nói đúng, cô yêu anh, tình yêu đó là tất cả, vì vậy cô phải biết gạt bỏ quá khứ và đặt hạnh phúc của mình lên trên. Điều đó không có gì là hổ thẹn khi cô và anh yêu nhau, và càng không có lỗi khi cô và anh đến với nhau. Hình như cô có nghe một câu của ai đó nói: “Tình yêu không bao giờ có tội cả”.

- Em xin lỗi...

Khánh nâng mặt cô lên, ánh mắt thoáng hài lòng lẫn hạnh phúc:

- Cô bé khờ! Em đúng là một bác sĩ đúng nghĩa, nhưng phải biết đặt tình thương đúng chỗ Vy ạ. Đừng bao giờ tự làm tổn thương mình.

Cô nhìn vào đôi mắt tràn ngập yêu thương của anh:

- Có nhiều cách để dứt khoát, thái độ của anh có hơi tàn nhẫn đó. Anh có nghĩ chị ấy sẽ bị sốc không? Khi người ta suy sụp, điều gì cũng dám làm cả.

Mắt Khánh lướt qua tia gì đó rất nhanh:

- Được rồi cô bé, anh biết mình làm gì mà.

Cô ngồi yên trong lòng anh một lát rồi nói:

- Anh đưa em về đi, mẹ chắc đang trông lắm.

Khánh hôn nhẹ lên môi cô:

- Hứa với anh, không được suy nghĩ lung tung nữa, chỉ nghĩ đến những gì tốt đẹp thôi, được không?

Cô mỉm cười thật đẹp:

- Em sẽ làm thế, anh yên tâm đi!

Khánh liền cúi xuống sau câu nói đó. Cả hai kéo dài nụ hôn một cách say đắm. Bây giờ cô mới cảm nhận được khi yêu nhau người ta không muốn rời nhau một chút nào, cô cũng đang có cảm giác đó. Cô muốn Khánh cứ ở mãi bên cô thế này và cứ nồng nàn như thế này.

Thật lâu, cả hai mới chịu rời nhau ra, ánh mắt Khánh biểu lộ sự say mê sâu sắc:

- Càng ngày anh càng nhận ra mình không thể xa em được, dù chỉ là một phút Vy ạ.

Cô mỉm cười bối rối pha lẫn chút hạnh phúc không giấu giếm:

- Đưa em về đi anh Khánh, trễ quá rồi!

Khánh mỉm cười rồi nuối tiếc rời cô ra. Khi xe dừng lại cách nhà một đoạn ngắn, cả hai thấy Quân đứng đợi. Một nỗi sợ hãi người làm toàn thân Vy lạnh ngắt, không hiểu sao cô sợ giây phút này đến thế. Khánh nhìn gương mặt xanh xao của cô không biểu lộ gì. Anh bình thản mở cửa xe. Vy run giọng:

- Khánh...

Khánh quay qua cô, nói điềm tĩnh:

- Anh hứa sẽ không xảy ra chuyện gì, em yên tâm đi!

- Nhưng anh Quân...

Khánh ngắt lời cô:

- Dù thế nào, anh cũng không để xảy ra chuyện tại đây đâu. Em cứ vào nhà đi!

Nói xong, anh trầm tĩnh bước xuống rồi đi vòng qua cửa mở xe cho cô trước cái nhìn như toé lửa của Quân.

Khánh nhìn vào mắt cô:

- Em vào nhà đi.

Vy luống cuống một cách tội nghiệp. Cô thoáng nhìn Quân. Như chỉ chờ có thế, anh ta sấn tới, giọng nói phẫn nộ điên cuồng:

- Cô còn dám biện minh cho sự phản bội của mình nữa không? Thật ghê tởm!

Vy nghe cổ mình nghẹn cứng không nói được gì.

- Mày nên cẩn thận lời nói của mình. Tránh ra và hãy để cô ấy vào nhà!

Quân cười khẩy:

- Cô ta đáng phải nghe những lời nói đó. Một phụ nữ không giữ lòng chung thủy, tao cũng không tiếc rẻ làm gì. Chúc mừng mày!

Gương mặt Khánh lạnh tanh. Vy quên cả Quân đang bên cạnh, một nỗi sợ làm cô cứ nắm chặt tay anh.

- Khánh!

Khánh quay qua cô điềm tĩnh:

- Em vào nhà đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Tụi anh cần nói chuyện với nhau.

Vy nghe mắt mình cay xè. Cô quay qua Quân:

- Nếu nghĩ về em như thế, thì xin anh hãy quên đi, đừng cư xử thế này nữa Quân. Em xin anh.

Mặt Quân rắn đanh:

- Tôi sẽ không bỏ qua nỗi nhục này đâu. Cả hai người sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm.

Khánh nắm tay cô kéo về phía cổng:

- Em có chìa khoá không?

Cô nhìn anh như mất hồn. Khánh lấy chìa khoá trong tay cô và chủ động mở cổng:

- Em đi vào đi và đừng suy nghĩ gì cả. Anh sẽ gọi điện cho em sau.

Cô nghe theo anh mà trong lòng rối bời. Cô không tin mọi việc sẽ nhẹ nhàng như Khánh nói, nhất là Quân như mất hết lí trí. Vy khép cổng rồi bước được vài bước, không yên tâm cô quay lại, run rẩy đứng nép bên cổng ở góc tường.

Tiếng Khánh trầm ngâm quen thuộc:

- Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện thì tốt hơn, nên cư xử đáng mặt đàn ông một chút.

Giọng Quân gần từng tiếng:

- Mà cũng biết sợ sao? Nếu ba mẹ Vy biết mày là loại người nào, thì mày đừng mong có được cô ấy.

- Tao không thích nói dài dòng. Tóm lại, tao cũng mong đây là lần cuối tao gặp mày tại đây, và cũng là lần cuối tao cư xử nhẹ nhàng. Đừng để xảy ra những chuyện không hay.

- Tao không sợ mày như mày nghĩ đâu. Đối với tao, danh dự còn lớn hơn cái chết. Nếu mày dòn người khác vào đường cùng, thì không biết được sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Khánh cười nhẹ:

- Thế nào cũng được, nếu muốn thì hãy đến tìm tao, chứ tìm đến phụ nữ để phỉ báng, nguyên rủa thì rất tồi. Tao sẽ không bỏ qua nếu mày vẫn tiếp tục cái trò đó.

Quân giận dữ:

- Đừng tưởng ai mày cũng có thể uy hiếp được. Tao chỉ tiếc lúc trước đã không tung thêm tiền để mua luôn cái mạng của mày, một thằng bạn khôn nạn.

Vy muốn khuy xuống khi nghe Quân nói. Một sự thật có nằm mơ cô cũng không dám tin. Cô nhắm mắt như cố xua đi cảm giác ghê sợ đang làm thắt chặt con tim.

Tiếng Khánh vang lên lạnh băng:

- Đừng cố cao giọng ở đây. Món nợ đó, tao vẫn chưa bỏ qua đâu, cứ cư xử theo cách của mày, nhưng đừng quên những gì tao đã nói.

Nói xong, Khánh bước thẳng về phía xe. Quân nhìn theo một cách phẫn uất điên người, nhưng anh còn đủ lý trí để không hành động mù quáng. Anh

hiếu với Khánh, chống đối kiểu đó chỉ thiệt thân mình.

Quân đá mạnh hòn đá dưới chân như trút tất cả sự giận dữ. Dù thế nào anh cũng không để hai người đó toại nguyện một cách dễ dàng được.

Đợi Quân đi xong, Vy thần thờ quay vào nhà. Cô không dám nhớ đến thời gian trước nữa, thời gian mà cô đã để lòng phân vân vì sự chọn lựa của mình. Nếu ngày đó cô không dừng cảm đấu tranh vì tình yêu, thì có lẽ bây giờ cô sẽ đau khổ và hối hận gấp ngàn lần. Không bao giờ cô dám tin Quân có thể là người như thế.

Cô chợt nghe nhớ Khánh da diết, nỗi đau như vừa mới hôm qua khi cô nhớ lại sự vô tình của mình đối với vết thương của Khánh. Bây giờ cô không còn cảm giác đau dứt hay có lỗi nữa, mà lòng thật bình yên, thậm chí lạnh giá khi nghĩ về Quân và tất cả mọi chuyện. Trong cô như chỉ còn tình yêu như càng lớn hơn đối với Khánh. Cô hiểu từ bây giờ, mình không thể sống thiếu anh được. Anh chính là tình yêu duy nhất trong cuộc đời cô.

Hôm sau, cô đi cùng Khánh đến dự tiệc tại nhà một người bạn. Cô cảm nhận ánh mắt của họ nhìn mình vừa tò mò vừa pha lẫn một chút e dè. Khánh giới thiệu cô với vài người rồi nắm tay cô tìm một bàn hơi khuất để ngồi:

- Em chỉ cần biết những người anh giới thiệu thôi, họ đều là người đáng tin cậy, ngoài ra em không cần bận tâm đến những người khác làm gì.

Vy mỉm cười:

- Có thể xem họ là bạn không?

Khánh gọi phục vụ rồi lấy ly nước cho cô, vừa khuấy nhẹ, anh vừa nói:

- Anh xem họ như bạn bè mình. Trong cuộc sống, em cần phải xác định người nào có thể làm bạn, và người nào chỉ có thể quan hệ trong làm ăn thôi.

Cô chống tay dưới cằm nhìn anh:

- Như vậy sẽ không thoải mái, vì sống mà cứ phải đề phòng người khác. Khánh cười nhẹ:

- Cho nên tuyệt đối anh sẽ không để em sống cuộc sống đó. Anh muốn em cứ vô tư và không phải lo nghĩ bất cứ điều gì.

Vy tủm tỉm cười:

- Như vậy sẽ trở thành người máy mất.

Khánh nắm tay cô đang đặt trên bàn siết nhẹ:

- Người máy thì không biết yêu đâu bé con, mà em thì...

Khánh mỉm cười lấp lửng. Cô đỏ mặt định rút tay về nhưng anh đã giữ chặt, ánh mắt lấp lánh tia nhìn thú vị.

- Sao anh không nói tiếp?

Khánh nói, giọng trầm ấm:

- Đến bao giờ anh mới được nghe em nói ba chữ mà anh luôn mong đợi nhỉ?

Cô chớp mi bối rối:

- Điều đó quan trọng lắm sao?

Đôi mắt Khánh thật da diết, anh không trả lời mà lặng lẽ gật đầu. Cử chỉ đó của anh không hiểu sao làm cô xao xuyến đến xúc động. Cô cứ để yên tay mình trong tay anh cho đến khi người phục vụ bước đến.

- Anh Khánh!

Khánh quay qua anh ta rồi thoáng cau mày lại, cử chỉ không thích bị quấy rầy.

- Chị Oanh muốn gặp anh. Chị ấy đang đợi ở trong phòng.

Vy bối rối rút vội tay về, nhưng Khánh vẫn cứ giữ chặt:

- Tôi đang bận, cậu biết trả lời thế nào rồi chứ?

Người thanh niên có vẻ lúng túng:

- Nhưng chỉ...

Khánh lạnh lùng cắt ngang:

- Quyết định là ở tôi. Tôi không thích nói nhiều, cậu rõ chưa?

Anh ta có vẻ khúm núm:

- Em xin lỗi. Em sẽ nhắc lại với chị Oanh.

Đợi anh ta đi xong, Khánh nói nhẹ:

- Anh xin lỗi.

Cô gượng cười:

- Em không sao. Nếu có việc, anh cứ đi gặp chị ấy đi, em sẽ ngồi đây đợi.

Khánh khoát tay, cử chỉ như không thích. Cô chớp mắt quay nhìn nơi khác.

Một sự chấp nhận thật khó khăn, khi cô hiểu rất rõ quan hệ giữa Khánh và người phụ nữ đó trong quá khứ.

Khánh chợt nắm tay cô kéo lên:

- Ra nhảy với anh!

Cô định từ chối nhưng Khánh đã cương quyết kéo cô theo anh. Anh dìu cô theo điệu nhạc:

- Nếu tin anh, em sẽ gạt bỏ quá khứ dễ dàng. Hãy nhìn những gì anh đang làm chứ đừng nghe người khác nói.

Khánh hơi siết cô vào người, Vy cũng không cưỡng lại, cô gác cằm lên vai anh và để Khánh dìu mình.

- Có biết tại sao anh muốn em đi cùng anh không?

Vy lắc nhẹ đầu. Khánh mỉm cười:

- Lười thế bé con, phải suy nghĩ chứ, chưa chi đã lắc đầu rồi.

Cô tủm tỉm cười trên vai anh:

- Em thích nghe anh nói hơn.

Khánh hôn nhẹ tóc cô:

- Anh muốn khẳng định tình cảm hai đứa với mọi người. Anh rất ghét sự mơ hồ. Từ bây giờ, họ phải hiểu em là của anh.

Cô hiểu nhiều hơn những gì Khánh nói, chính cô cũng muốn thế. Cô sẽ nghe lời Khánh, mặc những cái nhìn của người khác. Có anh bên cạnh, cô sẽ

không sợ bất cứ điều gì.

Vy nói nhẹ nhàng:

- Thật sự lúc đầu em rất hoang mang, nhưng bây giờ không còn nữa vì em tin anh.

Khánh tiếp lời cô thật nồng nàn:

- Và còn yêu anh nữa chứ.

Vy thấy mình... hơi ác khi để Khánh cứ chờ đợi mãi. Cô thấy buồn cười khi nghĩ cả hai đã hiểu rõ tình cảm của nhau, sao anh lại còn muốn nghe cô nói đến thế. Một lần nữa cô lại im lặng trước sự mong chờ của Khánh. Nhưng cũng như mọi lần, anh chỉ cười nhẹ chứ không bao giờ thúc ép cô.

Một lúc sao thì Khánh đưa cô về sớm, vì cô nói với ba mẹ mình là đi sinh nhật nhỏ bạn. Cô thấy gương mặt Khánh thoáng buồn, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài.

Dừng xe cách nhà cô một đoạn, anh quay qua nắm tay cô rồi đưa lên môi:

- Ngủ ngon và nhớ anh nhé, bé con!

Cô nhìn vào mắt anh như tìm gì đó.

-Sao vậy em? Muốn nói gì với anh phải không?

Vy nắm tay anh áp lên mặt mình, giọng xúc động:

- Anh thật sự muốn nghe câu đó sao?

Khánh nhìn cô rồi cười dịu dàng:

- Anh tạo áp lực cho em à? Từ nãy giờ em chỉ suy nghĩ đến điều đó thôi sao?

Cô nghe yêu Khánh hơn bao giờ hết:

- Anh có buồn em không?

Khánh cười:

- Không bao giờ. Đừng hỏi như thế nữa, biết không?

Cô cười mà mắt đã bắt đầu ngân ngấn nước. Khánh đưa tay chạm nhẹ vào mắt cô:

- Anh không nghĩ mình lại làm em buồn. Sao thế bé con?

Cô nói yếu đuối:

- Em hạnh phúc vì có anh, Khánh ạ. Em khóc vì thấy mình thật may mắn.

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô:

- Anh thích nghe câu đầu tiên hơn. Hãy nói câu đó với anh mỗi ngày được không?

- Em không nói đâu. Anh phải cảm nhận bằng trái tim chứ.

Khánh nhấp nháy mắt:

-Chỉ cần em hạnh phúc thì anh sẽ cảm nhận được ngay. Còn anh thì chỉ cần có em thì ngày nào cũng là ngày hạnh phúc cả.

Vy vừa ngượng vừa sung sướng, cô ngã vào lòng anh rồi cắn nhẹ vào vai Khánh:

- Anh bẽm mép lắm!

Khánh cười nhỏ:

- Chỉ riêng với em thôi, chịu không?

Cô nhắm hờ mắt trong lòng anh:

- Khánh!

Anh khẽ cười bên tai cô:

- Gì thế bé con?

Vy vẫn không ngước lên, giọng nói thì thầm rất nhỏ bên ngực Khánh:

- Em yêu anh.

Không nghe anh nói gì, cô thẩn thẩn ngước lên thì đối diện với tia nhìn thật nồng nàn của Khánh:

- Em có cách tỏ tình thật đặc biệt. Lời nói của em đã đi thẳng vào trái tim anh rồi.

Cô đỏ cả mặt, đôi mắt Khánh càng đắm đuối hơn:

- Cuộc sống của anh không thể thiếu em, Vy ạ. Em có tin điều đó không?

Cô nhìn anh gật nhẹ đầu trong xúc động. Khánh hôn nhẹ lên môi thì thầm:

- Anh thềm được gọi là chồng, thềm nghe tiếng trẻ con bập bẹ “ba ời”. Chưa bao giờ anh ước muốn được thực hiện điều đó như lúc này.

Cô nhìn anh qua ánh mắt khép hờ. Vẻ mặt say mê và chân thành của anh làm cô xúc động kỳ lạ. Cô không nói gì chỉ đón nhận môi anh bằng tất cả sự khao khát ngọt ngào. Tình yêu dành cho Khánh như cạm bẫy chặt con tim. Cô rất muốn nói với anh những lời yêu thương tận đáy lòng, rất muốn nhìn vào đôi mắt ngời sáng của anh khi hai người bên nhau. Môi Khánh rời môi cô, lướt nhẹ trên trán cô.

- Từ khi yêu em, anh đã biết sợ sự cô đơn, nhất là những lần đưa em về đến nhà như thế này.

Cô mở mắt ra nhìn anh:

- Anh đang lung lạc em phải không?

Khánh gật đầu không do dự:

- Ủ! Anh sợ mình sẽ thất hứa với em, thật lòng anh không muốn chờ đợi nữa. Cứ phải giấu giếm thế này, anh thấy không thoải mái chút nào.

Cô cười nhẹ:

- Thế anh muốn sao?

Mắt Khánh lấp lánh:

- Em đồng ý rồi phải không? Quyết định như vậy nhé Vy, anh sẽ đến gặp ba mẹ em.

Cô thấy xúc động vì sự vui mừng của Khánh:

- Anh phải hiểu từ lúc em nhận lời đi dự tiệc với anh mới đúng. Nói thử xem, anh đã dùng cách này thuyết phục bao nhiêu người rồi?

- Nếu anh nói chưa bao giờ, em có tin không?

Khánh nói tiếp khi thấy sự im lặng của cô:

- Mẹ và em là hai người phụ nữ mà anh có thể hy sinh tất cả, em hiểu không?

Cô chớp mi:

- Dù sao này có xảy ra bất cứ chuyện gì, cả hai chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua, nhé Khánh!

Anh nhìn cô ảm áp:

- Không trở ngại nào nữa đâu. Hãy tin anh!

Khánh lại hôn nhẹ trên trán cô:

- Em vào đi, hay là muốn anh đưa vào?

Cô nhéo nhẹ tay anh từng từng:

- Anh lái xe cẩn thận đấy! Về nhà nhớ gọi điện cho em.

Khánh mỉm cười gật đầu. Anh đợi cô bước về phía cổng và đến khi vào thẳng trong nhà, anh mới cho xe chạy đi. Mới xa nhau mà anh đã nghe nhớ cô rồi. Không ngờ có lúc anh lại si tình đến vậy. Lần đầu tiên anh mơ ước về một gia đình và mong muốn đến cháy bỏng được sống trong không khí đầm ấm đó.

Vừa dừng xe trước cổng, anh đã gặp Loan đứng đợi. Vẻ mặt tiêu tụy, xanh xao của cô như khởi sắc hơn khi nhìn thấy anh.

Khánh bình thản mở cửa xe bước xuống.

- Em đợi anh lâu rồi, lần này hãy nghe em nói được không Khánh?

Gương mặt Khánh không một cảm xúc, anh hơi lạnh lùng:

- Anh có lừa dối em điều gì không?

Loan nhìn anh đau khổ, cô lắc đầu trong tuyệt vọng.

- Vậy còn điều gì em chưa hiểu?

Tiếng Loan ghen ngào:

- Đừng tàn nhẫn như thế Khánh. Khi đã yêu, thật sự anh sẽ hiểu được cảm giác của em hiện giờ.

Khánh nhìn cô không biểu lộ gì.

- Chúng ta khác nhau ở chỗ đó. Anh và em không có chung tình yêu. Nếu 1 lúc trước anh biết em đặt nặng tình cảm thế này, anh đã dứt khoát lâu rồi.

- Anh có thể nói như vậy sao? Anh có trái tim không Khánh?

Khánh khoát tay như cố dẫn sự bức mình:

- Đúng lý ra hai đứa phải chia tay một cách tốt đẹp, ví từ đầu chúng ta đã quá rõ ràng với nhau rồi.

Loan bật khóc nức nở:

- Thế còn Nhất Vy? Cô ấy khác em phải không?

Khánh nhìn cô lạnh lùng:

- Anh thật sự không vui khi thấy em đau khổ thế này. Em nên chấp nhận sự thật đi.

- Anh chưa trả lời em.

Khánh nói một cách cương quyết:

- Em không phải loại phụ nữ uỷ mị như thế, đúng không? Cách níu kéo này, anh rất dị ứng, nó không thích hợp với cả em và anh đâu.

Loan cười đau đớn, ánh mắt như vô hồn không ý thức. Khánh hơi chú ý cử chỉ rơi rạc đó nhưng trên hơn cả vẫn là cảm giác bức mình.

- Em sẽ không để cho hai người toại nguyện đâu. Em sẽ làm cho anh phải sống trong sự hối hận.

Khánh nhìn cô quan sát một lúc rồi bước đến cổng bấm chuông. Một lúc sau, Tân từ trong nhà đi nhanh ra. Khánh nhìn Tân, nói như ra lệnh:

- Đưa cô ấy về đi, phải chờ cô ấy vào tận nhà mới được về, rõ chưa?

Loan chột quay qua anh, giọng thật điềm tĩnh:

- Anh thật sự lo lắng cho tôi hay là sợ? Làm cho người như anh phải sợ, thật không dễ dàng. Tôi thích nhìn thấy anh sống trong cảm giác đó.

Khánh cau mày nhìn cô:

- Em làm tôi rất thất vọng. Đưa cô ấy về đi!

Tân bước về phía cô, nhưng Loạn đã nạt ngang:

- không cần, tôi đến được thì tự về được.

Nói xong, cô đi về phía xe của mình. Khánh quay nhìn thẳng Tân mà cố dằn sự nóng giận:

- Chạy theo cô ta xem sao, phải đưa về tận nhà nghe chưa?

Thằng Tân “dạ” một tiếng rồi lấy chìa khóa xe từ tay Khánh. Khánh mệt mỏi đi vào nhà, anh không thể chắc là mình cũng bị căng thẳng. Theo suy nghĩ của anh thì Loan là người cứng rắn, nhưng cách nói và cử chỉ của cô hôm nay như không còn là mình nữa. Điều đó làm cho anh vừa thấy vương vịu vừa không thể dừng dừng. Không ngờ có lúc anh không thể giải quyết một mối quan hệ không là gì cả theo ý mình.

Sáng hôm sau, vừa vào công ty, Khánh đã nhận được tin Loan đang cấp cứu trong bệnh viện. Một cảm giác choáng váng làm anh đứng yên, mệt mỏi lần bất an.

- Chị ấy đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, anh yên tâm đi!

Khánh khoát tay như cố nén cảm giác bức bối trong lòng. Anh bước về phía cửa sổ nhìn xuống đường:

- Sao cậu biết? – Khánh hỏi Trung, trợ lý của mình.

- Có người gọi đến công ty, nhưng không nói tên chỉ nhắn lại như thế thôi.

Khánh nói mà không quay lại:

- Cô ấy không sao rồi, đúng không?

- Dạ, em có gọi điện hỏi thăm liền sau đó nên mới biết.

Khánh quay lại nhìn cậu ta:

- Tôi không muốn đến đó nhưng cũng sẽ không yên tâm. Tôi có quen bác sĩ ở đó, tôi sẽ nhờ họ giúp đỡ. Cậu đến xem tình trạng của cô ấy thế nào rồi báo lại cho tôi biết.

Trung nhanh nhẹn gật đầu:

- Dạ, em sẽ đi liền.

Đợi cậu ta đi xong, Khánh mới đến bước vào bàn làm việc, nhưng cũng không thể tập trung được, churabao giờ anh thấy lòng khó chịu như lúc này.

Tình Yêu Trao Anh

Chương Kết

Một lúc sau thì thư ký thông báo có ông Bình đến. Anh cố gạt bỏ những suy nghĩ rối rắm để tiếp ông. Cái nhìn của ông Bình cho anh biết là ông đã biết tất cả những chuyện liên quan đến anh, tự nhiên Khánh thấy lòng chùng xuống. Có lẽ khó khăn thật sự cho tình yêu của anh và Vy đã đến rồi.

- Tôi vừa ký xong hợp đồng với ông Khải. Tôi đến để cảm ơn cậu.

Khánh ngồi đối diện với ông, mỉm cười:

- Không có gì đâu, bác đừng bận tâm!

Ông Bình nói tiếp:

- Cậu đã giúp đỡ tôi rất nhiều, nhưng tôi vẫn chưa có dịp trả ơn. Tôi cũng áy náy lắm.

Khánh rót trà ra ly mời ông:

- Cháu chỉ tiện giúp thôi. Bác không cần bận lòng đâu.

Ông Bình cười điềm đạm. Ông đã nghe nhiều về Khánh, nên lúc đầu ông hơi do dự khi nhận sự giúp đỡ của anh, nhưng quả là không còn sự lựa chọn nào tốt hơn cả. Khánh là người rất có uy tín trên thương trường, lại được sự nể trọng của giới kinh doanh, có anh giúp đỡ, mọi việc đã dễ dàng với ông hơn. Bây giờ ông chỉ băn khoăn một điều, đó là không có ai giúp không ai bao giờ bất cứ điều gì, hướng chỉ người đó lại là Khánh.

- Nếu cần gì ở tôi, cậu cứ lên tiếng, tôi sẽ làm hết sức mình.

Khánh chỉ cười chứ không nói gì. Nếu không xảy ra chuyện của Loan thì đây chính là cơ hội tốt để anh nói rõ tình cảm của mình với ông Bình. Lần đầu tiên anh không dám liều lĩnh quyết định một sự việc, tâm trạng thật không dễ chịu chút nào khi nghĩ mình vừa đánh mất cơ hội giành lấy hạnh phúc.

- Bác cứ xem cháu như người trong nhà đừng đặt nặng chuyện ơn nghĩa nữa.

Ông Bình cười nhẹ:

- Tôi không thể đón nhận một cách vô tư được. Trên thương trường, bất cứ cái gì cũng có cái giá và mục đích của nó. Cậu yên tâm đi, tôi hiểu điều đó rất rõ.

Khánh cười nhẹ, anh không lạ khi ông Bình có suy nghĩ đó. Có lẽ ông đang băn khoăn không hiểu đằng sau sự giúp đỡ của anh là gì và càng lo lắng hơn khi người ông chịu ơn lại là anh.

- Thế bác nghĩ mục đích của cháu là gì?

Ông Bình thoáng nao núng vì câu hỏi thẳng thắn đó của anh. Khánh nhìn cử chỉ của ông mà hiểu vì sao Quân có thể dễ dàng lật đổ ông như vậy. Ông Bình có tài nhưng lại quá cương trực và dễ mềm lòng.

Tự nhiên anh nghĩ đến Nhất Vy, có lẽ tính cách đó của cô một phần giống ba mình.

- Tôi thích sự thẳng thắn. Cậu cứ nói tiếp đi!

Khánh nói nhẹ nhàng và trầm tĩnh:

- Cháu sẽ không đòi hỏi ở bác bất cứ điều gì. Cháu thật lòng muốn giúp đỡ bác. Bác hãy tin như vậy!

Ông Bình nhìn anh chăm chú, ánh mắt có nét ngỡ ngàng lướt qua rất nhanh. Ông tin khi Khánh đã nói thì sẽ không bao giờ thay đổi.

- Cậu làm tôi thật khó nghĩ và cảm thấy khó xử nữa.

Khánh nhìn ông mỉm cười chứ không nói gì. Ông Bình nhẹ giọng:

- Tôi đến định rủ cậu chiều nay đến nhà dùng cơm, nhưng có lẽ để khi khác vậy. Trên đường đến đây, tôi có nghe chuyện của cậu. Chuyện này đang xôn xao lắm. Cậu phải thật vững vàng lên!

Khánh cười nhẹ, anh thật sự không dao động nhưng rất bất mãn vì sự đồn thổi của mọi người.

- Cháu biết mình phải làm gì. Cảm ơn bác!

Ông Bình gật đầu:

- Tôi phải về đây. Lúc nào rảnh thì đến nhà tôi, tôi sẽ đãi cậu một bữa.

Khánh đứng lên tiễn ông:

- Cảm ơn bác nhất định cháu sẽ đến.

Khánh đưa ông đến tận cổng rồi mới quay vào. Thái độ ân cần của anh làm ông Bình thoáng phân vân.

Tối hôm sau, Khánh không đến bệnh viện mà một mình đến gặp ông bà Hùng, bố mẹ của Loan. Anh muốn nhanh chóng giải quyết dứt khoát chuyện này. Anh không đến gặp cô vì điều đó càng làm cô níu kéo trong vô vọng. Anh tin cách cư xử của mình sẽ làm Loan nhìn thẳng vào sự thật và chấp nhận thực tế giữa hai người.

- Đối diện với anh là gương mặt giận dữ và hằn sâu sự mệt mỏi của ông Hùng:

- Cậu nghĩ cậu còn có tư cách đặt chân vào nhà này sao?

Khánh trầm tĩnh nhìn ông. Không có bà Hùng, hai người đàn ông sẽ dễ nói chuyện hơn.

- Tôi không ngờ mọi việc lại ra nông nổi này, tôi thật lòng xin lỗi.

Ông Hùng cười gằn:

- Tôi biết mình không có quyền đòi hỏi ở cậu trách nhiệm. Cậu cứ xử theo lương tâm của cậu, nhưng tôi nói cho cậu rõ, nếu con Loan có bẽ mặt, cậu không sống yên với tôi đâu.

Khánh nhìn thẳng vào ông:

- Tôi đến đây là muốn khẳng định sự dứt khoát của mình. Việc tôi không đến thăm Loan, điều đó sẽ tốt cho cả hai hơn.

Ông Hùng cắn gặm:

- Tôi không bênh vực con gái của mình, tự nó ngu thì nó chịu. Cậu đã nói thế thì từ nay về sau, nếu tôi phát hiện cậu không giữ lời hứa hôm nay thì đừng trách tôi. Người khác sợ cậu, nhưng tôi thì đừng hòng.

Khánh không biểu lộ gì.

- Những gì cần nói, tôi đã nói xong. Tôi thật lòng mong Loan sẽ có được cuộc sống tốt đẹp về sau. Tôi xin phép!

Ông Hùng cũng đứng lên:

- Hãy nhớ kỹ những gì tôi nói. Việc làm của cậu, không đáng được tha thứ đâu.

Khánh đứng lên ra về. Lần đầu tiên anh không phản kháng khi có người tỏ thái độ cảnh cáo mình. Anh hiểu ông Hùng sẽ không dám làm căng, nhưng như vậy cũng không làm cho anh thoải mái hơn.

Khánh cứ chạy xe lang thang hết đường này đến đường khác, cuối cùng anh dừng lại trước cổng nhà Vy. Hôm qua nay, anh không gặp cũng không gọi điện, không hiểu cô có lo lắng khi không thể liên lạc được với anh.

Khánh ngả người dựa lưng vào ghế, anh bật lửa châm thuốc hút. Nhớ cô điên cuồng nhưng lại không có tâm trạng để gặp mặt nhau. Hút hết điếu thuốc, anh định đốt điếu khác thì điện thoại reo. Màn hình hiện lên số máy bà Oanh. Khánh ngao ngán mở máy:

- Alo.

Giọng bà Oanh giận dữ:

- Đợi đến lúc cậu rảnh, không biết đến bao giờ. Tôi có chuyện muốn nói với cậu, cậu đến ngay đi!

- Có chuyện gì không?

- Tôi không thích nói qua điện thoại. Cậu có đến không?

- Hôm nay không được. Nếu rảnh ngày mai tôi sẽ đến chị.

Giọng bà Oanh đã bắt đầu gắt gỏng:

- Cậu đừng nghĩ bây giờ cậu đã có tất cả thì muốn cư xử thế nào cũng được. Đừng chọc giận tôi, nếu không sẽ không tốt đẹp gì cho cậu đâu.

Khánh nói giọng lạnh băng:

- Vì tôi không nghĩ ra lý do gì để gặp chị cả. Công việc thì chắc chắn là không rồi, còn những chuyện khác, tôi lại không thích.

Giọng bà Oanh dữ dằn:

- Tôi đưa cậu lên được thì cũng có thể đẩy cậu xuống được. Cậu chống mắt mà xem!

Khánh điên tiết tắt máy. Mọi chuyện cứ dồn dập làm anh muốn nổi điên. Bà Oanh thuộc phụ nữ chỉ biết to mồm lớn tiếng. Hiện tại, nếu muốn, bà thật sự không phải là đối thủ của anh, nhưng vì nể nang, anh đã cố gắng cư xử đúng mực, nhưng bà chỉ biết hành động mù quáng theo tình cảm điên rồ của mình. Từ bây giờ, anh sẽ không nhân nhượng nữa.

Rất khuya anh mới lái xe về nhà, lòng anh chỉ còn mỗi sự băn khoăn duy nhất là tình yêu của anh và Vy sẽ không dễ dàng và nhanh chóng như anh từng nghĩ.

Giữ đúng lời hứa, Khánh đến gặp bà Oanh. Và anh thậm bị bực bội khi bà không xuống phòng khách mà cho người gọi anh lên phòng. Khánh ngang nhiên ngồi xuống xa lông.

- nói với chị ấy là tôi đợi ở dưới này. Tôi không đợi lâu được đâu.

Chị người làm nhìn anh dè dặt rồi đi nhanh lên lầu. Một lúc sau thì chị ta rón rén đi xuống:

- Dạ, chị Oanh nói nếu cậu không lên thì... về đi.

Khánh cười nhỏ rồi dứt khoát đứng lên. Anh vừa quay lưng đi được vài bước thì đã nghe tiếng bà Oanh:

- Cậu thật hỗn láo và vô ơn hơn tôi nghĩ.

Khánh quay lại nhìn bà đang đi xuống:

- Tôi kính trọng chị theo đúng nghĩa của nó. Chị biết vị trí đó ở đâu mà.

Bà Oanh nói giận dữ:

- Không có chị em nào mà lên giường với nhau cả, đừng giả giọng đó với tôi.

Khánh hơi quay đi hừ ghê tởm cách nói của bà. Anh nhìn bà với cái nhìn lạnh giá.

- Tùy chị. Đối với tôi mọi chuyện đã kết thúc từ lâu.

Bà Oanh bước đến đứng đối diện với anh:

- Ông trời quả là bất công khi dành cho cậu quá nhiều ưu ái, nhất là sự thông minh. Cậu luôn biết cách tận dụng nó để cuốn hút người khác, đặc biệt là phụ nữ.

Khánh nhìn bà im lìm, anh đọc thấy sự say mê khao khát trong đôi mắt bà.

- Tôi muốn nghe về tình yêu của cậu. Tôi cứ bị ám ảnh về vẻ mặt hạnh phúc của cậu bên cạnh con bé đó trong buổi tiệc. Cậu như không còn là chính mình nữa.

Cái nhìn của Khánh không một cảm xúc:

- Tôi đã biết trước lý do chị hẹn gặp. tôi đến đây là muốn nhắc lại lần cuối

cùng. Tôi không thích chơi trò này, sự kiêu ngạo của tôi đã quá giới hạn rồi.

Bà Oanh nhếch môi:

- Cậu cần có một bài học thật đau để biết cách nhìn xuống. Đừng tự coi mình là trên hết, cậu chưa cao hơn người khác bao nhiêu đâu.

Về mặt Khánh vẫn trầm tĩnh:

- Tôi luôn nhớ những gì chị dạy bảo, coi như hôm nay tôi lại có thêm một lời khuyên nữa. Tôi luôn kính trọng chị ở điểm này. Tôi thích nhìn chị như thế hơn.

Bà Oanh tiến thêm một bước:

- Tôi cũng muốn thế, nhưng không làm được. Tôi không đủ bản lĩnh để nhìn cậu theo cách khác.

Khánh đứng yên :

- Chị cứ sống theo cách của chị. Tôi về đây!

Nói xong, anh dừng đứng quay lưng nhưng bà Oanh đã chặn lại:

- Cậu cũng đừng thay đổi mình, tôi không chịu nổi với ý nghĩ cậu sẽ thuộc về một ai đó và sẽ yêu cô ta như tôi đã yêu cậu.

Khánh cố dằn sự bức bối:

- Thật bệnh hoạn! Chị nên tỉnh lại đi!

Khánh gạt tay bà Oanh ra rồi đi ra cửa:

- Tôi sẽ làm cho cậu phải hối hận. Hãy chờ đi!

Khánh thoáng chùng chân khi nghĩ đến Nhất Vy. Bà Oanh khi mất lý trí thì việc gì cũng dám làm. Anh quay lại đối diện với bà:

- Nếu chị làm điều gì đó sau lưng tôi, tôi sẽ không nương tay với chị đâu.

Bà Oanh cười khan, bà chột đưa tay vuốt nhẹ má anh:

- Cậu nghĩ thế nào mà lại hăm dọa tôi? Nếu cậu không quá tuyệt tình thì tôi đã suy nghĩ lại.

Khánh nhìn bà rắn đanh:

- Chúng ta đã quá hiểu nhau. Tôi sẽ không nói nhiều. Chị cứ làm nếu thích!

Khánh cương quyết ra về, bỏ mặt bà Oanh léo nhéo phía sau. Anh thấy lòng nhức nhối khi nghĩ đến Vy. Đúng là cô quá hiền lành và yếu đuối với thế giới của anh. Làm sao cô có thể tưởng tượng được sự khốc liệt của cuộc sống, không phải ai làm bất cứ điều gì cũng vì tiền, còn nhiều thứ khác nữa có thể làm người ta mù quáng đến độ điên cuồng.

Không đành lòng được, Khánh dừng xe bên đường, anh lấy máy gọi điện cho cô. Chỉ cần một tiếng chuông thì Vy đã mở máy, sự vội vã của cô làm anh nhoi nhối lòng.

- Em đang ở đâu vậy?

Tiếng cô trong trẻo thật xao xuyến:

- hôm nay em trực. Có chuyện gì xảy ra với anh phải không?

Khánh nghe nhớ cô vô cùng:

- Anh rất nhớ em .

Giọng cô lo lắng:

- Mấy hôm nay không liên lạc được với anh, em lo lắm. Đừng giấu em, Khánh!

Khánh cười khẽ:

- KHÔNG có gì đâu, chỉ tại anh bận việc thôi.

Cô hơi im lặng một lúc:

- Anh đang ở đâu vậy?

- Ngoài đường. Định đến gặp em nhưng bây giờ thì không được nữa rồi.

Tiếng cô cười khẽ trong máy:

- Cho đáng tội anh, biến mất tiêu mấy ngày nay.

Tiếng Khánh cười thật âm êm bên tay cô:

- Ác vừa thôi bé con. Em không nhớ anh sao?

- Không.

- Hay em ra công gặp anh đi. Năm phút thôi nhé Vy.

Tiếng cô cương quyết :

- Không được đâu, kỳ lắm!

Khánh dịu giọng năn nỉ:

- Em lúc nào cũng khó khăn với anh, thật bất công!

Giọng Vy ngọt ngào:

- Em đã nói rõ rồi mà. Ngày mai gặp đi nha Khánh, em có bệnh nhân rồi.

Khánh khẽ cười:

- Anh đùa thôi. Em làm việc tiếp đi. Ngày mai anh sẽ điện cho em.

- Anh lái xe cẩn thận đó!

Khánh tắt máy, đúng là anh đang nhớ cô như điên. Hình dung cô đang tất bật bên bệnh nhân mình mà anh thấy nao cả lòng vì nhớ. Cô bác sĩ của anh đôi lúc thật trẻ con, đôi lúc lại sâu sắc, cứng rắn như một người lớn thật sự. Tất cả những điều đó khiến anh yêu và rung động một cách sâu sắc.

Hôm sau, Khánh tranh thủ công việc để đón Nhất Vy. Chiều anh lái xe về nhà để chuẩn bị tối đi chơi với cô, nhưng vừa bước vào cổng thì anh đã gặp chiếc xe quen thuộc đậu trong sân.

Khánh mỉm cười một mình khi nghĩ cô đang lẩn quần áo đó ở trong nhà.

Không hiểu sao anh có cảm giác thật ấm áp khi có sự hiện diện của cô. Chị Lan người làm bước ra gặp anh , liền mỉm cười:

- Sao cậu không gọi cửa? Cô Vy đến từ trưa giờ đợi cậu đó.

Khánh hỏi:

- Cô ấy đâu?

Chị Lan nói nhỏ nhẹ:

- Cô ấy đợi cơm cậu nãy giờ, chắc đang ở trên phòng cậu.

Khánh bước nhanh lên lầu, vẻ hối hả của anh làm chị Lan tủm tỉm. Lần đầu

tiên cô thấy cử chỉ đó ở cậu chủ của mình. Đúng là đang yêu có khác. Khánh không gõ cửa mà bước vào nhẹ nhàng, anh nằm ngủ ngon lành trên giường. Khánh bước nhẹ đến và đứng yên nhìn cô. Chắc có lẽ hôm qua trực cả đêm nên cô mới mệt mỏi như vậy.

Khánh nhẹ ngồi xuống, anh đưa tay vuốt tóc cô. Đây là lần đầu tiên cô chủ động đến nhà anh dù đã vài lần anh đưa cô đến chơi, nhưng lúc nào cô cũng chỉ ở một lúc rồi ra về chứ không ở lại lâu. Phải ngồi nhìn cô thế này đúng là một cực hình. Rất muốn hôn cô nhưng lại không dám vì sợ sẽ làm cô thức giấc. Cuối cùng khi Khánh đứng lên thì Vy đã mở mắt ra nhìn anh...với một thoáng bối rối:

- Anh về khi nào vậy?

Khánh ngồi trở xuống, nheo mắt:

- Lâu rồi. Em ngủ say thật, anh gọi thế nào cũng không dậy.

Cô đỏ cả mặt vì ngượng, rồi đưa mắt nhìn đồng hồ:

- Anh nói dối, em mới chợp mắt đây thôi. Em nhớ rõ giờ giấc mà.

Khánh phì cười, anh cụng trán mình vào trán cô:

- Nhìn em ngủ, anh những muốn khoá cửa nhốt hai đứa ở trong đây luôn.

Cô càng đỏ mặt hơn làm Khánh cứ nhìn mê mải. Vy bật ngồi dậy, cử chỉ lúng túng như muốn bước xuống giường:

- Anh đói không để em dọn cơm nha.

Khánh nắm tay cô lại:

- Nếu em rời khỏi đây trong lúc này thì đúng là...ngốc. Có em ở đây cứ như một giấc mơ.

Cô bối rối thật sự:

-Anh không được làm vậy đó.

Anh nheo mắt:

- Em nghĩ anh sẽ làm gì mà nói thế?

Cô ngượng ngịu nheo nhẹ vào hông anh:

- Em không đùa đâu. Em giận thật đó.

Khánh cười cười trông rất dễ ghét. Anh không nỡ đùa tiếp khi thấy cái nhìn hoang mang của cô:

- Cô bé nhát gan, vừa thỏ đế lại vừa ngốc của anh.

Vy tự ái, mặt cô xụ xuống như quả bóng xì hơi. Cô gạt mạnh tay anh trên vai mình:

- Em tẻ như vậy, anh còn giữ lại làm gì. Em về đây!

Nói ời cô đẩy mạnh anh ra bước xuống, nhưng Khánh đã nhanh hơn, anh kéo cô ngã vào lòng và ghì chặt trong vòng tay.

- Lại còn bướng bỉnh. Em nhiều tính...xấu thật. Anh phải cố gắng làm quen từ từ thôi.

Cô thăm buồn cười, cô liếc anh một cái thật dài. Khánh dụi mặt vào tóc cô

cười nhỏ:

- Ước gì anh có thể nhớ em ít hơn một chút, anh sẽ không bị hành hạ thế này.

Vy hơi ngơ ngác, anh cười nhẹ rồi say đắm thì thầm vào tay cô.

- Mỗi lần ở cạnh em, anh phải luôn kiểm chế mình. Điều đó thật...xấu phải không?

Cô đỏ cả mặt khi hiểu ra. Khánh nhìn cô tủm tỉm:

- Em sợ không?

Cô chột nhìn thẳng vào mắt anh:

- Em tin anh.

Cái nhìn của Khánh cứ càng say đắm hơn :

- Anh rất thích nghe em nói câu này, bé con.

Cô ngập ngừng choàng tay qua cổ anh:

- Anh không có điều gì giấu em thật chứ?

Khánh nhìn vào mắt cô:

- Hãy tin là anh làm việc gì cũng đều muốn tốt cho em cả.

- Đó không phải là câu trả lời. Một ngày nay anh lạ lắm. Em cảm giác như vậy. Lúc này dọn dẹp, em thấy trong phòng anh toàn là tàn thuốcm sao anh hút nhiều thế?

Khánh thầm phục sự nhạy bén của cô, không phải anh sợ cô biết chuyện của Loan mà là sợ cô sẽ day dứt khổ sở vì nghĩ lỗi tại mình. Tính của Nhất Vy, anh quá hiểu, cô rất yếu đuối trong việc nghĩ mình là người có lỗi. Khánh không thể chấp nhận được ý nghĩ đó. Anh không muốn cả hai sẽ mất vui vì chuyện này.

- Em không nói, anh cũng không để ý. Có lẽ thức khuya làm việc nên anh hút hơi nhiều.

Cô nhìn anh lo lắng:

- Anh phải biết giữ sức khỏe của mình chứ. Hứa với em, không được hút nhiều như thế nữa.

Khánh cười dịu dàng:

- Anh hứa!

Cô nóng bừng người khi thấy cái nhìn của Khánh. Anh cúi xuống chạm khẽ vào mắt cô:

- Nhắm mắt lại đi bé con!

Không cưỡng lại được, cô khép mi thả trôi cảm giác trong sự ngọt ngào mê đắm của nụ hôn chứa đầy nhung nhớ và khao khát của Khánh. Cả hai như quên hết thực tại, chỉ biết có nhau và tình yêu đắm say mà cả hai đã dành cho nhau. Hai người không rời nhau cho đến khi Khánh bật đứng dậy, anh đưa tay vuốt mặt:

- Em có thể ra khỏi phòng rồi đấy Vy!

Cô nhìn anh hơi bối rối.

- Anh không chắc chắn lắm đâu, bé con, khi mà em quá quyến rũ.

Cô đỏ mặt, vụng về rời khỏi giường. Khánh nắm tay cô lại, cười nhẹ:

- Anh tự chủ được mà, em đâu cần phải vội vã như vậy.

Cô ngượng cứng người, không biết làm gì cho đỡ quê... cô nhéo nhẹ tay anh.

- Anh thấy...ghét lắm!

Khánh bật cười:

- Anh nói thật mà. Lúc nãy...

Cô đưa tay ngăn không cho anh nói tiếp:

- Cấm anh nhắc lại! Bây giờ có đi ăn cơm với em không thì bảo?

Khánh hôn nhẹ lên tay cô:

- Tuân lệnh vợ tương lai của anh!

Cô giật mạnh tay anh ra rồi chạy nhanh xuống dưới nhà. Khánh mỉm cười rồi thư thả bước theo sau cô. Anh thích nghe tiếng cười trong trẻo của cô vang khắp nhà. Ước gì mỗi buổi sáng khi thức dậy anh đều được nghe âm thanh đó.

Khi cả hai vừa bước xuống phòng khách thì có tiếng chuông cửa. Chị Lan lót tót chạy nhanh ra, Khánh nói liền:

- Tôi không muốn gặp ai cả. Chị biế trả lời sao rồi chứ?

- Dạ.

Chị Lan đi nhanh ra, một lúc sau trở vào dáng vẻ rụt rè nhìn Khánh.

- Cậu Khánh...

Khánh nhìn chị ta nghiêm nghị:

- Có chuyện gì vậy?

Chị Lan nhìn về phía Vy...ngập ngừng:

- Cô Loan...đang ở ngoài ấy.

Khánh cau mày nhìn chị ta. Chị Lan sợ sệt nói nhanh:

- Tôi có nói cậu không có nhà, nhưng cô ấy không chịu về cứ đòi vào. Với lại, nhìn cổ xanh xao lắm.

Vy nghe ngực mình thật nặng nề, cô nói gượng:

- Anh ra gặp chị ấy đi. Đừng cư xử như thế Khánh!

Khánh nhìn cô rồi quay qua nhìn chị Lan:

- Chị đề cô ấy vào đi!

Đợi chị Lan quay ra, Khánh trầm giọng nói:

- Em ở trong này chờ anh. Anh sẽ nói chuyện nhanh thôi.

Vy thấy có cái gì đó bứt rứt, cô lặp lại:

- Anh ra gặp chị ấy đi, em không sao đâu.

Khánh thấy giận bản thân mình. Cư xử như vậy, anh biết Vy sẽ buồn nhưng anh không nở nhần tâm để Loan thấy hai người đang bên nhau. Chỉ mới vài ngày, chắc chắn cô vẫn chưa bình phục, anh không muốn mình cư xử quá

thẳng tay.

Khi Khánh bước ra, thì đã gặp cô ngồi thu mình trên ghế đáng vẻ tiêu tụy thấy rõ. Khánh không ngờ cô xuống sắc như vậy, đến nỗi anh không dám tin vào mắt mình.

Loan ngược lên nhìn anh, có lẽ chỉ có cái nhìn là còn sức sống hơn cả.

- Anh có phải con người không? Không hiểu sao tôi lại không thể quên được một người tàn nhẫn như anh.

Khánh nhìn cô, một cảm giác hơi bất nhẫn làm anh quay đi.

- Em trốn mọi người đến đây phải không?

Giọng của Loạn như căm phẫn tột cùng:

- Tôi muốn tận mắt nhìn xem, khi tôi đang vật vã trong bệnh viện thì ở ngoài này anh sống thế nào. Có lẽ anh rất thất vọng khi tôi không chết theo sự ngu ngốc của mình, đúng không?

Khánh nhìn cô không biểu lộ gì.

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi em đã bình phục. Bây giờ tôi đưa em về.

Loan cười một cách dặt dờ:

- Tôi không hiểu sao mình lại hành động như vậy. Bây giờ mới thấy mình ngu ngốc. Một thời gian dài, tôi đã sống trong sự mù quáng điên rồ.

Khánh nhìn cô, đó là thái độ mà anh mong muốn ở cô. Anh tin nếu vượt qua được lúc này thì Loạn sẽ lại đứng thẳng lên theo cách của mình:

- Tôi sẽ sống để chống mắt nhìn thấy anh bị quả báo. Tôi không tin trong cuộc đời không có sự trả vay. Ít nhất anh cũng một lần gánh hậu quả về những gì mình đã làm.

Khánh nhẹ giọng:

- Em đứng lên đi! Em vẫn chưa khoẻ đâu, tôi sẽ đưa em về.

Loan đứng lên, dáng cô nghiêng ngả như không vững, Khánh vội bước đến đỡ cô, nhưng chỉ chờ có thế, cô ôm chầm lấy anh.

- Em nguyên rửa cái tình yêu chết tiệt của anh, nguyên rửa cái hạnh phúc mà anh mang đến cho cô ta, anh nghe rõ chưa?

Khánh nghiêm nghị gỡ tay cô ra. Loạn như đang rất kích động, không thể làm khác, anh ấn cô ngồi xuống ghế, rồi với tay lấy điện thoại. Đầu dây bên kia là giọng nó lo lắng của ông Hùng, Khánh nói ngắn gọn rồi gác máy. Anh nghĩ để ông Hùng đến đưa cô về thì sẽ tốt hơn.

Loan không nói gì cứ ngồi gục ở ghế. Anh ngồi đối diện trong sự thắc thỏm. Thời gian như càng chậm hơn đối với sự chờ đợi của Khánh, anh xót xa khi nhớ Vy đang chờ anh với bữa cơm nguội lạnh. Thấy Loạn cứ gục mặt xuống, anh hiểu là cô đang khóc. Khánh đưa hộp khăn giấy cho cô, giọng trầm hẳn;

- Anh xin lỗi, nếu có thể làm bất cứ điều gì cho em vui thì anh sẽ không bao giờ từ chối.

Loan cười cay đắng:

- Vậy thì...

nhưng Khánh đã ngắt lời cô:

- Trừ chuyện tình cảm ra, anh có thể hứa với em bất cứ điều gì.

Cô nhìn anh căm giận:

- Anh đúng là vô lương tâm, quỷ quyết!

Khánh thầm buồn cười, đúng là anh có thể đoán trước được suy nghĩ của cô.

Loan đâu cần ở anh bất cứ thứ gì. Anh hiểu cô thật sự yêu anh và vì hiểu nên anh luôn băn khoăn để cư xử cho thích hợp

Một lúc sau thì ông Hùng đến. Loan như không còn hơi sức, cô là người trong sự diu dờ của ba mình. Khánh im lặng đưa cả hai ra tận cổng. Ông Hùng nhìn anh đầy phẫn nộ:

- Nếu nó còn đến tìm cậu một lần nữa, tôi thà giết chết nó cho đỡ nhục. Cậu hãy nhớ lấy những gì cậu đã làm với gia đình tôi, tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.

Khánh quay vào nhà với tâm trạng nặng nề không mong muốn. Vừa vào đến phòng khách, anh đã thấy Nhất Vy đang ngồi đợi. Cô nhìn anh như là sự thất vọng vô bờ bến.

- Em muốn nghe sự thật.

Khánh mệt mỏi nhìn cô:

- Mọi chuyện đã kết thúc, anh không muốn nhắc lại nữa, nhất là điều đó sẽ ảnh hưởng đến hai đứa và em sẽ không vui.

Cô nhìn anh đăm đăm:

- Anh có thể thanh thản nhưng em thì không. Nhìn chị Loan, em lại sợ cho mình. Anh quá tàn nhẫn Khánh ạ. Em không thể tin anh có thể bỏ mặc chị ấy trong tình trạng như thế. Xin lỗi vì em đã nghe cuộc nói chuyện của hai người.

Khánh nhìn cô cái nhìn cương quyết:

- Anh không muốn giải thích, vì điều đó phải tự mỗi người suy nghĩ và đánh giá. Em nên suy nghĩ kỹ những gì mình vừa nói đi, rồi hãy đến gặp anh.

Cô nhìn anh đau đặng. Cô không tin anh chọn thái độ này để giải thích với cô. Không cần suy nghĩ, cô đứng bật dậy đi nhanh ra cửa nhưng Khánh đã kịp giữ cô lại ở khoảng giữa sân.

- Anh rất tiết đã làm hỏng bữa cơm của chúng ta. Anh mong em sẽ suy nghĩ chín chắn hơn. Mọi người nghĩ về anh như thế nào, anh không quan tâm, nhưng riêng em thì khác, anh tin người anh yêu sẽ không nỡ cạm như vậy. Cách nói của Khánh càng làm cô sốc mạnh. Anh đòi hỏi quá nhiều ở cô, trong khi đó lại không làm được gì chứng minh cho cô thấy điều ngược lại, điều mà mọi người luôn đánh giá về anh bấy lâu nay.

- Em nghĩ mình sẽ làm cho anh thất vọng, vì thật sự em tâm thường không

như những gì anh mong đợi đâu.

Nói rồi, cô giật mạnh tay ra và lao nhanh ra cửa. Cô dắt xe mà tay chân lạnh ngắt vì run rẩy.

Khánh bước đến giành lấy chiếc xe trong tay cô:

- Để anh đưa em về!

Vy cố gắng để đừng bật khóc, cổ họng cô nghẹn cứng vì uất ức. Khánh ngồi lên xe nhìn cô.

- Lên xe đi, nghe không?

Cô nhìn anh giận dữ, cô bỏ mặc Khánh và đi nhanh ra đường đón xe. Akh cho xe đậu kế bên cô:

- Em không đón xe được đâu nếu anh không cho phép. Đừng bướng bỉnh nữa, chỉ cần em an toàn về nhà thì muốn cư xử thế nào cũng được mà.

Vy quệt ngang giọt nước mắt vừa rơi xuống, cô biết không thể chống lại Khánh. Cô bắt miễn lên xe ngồi phía sau anh. Khánh cũng không nói gì. Chỉ cho xe chạy chậm chậm trên đường, cô vẫn một mực im lặng. Khánh cũng không gọi chuyện như cô nghĩ. Chạy được một đoạn, Khánh dừng xe ở một quán nước. Cô gắt khề:

- Tôi không vào đâu. Tôi muốn về nhà.

Khánh thản nhiên dựng chống xe bước xuống:

- Nói chuyện xong, anh sẽ đưa em về.

Anh lạnh lùng nắm tay cô kéo theo mình. Cô không thể cự cãi ở chỗ đông người được, cô âm ức đi theo anh. Khánh chọn một bàn khuất và kéo ghế cho cô ngồi xuống.

- Em bướng hơn anh tưởng nhiều. Một tính cách cần phải được dạy dỗ.

Đến lúc này thì cô không thể kiềm chế được nữa. Cô giận đến run cả giọng:

- Anh không có quyền. Anh nói chuyện quá đáng lắm.

Khánh ngả lưng vào ghế nhìn cô:

- Chỉ chạm tự ái chút xíu mà em đã giận vậy rồi, trong khi với anh, lời em nói lúc này đâu khác gì một sự xúc phạm.

Cô mím môi quay nhìn nơi khác, không trả lời. Khánh bình thản nói tiếp:

- Anh không có thói quen giải thích việc mình làm, chỉ với em, anh mới nói ra từng ý nghĩ như vậy. Nếu em vẫn không hiểu thì đúng là anh rất thất vọng.

Cô chớp mắt rưng rưng, nhưng vẫn không nói gì trước vẻ chờ đợi của Khánh.

- Anh biết thế nào là cư xử cho đúng và không phải hổ thẹn trước em.

Chuyện của Loan, em hãy tin ở anh, được không?

Bấy giờ cô mới quay nhìn anh, ánh mắt buồn day dứt:

- Anh quá bản lĩnh để dùng cách khoét sâu vào nỗi đau của người khác để vực dậy ý chí của họ, nhưng anh có nghĩ họ sẽ bị ám ảnh suốt đời về

chuyện đó không?

Khánh nhìn cô, Vy có cách suy nghĩ sâu sắc hơn anh tưởng. Đợi người phục vụ đi xong, anh mới nói:

- Anh biết mình có lỗi với Loan, nhưng cuộc sống không thể dung hòa mọi thứ được. Anh đành chọn cách để cô ấy hận anh.

Cô nhìn anh, gương mặt Khánh hằn sâu vẻ mệt mỏi. Cô chợt hiểu anh không dừng dung vô tình như đã thể hiện, cảm giác nhẹ lòng làm cô thở nhẹ:

- Sao anh lại giấu em?

Khánh nắm nhẹ tay cô, nói giản dị:

- Vì anh yêu em.

Vy để yên tay cô trong tay anh, cô biết mình phải chấp nhận những gì Khánh nói. Đúng là đôi khi người ta không thể dung hoà mọi thứ, chọn bên này thì lại phụ bên kia, cũng như thắng thua và buồn vui nó luôn nằm ở một phía đối kháng trong cuộc sống. Thôi thì cứ coi như Khánh nợ của Loan một ân tình cũng như cô đã nợ Quân vậy.

Khánh khuấy nhẹ ly nước và đẩy về phía cô:

- Em làm cho anh không giữ được sự cứng rắn. Anh không thể nhìn em mà lại không yêu em được.

Nhiều lúc Nhất Vy không dám tin mình lại được Khánh yêu đến thế, một người như anh mà lại bị khuất phục bởi tình yêu thì thật khó tin, nhưng không phải khó tin mà là cô không tin ngược lại cô rất tin vào những gì Khánh dành cho mình. Đó là điều thầm kín mà cô cảm thấy hạnh phúc nhất cùng với một chút tự hào rất con gái.

- Còn giận anh không?

Cô chớp mắt, nhẹ giọng:

- Em rất sợ cãi nhau, nhất là sợ anh lạnh lùng rồi nạt nộ em như lúc nãy.

Khánh nhướn mắt:

- Anh nạt nộ em bao giờ?

Cô mím môi giận dỗi:

- Anh còn chối sao? Lúc nãy mắng em còn bảo phải dạy dỗ nữa, như thế bảo sao người ta không tự ái.

- Nhưng em đâu có sợ đâu. Anh thì đoán trước tương lai của mình rồi, sau này anh sẽ rất sợ vợ.

Không kèm được, cô cười khúc khích vì vẻ mặt hài hước của anh. Khánh luôn có cách léo lái câu chuyện một cách tài tình nhưng chủ yếu chỉ muốn làm cô vui.

- Em đói rồi phải không? Đi ăn nhé?

Cô lắc đầu:

- Em đi cả ngày rồi, nên phải về thôi.

Khánh tiếc nuối:

- Nhưng anh rất đói.

Cô tủm tỉm:

- Em muốn anh về nhà ăn, không được bỏ phí công sức của em.

Khánh cười khẽ:

- Ủa anh sẽ ăn hết.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ:

- Đi thôi Khánh, trễ quá rồi!

Khánh gọi tính tiền rồi bước ra quán cùng cô. Anh cho xe chạy chậm chậm trên đường và cứ nắm tay cô trong tay mình.

- Mỗi lần bên em, anh có cảm giác dường như mình đang chạy đua với thời gian vậy.

Cô gác cằm lên vai anh khúc khích:

- Em thích hai đứa đi như thế này hơn, Khánh ạ.

Anh khẽ cười:

- Vậy thì mai một, mình sẽ đi xe này, chịu không?

Cô siết chặt tay anh hơn:

- Em sợ anh không quen thôi. Nếu có ai gặp, họ sẽ không nhận ra anh đâu.

Khánh cười nhỏ:

- Nếu em muốn anh có thể chở em bằng xe đạp đi đến bất cứ nơi đâu.

Cô úp mặt vào vai anh thì thầm:

- Sao cái gì anh cũng chiều em hết vậy?

Khánh hơi ngã người ra sau:

- Vì anh yêu em.

Cô thoáng xúc động khi nhận ra Khánh thường dùng câu này để trả lời cho những câu hỏi của cô. Đúng là ba chữ ấy đã nói thay tất cả. Cô chợt siết chặt tay anh hơn.

- Khánh nè!

- Gì em?

- Anh bắt đầu yêu em từ lúc nào?

Khánh cười khẽ:

- Sao hôm nay lại hỏi điều này?

Cô phụng phịu:

- Anh trả lời đi!

Khánh cho xe chạy sang hướng nhà cô:

- Nếu anh nói lần đầu tiên, em có tin không?

Cô thoáng lặng người. Cô không nghĩ câu trả lời lại như thế, một cảm giác hạnh phúc thật khó tả.

- Thật không?

Khánh gạt nhẹ đầu chứ không trả lời. Cô chợt nhớ lại khoảng thời gian đó cô đã sống trong cảm giác vừa sợ lại vừa yêu. Cô mỉm cười một mình khi nhớ

lại Khánh lúc trước và Khánh của hiện giờ, thật khác xa nhau.

- Anh khác trước rất nhiều, như là hia người khác vậy.

Khánh mỉm cười :

- Em thấy vậy à?

Cô gật đầu trên vai anh.

- Em thích anh như hiện giờ hơn.

Khánh cười khẽ:

- Anh không có gì thay đổi cả, nên nhớ bây giờ anh là người yêu của em, nếu anh không biết cách làm người mình yêu được vui vẻ thì không đáng để em yêu chút nào.

Cô cắn nhẹ lên vai anh:

- Em không ngờ anh cũng...dẻo miệng như vậy.

Khánh im lặng, rồi nắm tay cô đưa lên môi, cách thể hiện tình cảm nhẹ nhàng của anh làm cô xúc động. Cả hai đều thấy luyến tiếc khi xe dừng trước nhà cô. Khánh trao xe cho cô, nói trầm ấm:

- Nghe lời anh, ngủ thật ngon và đừng suy nghĩ gì cả.

Cô nhìn anh:

- Em sẽ thanh thản hơn khi chị Loan bình phục và soon vui vẻ trở lại. Nếu chị ấy có bề gì, em mãi mãi sẽ không tha thứ cho mình.

Khánh nhìn cô im lìm, sự trầm lặng của anh làm cô nhoi nhói.

- Em yêu anh, nếu phải xa nhau thì đó là điều đau khổ nhất, nhưng không thể sống mà bất chấp mọi cái Khánh ạ. Em không thể dừng dừng nếu chị Loan vì anh...

Anh ngắt lời cô:

- Đó là trách nhiệm của anh, em đừng tự tạo gánh nặng cho mình. Nếu có chuyện gì thì chính anh sẽ là người quyết định.

Nhật Vy chớp chớp mắt. Cô hiểu Khánh rất bản lĩnh, anh giải quyết sự việc rất dứt khoát, rất có trách nhiệm và cũng rất toan tính.

- Niềm vui anh mang lại cho em thật nhỏ bé so với những gì em đã phải chịu đựng từ khi yêu anh. Đó là điều anh cảm thấy đau lòng nhất.

Cô nhìn vào đôi mắt thăm thẳm của Khánh trong xúc động. Cô chột lặp lại câu nói mà cô đã từng nói với anh:

- Em hạnh phúc vì có anh, Khánh ạ.

Khánh mỉm cười yêu thương:

- Em vào nhà đi!

- Về đến nhà nhớ gọi cho em đó. Nhờ chị Lan hâm nóng thức ăn rồi hãy an nha Khánh!

Khánh thấy buồn cười vì câu dặn dò của cô. Đợi Vy vào nhà xong, anh mới đón xe về nhà mình.

Anh không thoải mái chút nào khi kéo dài tình trạng này, nhưng không còn

cách nào khác là để một thời gian nữa để nội chuyện lắng dịu thì anh mới có thể đến gặp ba mẹ cô. Nếu đặt vấn đề trong lúc này thì không ít thì nhiều sẽ gặp trở ngại từ nhiều phía. Anh không sợ sự soi mói xung quanh, mà chỉ lo không có được lòng tin từ phía ông Bình. Điều đó sẽ thật tệ hại.

Và chỉ một tuần sau, mọi việc diễn ra đúng như những gì anh đã nghĩ. Anh nhận được điện thoại của ông Bình hẹn gặp. Khánh không nao núng, anh sẵn sàng đem cả tấm chân tình ra để thuyết phục ông.

Chiều, Khánh đến sớm hơn giờ hẹn với ông Bình. Khi đến nơi, anh thấy ông Bình đã ngồi đợi sẵn, ông nhìn anh không biểu lộ gì. Sau khi gọi nước, ông nhìn thẳng vào Khánh.

- Tôi muốn nghe cậu khẳng định về những gì mọi người đang bàn tán, sự thật có đúng vậy không?

Khánh nói, giọng trầm tĩnh:

- Cháu thật lòng yêu Nhất Vy. Xin bác hãy tin cháu!

Ông Bình cau mày:

- Cậu còn dám nói câu đó sau những gì tôi đã nghe từ mọi người sao?

- Đó là những chuyện của quá khứ, cháu chỉ thấy hối hận khi để nó ảnh hưởng đến Nhất Vy. Cháu sẽ làm mọi cách để bảo vệ tình yêu của mình.

Ông Bình châm cho mình điều thuốc rồi khoát tay:

- Tôi xin nói thẳng, tôi không đồng ý cho cậu và con Vy quen nhau. Tôi đến đây là để yêu cầu cậu chấm dứt với con bé.

Khánh không ngạc nhiên vì sự cảm đoán của ông Bình. Anh hiểu đây sẽ là thử thách rất lớn đối với mình.

- Tôi đã hiểu vì sao tôi được cậu giúp đỡ. Món nợ đó tôi sẽ tìm cách trả lại cậu. Vì so ra nó không là gì cả đối với hạnh phúc của con gái tôi.

Gương mặt Khánh vẫn không thay đổi, cái nhìn cương quyết lẫn chân thành khi đối diện với ông:

- Cháu hiểu sự phản đối của bác, nhưng cháu cũng tin sự chân thành của cháu là điều thuyết phục nhất. Cháu có thể tự tin nói rằng: cháu sẽ mang lại hạnh phúc đến cho Vy hơn bất cứ người nào khác.

Ông Bình cười nhẹ:

- Tôi cũng không muốn nói dãi dòng. Tôi biết mình không có quyền cảm đoán cậu, nhưng với con Vy, tôi sẽ có cách dạy riêng của mình. Cậu nên từ bỏ ý định đó đi.

Nói xong, ông cương quyết đứng lên. Khánh cũng đứng lên theo, anh trầm giọng:

- Xin bác hãy cho cháu thời gian và xin bác đừng tạo áp lực với Nhất Vy.

Nếu Nhất Vy đau khổ thì đó là sự trừng phạt nặng nề nhất đối với cháu. Cô ấy sẽ không chịu nổi...

Ông Bình ngắt lời anh:

- Tôi hiểu con gái của mình hơn cậu và cũng biết điều gì là tốt nhất đối với nó.

Nói xong, ông bước thẳng ra ngoài. Khánh bất lực nhìn theo chứ không thể có thái độ khác. Điều anh lo nhất bây giờ là Nhất Vy. Cô lại phải đối diện với sự đau khổ một lần nữa. Anh nhoi nhói khi nhớ lại cô đã từng nói sợ sự sóng gió trong tình cảm. Lần đầu tiên bản thân anh không bảo vệ được những gì thuộc về mình, cảm giác bất lực làm anh muốn nổi điên, không ngờ có lúc chính anh cũng không biết mình phải làm gì.

Khánh lái thẳng xe đến nhà Dũng chứ không về nhà. Lâu rồi anh không gặp nó, thằng bạn thân mà mỗi lúc buồn, anh đều nghĩ đến đầu tiên.

Khánh nốc cạn ly bia Dũng vừa rót ra như muốn trút hết sự bức bối trong lòng. Đây là lần đầu tiên Dũng thấy Khánh như thế. Anh cứ im lìm quan sát như muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra với bạn mình.

- Nếu mày muốn say để trốn tránh điều gì đó, thì không phải là Trần Khánh rồi.

Khánh đặt ly bia xuống bàn khoát tay:

- Tao đang thất vọng bản thân mình thì đúng hơn.

Dũng bật lửa châm thuốc cho anh, khi thấy Khánh gấn điếu thuốc lên môi.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Khánh rít một hơi thuốc rồi trầm tĩnh lắc đầu.

- không có gì. Tao đâu phải là thằng dễ gục ngã.

Dũng mỉm cười:

- Nhưng với dáng vẻ này, thì chắc chắn nghiêm trọng rồi. Sao, đàn bà à?

Khánh cười nhẹ:

- Vẻ mặt tao giống thất tình lắm sao?

Dũng bật cười:

- Gần giống như vậy. Nói thật tao cũng có nghe chuyện giữa mày và thằng Quân. Là sự thật sao?

Khánh nhếch môi:

- Tao cũng đang nghĩ đến nó và câu chuyện đồn thổi về tao và Vy. Tao không tin gia đình ông Hùng lại muốn làm lớn chuyện như vậy. Không hay ho gì khi làm đề tài bàn tán của mọi người.

Dũng nhìn nét mặt sắc lạnh của Khánh rồi nói:

- Mày và thằng Quân, tao không bênh vực ai cả. Tao chỉ muốn khuyên một điều, đừng làm gì để sau này lương tâm phải cắn rứt.

- Tao không thích biện minh cho mình. Mày cứ nghĩ theo cách của mình.

- Nếu mày thật sự yêu một ai đó thì không nên sống bất chấp mọi thứ như thế. Đó cũng là cách bảo vệ người mình yêu.

Đôi mắt Khánh vẫn toát lên sự tự tin quen thuộc:

- Nếu như mày nói thì tao đã không có được Nhất Vy. Tao thậm chí đã từng

chờ đợi, thậm chí là từ bỏ cái tôi của mình chỉ vì cô ấy.

Dũng nhìn bạn, đây là lần đầu tiên anh nghe Khánh nói về chuyện tình cảm và nhất là nói về một người con gái với thái độ như vậy. Lúc đầu anh cứ nghĩ Nhất Vy chỉ là công cụ để hai thằng bạn của anh đối chọi với nhau, bây giờ anh mới biết mình lầm. Sự quyết tâm bất chấp của Khánh là xuất phát từ tình yêu thật sự. Tự nhiên anh mỉm cười một mình, hình dung ra Khánh yêu và chiều chuộng một người con gái nào đó đúng là không quen lắm.

- Bây giờ mày mới đúng là có tất cả đấy. Nhưng để giữ được thì càng khó khăn hơn nhiều.

Khánh cầm ly uống một hơi, không nói gì.

- Tao có gặp Nhất Vy vài lần, khi cô bé đi với thằng Quân. Nhìn có vẻ rất hiền.

Khánh thoáng cười:

-Mày muốn nói cô bé không hợp với tao phải không?

Dũng quá hiểu sự nhạy bén của Khánh, anh cười nhẹ:

- Ai nhìn vào cũng thấy điều đó. Nhưng tao tin vào bản lĩnh của mày, mày sẽ biết làm gì để cô bé được hạnh phúc.

Khánh nhìn bạn vẻ hài lòng:

- Chỉ có mày là có suy nghĩ đó, còn tất cả đều ngược lại. Nhưng tao không quan tâm, điều quan trọng là Nhất Vy tin tao.

Dũng bật cười:

- Tao mừng vì mày cũng biết yêu, Khánh ạ. Nhìn mày lúc này, tao thấy thích hơn.

Khánh cũng cười theo, chính anh cũng không ngờ có ngày mình yêu , lại yêu một người nào đó sâu đậm đến như vậy và giờ anh càng thấm thía hơn điều đó khi đối diện với thử thách và sự xa cách. Anh không biết mình có chịu nổi hay không, khi mỗi ngày không được nhìn thấy cô.

- Mày còn làm ăn với bà Oanh không?

Khánh đốt điếu thuốc khác:

- Tao chấm dứt mọi chuyện lâu rồi. Chuyện làm ăn của bà ấy không liên quan gì đến tao nữa, tao đâu phải là thằng ngu mà đi theo con đường đó.

Dũng gật đầu:

- Như vậy thì tốt. Tao chỉ sợ mày không dứt ra được thôi.

- Mày phải biết cách sống trong mọi hoàn cảnh. Tao biết thế nào là dừng lại đúng lúc.

Dũng vỗ vai bạn:

- Vẫn không muốn nói sao? Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?

Khánh khoát tay:

- Dừng nói chuyện tao nữa. Nói về mày đi!

Dũng nhún vai, anh hiểu sẽ không khai thác được gì ở Khánh.

- Ngày nào của tao cũng đều giống nhau. Có nhiều lúc thấy nhàm chán.
- thế thì qua công ty tao làm. Toa đang rất cần một người như mày.

Dũng mỉm cười:

- Nếu như thế, tao và mày sẽ không được thoải mái như bây giờ. Tao không thích.

Khánh cười nhẹ:

- Mày nghĩ tao là người như thế sao?
- Không phải tâm lý chung thường là vậy, không thể nhìn ông chủ như bọ được.

Khánh nói điềm đạm:

- Suy nghĩ như mày thì không thể tiến xa được. Đặt nặng tình cảm quá cũng không tốt, nhất là về công việc. Mày phải biết dùng nó để biến thành cơ hội, đó mới là người khôn ngoan.

Tao rất phục bản lĩnh đó của mày nhưng quả thật tao không làm được.

Khánh mỉm cười:

- Cứ suy nghĩ đi, thời gian còn dài để mày nghiệm ra nhiều thứ lắm. Để rồi xem!

Cả hai đã thức suốt đêm đó để nói chuyện với nhau. Khi tinh dậy đã gần trưa, Khánh liền nhìn vào máy di động của mình. Lúc sáng Vy có gọi điện cho anh và một tin nhắn của cô hẹn 11 giờ ở quán cũ.

Khánh đưa tay nhìn đồng hồ. Đã gần 10 giờ. Anh phóng nhanh xuống giường để kịp đến chỗ hẹn với cô.

Khi anh đến nơi thì đã gặp cô đang ngồi đợi, đôi mắt cô dù cố giấu nhưng vẫn toát lên vẻ u buồn.

Khánh ngồi xuống bên cạnh cô:

- Em đợi có lâu không?

Cô lắc đầu:

- Ba em đã nói với anh?

Khánh mỉm cười:

- Anh thấy ba rất thương em.

Cô chớp chớp mắt như muốn khóc:

- Đừng khóc bé con! Chúng ta đã biết trước trở ngại này mà, đúng không?

Giọng cô trĩu buồn :

- Ba nói em và anh hoàn toàn không hợp nhau. Ba không đồng ý chuyện chúng mình đâu.

Khánh xót xa nhìn cô:

- Ba em có cấm em không được gặp anh không?

Vy lắc đầu:

- Ba chỉ nói về sự khác biệt của hai đứa, chứ không cấm cản gay gắt.

Khánh ngồi yên. Thái độ của ông Bình một phần làm anh nhẹ nhõm, điều đó

chứng tỏ ông vẫn chưa thật sự kiên quyết, không đến nỗi thẳng tay bắt con gái phải theo ý mình. Tự nhiên anh thấy một niềm hy vọng dâng lên trong lòng. Anh tin với tình cảm chân thành anh có thể thuyết phục được ông bà Bình.

- Chỉ cần em tin anh thì chúng ta sẽ có nhau.

Cô lấy tay vẽ những vòng tròn lên bàn, gương mặt buồn bã. Khánh mỉm cười nắm tay cô lại:

- Anh rất vui khi ba không cấm em gặp anh, điều đó chứng tỏ anh vẫn còn cơ hội, chỉ cần anh chứng minh mình có thể mang hạnh phúc cho con gái ông, thì mọi việc sẽ tốt đẹp thôi.

Cô nhìn anh thắc thỏm:

- Anh tự tin như vậy sao?

Khánh gạt đầu:

- Đừng ứ đọng như thế, được gặp nhau em không vui sao?

Cô chớp mắt nhìn anh, sự lạc quan và cách nhìn mọi việc lúc nào cũng đơn giản của Khánh làm cô đỡ nặng nề hơn. Cô không tự tin như anh. Ba cô lúc nào cũng cư xử điềm đạm, ông luôn muốn cô phải tự ý thức việc mình làm và ông luôn biết phải cương quyết vào lúc nào thì tốt nhất.

- Em xin lỗi, nhưng nói thật em thấy ray rứt lắm khi cứ làm ba mẹ phải lo buồn.

Khánh nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc cô:

- Yêu anh, khổ lắm hả?

Cô thấp giọng:

- Em không sợ khổ vì điều đó, chỉ sợ hai người sẽ không còn gì để hy vọng nữa. Sẽ không dễ dàng như anh nghĩ đâu.

Anh nhìn cô nồng ấm:

- Càng khó khăn, tình yêu sẽ càng sâu đậm hơn. Có lẽ đây là thời gian thử thách của hai đứa. Hãy chờ anh và kiên nhẫn lên nhé em!

Cô rớt nước mắt khi nhìn vào đôi mắt yêu thương day dứt của Khánh. Cô không trả lời chỉ gạt nhẹ đầu. Khánh từ tốn lau nước mắt trên má cô:

- Anh không muốn thấy em khóc nữa, em phải vững vàng lên anh mới yên tâm. Đừng làm anh lo lắng bé con!

Cô nắm tay anh áp lên má:

- Em luôn thấy vững vàng khi có anh, Khánh ạ.

Khánh se sắt lòng vì cảm giác yêu thương:

- Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng không để em phải một mình. Anh sẽ luôn ở bên em.

Cả hai không nói gì nữa, đôi mắt như chứa đựng cả trời yêu thương dành cho nhau, sự im lặng như một khoảng lặng được dồn nén bởi tình yêu nồng nàn.

Khánh nắm nhẹ tay cô nói:

- Đi ăn nha Vy, rồi anh đưa em đến bệnh viện.

Cô cười dịu dàng:

- Em sợ trễ giờ mất. Anh đói lắm hả?

Khánh gật đầu:

- Ủ. Anh sẽ ăn không ngon nếu không có em.

Cô mỉm cười:

- Em cũng đang đói, nhưng phải nhanh lên đó.

Khánh nheo mắt, rồi nhanh chóng gọi người phục vụ tính tiền. Những phút giây bên nhau thật quý giá đối với cả hai trong lúc này.

Vy thấy tự tin trước sự lạc quan của Khánh, anh luôn hướng về những điều tốt đẹp một cách mạnh mẽ chứ không yếu đuối bi quan như cô.

Sau khi đưa Nhất Vy đến bệnh viện, Khánh quay xe lại công ty. Trong đầu anh giờ này chỉ nghĩ đến người đã cố tình rêu rao mọi chuyện về anh và Vy. Khánh lên phòng và ngồi vào bàn làm việc với gương mặt lạnh lùng quen thuộc.

Lúc sáng có Duyên bên công ty Á Mỹ đến, em đã hẹn ngày mai gặp anh.

Khánh gật đầu, anh xem qua các sổ sách trên bàn rồi nói:

- Cậu ra ngoài đi và gọi thằng Tân đến gặp tôi.

Trung vội vã đi ra, anh rất ngán mỗi khi thấy vẻ mặt lầm lì đáng sợ của Khánh. Không dám chần chừ, anh lấy máy gọi ngay cho Tân. Thằng Tân rất ít khi có mặt ở công ty, mỗi lần Khánh cần đến nó thì chắc chắn đó là những vụ làm ăn bên ngoài, hay cần phải giàn xếp những vụ lôi thôi nào đó.

Không lâu thì thằng Tân đến. Nó đứng trước mặt Khánh nói nhỏ nhẹ:

- Anh gọi em có chuyện gì không?

Khánh hất mặt về phía ghế:

- Ngồi đi có bia trong tủ lạnh đó. Uống thì lấy.

Thằng Tân ngồi xuống chờ đợi. Khánh bước qua ngồi đối diện:

- Nhà hàng thề nào?

Tân mỉm cười vẻ biết ơn:

- Dạ tốt, cũng nhờ những người quen biết với anh ủng hộ.

- Tao mở nhà hàng cho mày là muốn mày ổn định cuộc sống, đừng làm tao thất vọng.

- Em hiểu, em sẽ không phụ lòng anh đâu.

Khánh lấy điều thuốc gắn lên môi. Tân nhanh nhẹn bậ lửa cho anh:

- Anh gọi em có chuyện gì không?

Khánh rít một hơi thuốc rồi nói:

- Tao muốn mày để ý đến hành động của bà Oanh một chút. Tao không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì với Nhất Vy.

Tân nhú mảy:

- Bà ta định làm gì chị Vy sao?

Khánh khoát tay:

- Tao cũng không nghĩ bà dám làm gì, nhưng tao cần bảo đảm an toàn tuyệt đối cho cô ấy. Bà ta điên lên thì không sợ chuyện gì đâu.

Tân cười nhẹ:

- Bà ấy mê anh như điên đảo. Đúng là điên khùng. Sao bà không lấy gương mà tự nhìn lại mình?

Khánh nói nghiêm khắc:

- Đừng nói kiểu đó! Tao không muốn xích mích với bà ta, dù sao tao cũng mang ơn bà ấy.

Thằng Tân im lặng vẻ ngoan ngoãn. Khánh ngã người ra ghế nói tiếp:

-Đừng để Nhất Vy biết chuyện rõ không?

- Anh yên tâm đi, em biết phải làm sao mà.

Thằng Tân tự châm chọc cho mình điều thuốc :

- Anh không lo thằng Quân giờ trò sao? Thằng đó hèn nhất chuyện đâm sau lưng người khác. Chuyện của anh em có nghe phong phanh là chính nó nói lại với ba chị Vy. Anh có cần em cho nó cầm họng luôn không?

Gương mặt Khánh vẫn kính bụng:

- Bỏ cái thói giải quyết đó đi. Bây giờ làm việc gì không cần phải báng mạng nữa. Cố mà suy nghĩ khôn ngoan một chút. Tao muốn tụi bây phải nhận thức rõ điều đó.

- Em hiểu , nhưng nếu...Ba mẹ sinh ra em nhưng chính anh mới là người cho em cuộc sống.

- Tao không đẩy anh em vào chỗ chết đâu. Tao cảm mảy không được tự ý giải quyết. Đó là sự thật. Thằng Quân đã không dựng chuyện, cứ để nó nói hết những gì nó biết, nó sẽ không dám nói hơn đâu.

Thằng Tân có vẻ bức tức:

- Nó cố ý phá hoại tình cảm của anh à chị Vy, nó tung nhiều tin xấu về anh, để gia đình chị Vy phản đối chuyện của hai người:

Khánh nhếch môi cười như coi khinh:

- Nếu là người khác tao đã cho cầm họng từ lâu rồi . còn thằng Quân tao cho phép nó có quyền cầm phấn và trả đũa. Tao tha thứ cho nó hành động đó.

Thằng Tân nhìn anh chưa vừa ý:

- Nhưng...

Khánh khoát tay ngăn lời nó:

- Bây giờ làm việc gì, tao cũng nghĩ đến cảm nhận của Nhất Vy trước khi nghĩ đến bản thân mình. Tao không muốn làm việc gì để cô ấy phải nặng nề.

Thằng Tân nhìn anh rất lâu. Những lời nói như tâm sự mà lần đầu tiên nó được nghe từ Khánh. Có vẻ vẫn chưa tin , nó nhìn anh thêm một lúc rồi mỉm

cười:

- Chị Vy thật may mắn khi được anh yêu.

Khánh cũng cười:

- Cũng may là mày nói câu này với tao, đừng bao giờ nói với người khác như thế. Họ sẽ nghĩ ngược lại đấy.

Thằng Tân bật cười sảng khoái. Hình như nó vừa nhận ra một sự thay đổi ở Khánh. Đúng là “sếp” của nó đã thật sự yêu rồi, mà lại yêu rất sâu đậm nữa lại là đẳng khác. Chưa bao giờ nó thấy Khánh có vẻ dễ dãi và hài hước như vậy. Đúng là tình yêu có thể thay đổi tất cả và Nhất Vy đã làm anh Khánh của nó ...hiền hơn,

- Em nghĩ không xa đâu, em sẽ nhận được tin mừng của anh chị. Em tin với bản lĩnh của anh, anh sẽ cưới được chị Vy nhanh thôi.

Khánh hơi cười, khi người ta không còn bị ám ảnh hay chi phối bởi sự nghèo đói và đồng tiền thì sẽ có cách sống và nghĩ thoáng hơn, thư thái hơn. Cũng như bây giờ anh đã có tất cả những gì mình mơ ước, điều quan trọng là biết dừng lại và không tự đánh mất mình. Anh đủ khôn ngoan để hiểu mình nên đứng ở đâu để không bị ngã mà người khác còn phải ngược nhìn. Một tuần sau, anh được gặp Nhất Vy trong một buổi tiệc. Cô đi cùng với ba mình và một người đàn ông, anh ta hoàn toàn xa lạ và không có ấn tượng gì đối với Khánh.

Aùnh mắt Khánh thân nhiên dán chặt vào từng bước đi của Vy. Anh không hiểu ông Bình đang có ý gì? Và Vy nữa, cô có hiểu đã gây cho anh cảm giác gì không? Khánh rất muốn kéo cô về phía mình để nói chuyện rõ ràng, nhưng cố dằn vì nghĩ làm vậy là vô phép với ông Bình, điều đó thật không hay.

Khánh đứng sát quầy nói chuyện với vài người, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi Nhất Vy. Anh nhìn thấy cô hơi lúng túng và ngượng ngập. Cuối cùng Khánh trầm tĩnh bước về phía họ, anh lễ phép chào ông Bình:

- Chào bác!

Ông Bình nhìn anh không biểu lộ gì:

- Cậu quan hệ rộng thật, cậu cũng biết ông Đăng sao?

Khánh mỉm cười:

- Cháu có hợp tác với ông ấy vài lần.

Ông Bình đáp thờ ơ:

- Vậy à!

Khánh mỉm cười quay qua người đàn ông bên cạnh:

- Chào anh! Tôi cũng có đến đây rất nhiều lần, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Người đàn ông mỉm cười bắt tay Khánh:

- Anh nói đúng lắm. Tôi chỉ tháp tùng cùng bác Bình và Nhất Vy thôi.

Khánh cười nhẹ:

- Tôi tên Khánh, rất vui được gặp anh!

Anh ta rất hồ hởi:

- Tôi cũng vậy. Tôi tên Minh, đây là danh thiếp của tôi.

Khánh mỉm cười cầm lấy, anh cũng trao cho anh ta danh thiếp của mình.

Anh cầm đọc qua một cách cố ý chứ không phải vì lịch sự. Nhất Vy tự giờ chỉ biết đứng im lặng kể bên chứ không nói gì, nhìn cử chỉ của cô thật tội nghiệp, nó có vẻ như rất khổ sở.

Khánh không muốn làm không khí căng thẳng hơn, nhất là với Nhất Vy.

Anh lịch sự chào cả ba rồi bước về phía quầy. Mục đích của anh là biết rõ về người đàn ông kia, như thế cũng đủ rồi.

Minh là bác sĩ làm chung bệnh viện với Nhất Vy, sự thân mật này, có ngốc mấy cũng hiểu. Anh không lường trước ông Bình dùng cách này để cản trở anh.

Một lúc sau, Khánh thấy cô có vẻ gì đó như mệt mỏi, anh nóng bừng người khi thấy cử chỉ quan tâm của Minh đối với cô. Không lâu sau thì cả hai ra về, còn ông Bình thì ở lại, anh hiểu Nhất Vy không chịu nổi khi đối diện với anh trong hoàn cảnh này. Cả hai ra về một lúc thì Khánh cũng về theo. Anh lái thẳng xe đến nhà cô một cách cương quyết. Đậu xe trước cổng, Khánh liền lấy máy điện cho cô. Đầu dây bên kia mới reo một tiếng thì Vy đã vội vã nhấc máy.

- Anh đang ở trước cổng nhà em, em ra đây đi.

Tiếng Vy nghèn nghẹn:

- Không được đâu. Ba em vẫn chưa về. Em sợ...

Khánh mạnh mẽ ngắt ngang lời cô:

- Không bằng nỗi sợ trong lòng anh đâu. Anh đang có cảm giác mình đang dần mất em. Nếu em không ra, anh sẽ vào nhà đó.

Nói xong, Khánh tắt máy, chỉ một lúc sau thì Vy đã đứng trước mặt anh, bộ dạng đi dự tiệc vẫn chưa thay ra, cô có vẻ như vừa khóc xong. Khánh mở cửa xe và ấn cô ngồi vào.

- Đừng Khánh! Không tốt đâu nếu dùng cách này thuyết phục ba mẹ em.

Anh đừng nóng nảy mà.

Khánh đi vòng qua bên kia mở xe ngồi vào.

- Anh chỉ muốn em trả lời một câu thôi. Lý do nào em nhận lời đi như vậy?

Đôi mắt Vy đỏ hoe, cô nói đau khổ:

- Em không biết là có anh Minh đi cùng, ba đã không nói với em. Lúc này em rất sợ, anh có biết không?

Khánh nhìn cô có vẻ dịu lại:

- Anh xin lỗi. Hình ảnh đó thật không dễ chịu chút nào, nhưng anh tin em.

Vy ngồi rũ xuống như kiệt sức:

- Em không biết sao anh Minh quen với ba em. Em sẽ không thể này nữa đâu. Hôm nay quả là quá sức chịu đựng.

Khánh nhìn về mặt thần thờ của cô mà tội nghiệp. Anh hiểu cách cư xử lúc này của anh làm cô căng thẳng. Vy thật ngốc, làm sao anh có thể hành động mà không nghĩ đến cô.

- Em sợ anh sẽ làm gì sao?

Cô rướm mắt nhìn anh:

- Lúc này anh không nên chào ba như thế, em sợ lắm.

Khánh mỉm cười:

- Dù sao anh và ba em cũng quen nhau, anh không đến chào mới là dở. Với lại anh cũng muốn biết anh ta là ai. Anh đã không làm quá đáng chứ, bé con?

Vy chớp mắt ngồi yên. Đúng là khi này cô đã lo điếng tim khi thấy Khánh bước về cô, cũng may anh đã cư xử một cách lịch sự. Đúng là Khánh luôn chủ động trong mọi tình huống, chưa bao giờ cô thấy anh nao núng hay ngần ngại trước bất cứ chuyện gì.

- Chuyện có gì đâu mà em căng thẳng vậy. Nhìn anh đi!

Cô yếu đuối ngược lên, Khánh vội hôn nhẹ lên môi cô.

- Em và anh Minh...

Khánh hôn lên môi cô lần nữa:

- Không cần đâu, anh tin em.

Cô hơi nhắm mắt:

- Em chỉ yêu anh thôi, anh hiểu không?

Khánh nhìn cô yêu thương, cô rất ít khi nói lời yêu thương nhưng mỗi lần cô nói đều tạo cho anh cảm giác ngọt ngào.

- Anh ghen lắm, bé con. Lúc này anh chỉ muốn đắm võ mặt anh ta khi thấy hấn cứ quanh quẩn bên em.

Cô mở mắt ra nhìn:

- Anh đừng bao giờ hành động như thế nhé. Em rất sợ!

Khánh nheo mắt:

- Nếu như anh ta không thách thức anh.

Vy lo lắng:

- Anh Minh rất tốt. Anh ấy sẽ không làm vậy đâu.

Khánh cười nhẹ:

- Anh đùa thôi. Tuy mới tiếp xúc nhưng anh cũng đánh giá được mà, điều quan trọng là anh biết anh ta không phải đối thủ của anh.

Cô cười nhẹ nhõm:

- Em rất vui khi nghe anh nói thế. Em phải vào nhà đây, ba sắp về rồi.

Khánh nắm tay cô lại:

- Anh sẽ luôn ở bên em. Đừng bao giờ mất lòng tin Vy nhé.

Cô mỉm cười không trả lời. Một lúc sau, đợi cô vào xong, Khánh mới lên xe đi. Ông Bình cũng vừa về đến, ông cau mày nhìn theo xe Khánh. Vào đến nhà, ông bước thẳng lên phòng của Nhất Vy. Cô hơi lúng túng khi thấy cái nhìn của ba.

Ông Bình ngồi xuống ghế đối diện với cô:

- Con mới gặp thằng Khánh phải không?

Cô chớp mắt nhìn xuống tay mình. Ông Bình nhìn cử chỉ của cô rồi nói tiếp:

- Lúc nãy ở buổi tiệc, nhìn thái độ mạnh mẽ của thằng Khánh, ba thật thất vọng vì vẻ yếu đuối của con. Con thật sợ nó đến vậy sao?

Cô nói một cách rời rạc:

- Không phải đâu. Con chỉ sợ anh ấy gặp ba...

Ông Bình trầm giọng:

- Nói cách nào thì cũng thế thôi. Ba cấm cản con cũng chính vì điều đó đấy. Con yếu đuối lại quá non nớt, quá tương phản với sự mạnh mẽ và từng trải của thằng Khánh. Nếu hai đứa cưới nhau, con sẽ lệ thuộc vào nó hoàn toàn. Không ai có thể sống như vậy mà hạnh phúc cả.

Vy hơi hoang mang, điều ba cô nói không phải là không có lý, nhưng cô vẫn thấy tin Khánh nhiều hơn. Cô tin mình sẽ hạnh phúc trong sự che chở của anh.

- Không như ba nghĩ đâu, anh Khánh rất yêu con và con tin chúng con sẽ hạnh phúc khi ở bên nhau.

Ông Bình nhìn cô im lìm:

- Con hiểu gì về thằng Khánh cũng như quá khứ của nó?

Cô không trả lời ông mà ghen ngào nói:

- Con tin anh ấy, ba ạ.

Một câu nói có thể khẳng định tất cả và khẳng định tình yêu cô dành cho Khánh và về việc cô sẽ cùng Khánh vượt qua mọi thử thách. Ông Bình ngồi im lìm, vẻ mặt không biểu lộ gì. Ông không ghét Khánh, thậm chí thích con người của anh. Ở Khánh luôn tiềm ẩn một sức mạnh khiến người khác nể nang và thận trọng. Khánh mạnh mẽ và quá bản lĩnh, ông sợ con gái ông không đủ khả năng để giữ chân anh. Tính của Nhất Vy nếu phải chịu đựng điều đó thì ông biết cô sẽ không vượt qua nổi.

- Ba không muốn một lần nữa ép buộc con, nhưng cũng không có nghĩa là ba đồng ý chuyện này. Ba cho con thời gian để ý thức rõ mọi việc, đã đến lúc con nên sống cứng rắn và thực tế hơn.

Nói xong, ông đứng lên đi về phòng. Ngồi một mình Vy chột bật khóc. Có lẽ Khánh nói đúng, ba mẹ sẽ nhượng bộ nếu cô và anh cùng kiên nhẫn, nhưng điều quan trọng là cô có đủ can đảm làm ba mẹ thất vọng và buồn khổ một lần nữa không?

Khánh ngồi trầm ngâm trên bàn khi nhận được điện thoại của ông “ Sáu rô”. Anh có nghe về việc anh đang bị điều tra những chuyện làm ăn, không biết ông ta cần gặp anh để làm gì, nhưng chắc chắn đó không phải là điều tốt đẹp. Từ lâu anh đã không còn bất cứ quan hệ làm ăn nào với bà Oanh và càng không dính dáng gì đến ông “Sáu rô”. Quen biết nhau qua sự giới thiệu nhưng chưa lần nào anh nhận lời hợp tác với ông ta.

Chiều, Khánh lái xe đến chỗ hẹn với ông. Vào đến phòng anh nhận ra có cả bà Oanh trong đó , lần nào gặp nhau , bà cũng nhìn anh bằng đôi mắt như náy lửa.

- Ngồi đi, lúc này thế nào? Khỏe không?

Khánh ngồi xuống đối diện :

- Cũng bình thường. Anh gọi em có chuyện gì không?

Oâng Sáu rót rượu ra ly rồi đưa cho anh:

-Có một việc, tao cần mày giúp. Sao?

Khánh hớp một ngụm rượu :

- Nếu nằm trong khả năng của em , nhất định em sẽ giúp anh.

Oâng Sáu gật gù:

- Tốt lắm, mày cũng biết thời gian này, tao đang bị theo dõi ra sao mà. Tao chỉ còn kệt một lô hàng. Tao muốn mày giúp tao, chúng ta sẽ chia đôi.

Khánh xoay ly rượu trong tay:

- Anh biết em đã không làm việc này từ lâu. Em thật sự không muốn quay lại nữa. Em có thể giới thiệu cho anh một vài người tin tưởng được, chứ không muốn dính dáng vào.

Oâng Sáu nhìn anh rắn đanh:

- Tao chỉ tin tưởng mày thôi. Mày không đồng ý phải không?

Khánh biết mình đang đối mặt với sự nguy hiểm.

- Em xin lỗi, em chỉ có thể giúp anh như vậy thôi.

Bà Oanh lúc này mới lên tiếng g:

- Cậu đừng quên cậu có được ngày hôm nay là do đâu, ở đây không đến lượt cậu quyết định đâu.

Khánh nhìn bà trầm tĩnh:

- Tôi có quyền quyết định từ chối hay nhận lời. Tôi không làm gì sai cả, vì từ đầu khi rút lui chúng ta đã thỏa thuận với nhau cả rồi.

Oâng Sáu nhếch môi:

- Mày càng ngày càng không coi ai ra gì. Chưa có thằng nào dám từ chối tao đâu.

Khánh nhìn thẳng vào ông:

- Em không có sự lựa chọn nào khác , em xin lỗi.

Bà Oanh giận dữ:

- Cậu dám bỏ mặt chúng tôi à? Tôi nói cậu rõ, dù có chết tôi cũng lòi cậu theo.

- Tôi sẽ không trốn tránh đâu, chị cứ làm nếu thích!

Oâng Sáu cười nhẹ:

- Mày can đảm lắm, tao đã không đánh giá lầm. Tao biết bêu muốn thì mày sẽ làm được. Bây giờ mày rất có uy tín, vụ này sẽ trót lọt thôi. Tao hứa đây là lần cuối cùng tao lòi mày vào.

Khánh quay nhìn nơi khác, nếu bây giờ không cương quyết anh biết mình khó mà rút ra được.:

- Em sẽ không thay đổi đâu, xin hãy hiểu cho em.

Oâng Sáu rõ đã bắt đầu giận dữ:

- Đừng bắt tao phải thẳng tay với mày, vì tao xem mày là anh em nên mới nói thế, chứ tao đã bảo mày thì mày phải làm, mày không có quyền từ chối đâu.

Khánh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh quen thuộc:

- Anh muốn đối xử với em như thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối em sẽ không quay lại công việc đó.

- Mày sẽ quay lại, thậm chí van xin tao để mày làm. Bây giờ thì cút đi!

Khánh đứng lên ra về, anh không có cảm giác sợ ông ta chút nào. Oâng Sáu đã không còn thế lực như trước, anh không tin lúc này ông ta dám có hành động gì?

Khánh ra về trong tâm trạng tức giận bất an. Chắc chắn có bà Oanh nhúng tay vào nhằm lòi kéo anh, nếu để họ không chế một lần thì chắc chắn sẽ không rút lui dễ dàng được. Anh đã đánh đổi một cách sống phăng để có được ngày hôm nay thì không có lý do gì anh phải bán mạng vì nó nữa.

Nhưng chỉ hai ngày sau, Khánh lại nhận được điện thoại của ông Sáu rõ:

- Mày muốn tao đối xử thế nào với con bỏ của mày? đừng để chuyện đáng tiếc xảy ra rồi mới hối hận.

Khánh nắm chặt chiếc điện thoại trong tay:

- Không ngờ anh cũng dùng cách này để đối phó với tôi.

Oâng Sáu cười gằn:

- Chính mày đã ép buộc tao. Nếu không ở bước đường cùng, tuyệt đối tao không làm khó dễ anh em. Mày không nên cư xử càn tình với anh em.

Khánh nói lạnh lùng như cô che giấu sự lo lắng như lửa đốt trong lòng:

- Nhất Vy đâu?

- Đến đây gặp tao trước đã.

Khánh tắt máy một cách giận dữ, chưa bao giờ anh phẫn nộ một cách điên cuồng như vậy. Khánh lấy xe và lao nhanh đến nhà ông Sáu rõ. Oâng ta đang ngồi ở phòng khách như chờ đợi.

- Cậu đến nhanh hơn tôi tưởng, cậu là người thông minh, nếu bình tĩnh một

chút, cậu sẽ gọi điện cho con bé rồi mới đến đây. Cậu đã quá lo lắng rồi. Khánh ngồi xuống đối diện với ông:

- Anh muốn tôi trả lời thế nào?

- Giúp tao lần này là lần cuối cùng. Mày cũng được lợi chứ tao có bạc bẽo đâu.

Khánh cười nhẹ :

- Anh tưởng tôi sẽ khuất phục sao?

- Nếu tao muốn thì mày không bảo vệ con bé nổi đâu. Đừng giở giọng đó với tao.

Khánh đứng lên nói dứt khoát:

- Tôi sẽ chơi với anh tới cùng, nếu chết chúng ta sẽ cùng chết.

Nói xong Khánh bước thẳng ra ngoài nhưng tên đàn em đã chặn anh lại.

Khánh nhìn hấn rấn đánh, cuối cùng có vẻ sợ sệt, nó lùi lại. Khánh cười khẩy rồi bước ra ngoài, nếu đối chọi, Khánh không tin mình lại thua anh ta.

Tối, anh đến chỗ hẹn gặp Vy, anh nhìn cô rất lâu:

- Anh sao vậy?

Anh dịu dàng ôm cô vào lòng:

- Em đến đây, ba mẹ có biết không?

- Em không biết lúc em đi chỉ có mẹ ở nhà, nhưng mẹ không nói gì cả.

Khánh thấy xót xa khi nghe giọng buồn bã của cô:

- Đúng lý ra em không nên yêu anh. Anh không có gì tốt cả.

- Hôm nay anh sao vậy? Em có cảm giác anh gặp chuyện gì đó. Đừng giấu em, Khánh.

Khánh vuốt nhẹ tóc cô mỉm cười:

- Anh thấy mình chẳng làm được gì cho em cả, chỉ toàn mang đến sự đau khổ cho em. Anh rất hối hận.

Cô nhìn anh đăm đăm, lặp lại một cách khó khăn:

- Hối hận vì đã yêu em?

Khánh nắm tay cô đưa lên môi:

- Hối hận vì đã không biết em sớm hơn. Nếu biết em sớm hơn thì anh đã có quá khứ đó và chúng ta không phải chịu đựng sự ngăn cách này.

Cô chớp mắt cảm động. Vy sờ nhẹ lên mặt anh:

- Em thật sự hạnh phúc. Hạnh phúc cả trong sự đau khổ, Khánh ạ. Đừng dẫn vất mình như thế nữa, hứa với em đi!

Khánh nghĩ mình đã yêu cô bằng tất cả tình cảm mà một người đàn ông có thể yêu một người đàn bà. Cô đã chi phối toàn bộ tâm hồn anh, thậm chí anh có thể hi sinh cả bản thân mình chỉ vì cô.

- Em có tha thứ cho quá khứ của anh không?

Vy mỉm cười gật đầu không nói. Khánh xúc động siết chặt cô vào lòng:

-Anh luôn cố gắng để xứng đáng với tình yêu của em, hãy tin là anh đã thật

sự cố gắng làm như vậy.

Một nỗi hoang mang quặn thắt tim Vy. Cô có cảm giác Khánh đang gặp chuyện gì đó, cô định ngược lên hỏi anh nhưng đã bị anh khóa chặt đôi môi bằng nụ hôn dài đầy đam mê của mình. Cả hai như chìm vào thế giới riêng của hai người, ở nơi đó chỉ có sự ngọt ngào, niềm khao khát của tình yêu thăng hoa.

Rất lâu, Khánh mới rời môi cô. Vy ôm gương mặt anh trong tay mình thật lâu:

- Em biết mình anh đang gặp chuyện gì đó, cảm giác của em không sai đâu. Nếu anh không thể nói thì hãy vì em vượt qua nó, được không?

Khánh nhìn cô đăm đăm,, lời nói của cô như thấm tận đáy lòng. Có lẽ chỉ có Vy của anh mới có lời chia sẻ ấm lòng như thế.

Đêm đó cả hai đã ở bên nhau tới tận khuya. Vy vừa hạnh phúc vừa lo sợ trước sự biểu lộ tình yêu của Khánh, đúng là đêm nay thật tuyệt vời vì anh luôn ở bên cô thì thầm những lời yêu thương nhất. Bên cạnh niềm vui là sự lo sợ mơ hồ về sự khác lạ của Khánh. Cô có cảm giác anh muốn cô nhớ đến đêm nay như một dấu ấn không thể nào quên giữa hai người.

Đưa Vy về xong, Khánh tấp vào một quán rượu quen. Lần đầu tiên anh uống mà không có ý thức là bao nhiêu. Cuối cùng anh lái xe đến nhà Dũng. Dũng khẽ nhăn mặt khi mở cửa cho anh.

- Mày mới uống rượu hả? Lại chuyện gì vậy?

Chạy thẳng xe vào cổng. Khánh bước đi vẫn còn vững vàng. Anh ngã phịch ngồi xuống xalông nơi phòng khách:

- Tao tự hỏi có phải mình đang bị quả báo không? Tao không thể sống như mình muốn, tao thật thất bại.

Dũng nhìn bạn đăm đăm:

- Mày sao vậy?

Khánh cố mở mắt ra nhìn bạn:

- Có lẽ mày nói đúng, tao không thể quay đầu lại được. Vy sẽ đau khổ vì một thằng như tao.

Dũng nắm vai bạn lắc mạnh:

- Có phải bà Oanh không buông tha mày không? Mày điên rồi, đã rút lui ra được, sau còn chịu đầu vào. Mày có suy nghĩ không vậy Khánh?

Khánh lắc đầu, không hiểu vì rượu hay vì không chịu nổi sự dằn vặt đau khổ, lần đầu tiên Khánh tâm sự tất cả mọi chuyện của mình và cũng là lần đầu tiên Dũng thấy sự yếu đuối của Khánh. Không ngờ nó yêu Nhất Vy đến vậy.

Giọng Khánh nhura nhura:

- Tao chỉ nói cứng với ông ta thế thôi, chứ làm sao tao có thể bất chấp cả tính mạng của Vy được. Tao sẽ không cho phép ai làm tổn hại đến cô, không

bao giờ...

Khánh còn nói rất nhiều cho đến khi ngủ thiếp đi trên ghế. Dừng nhìn bạn thương cảm, anh không thể để Khánh tiếp tục sai lầm nữa, điều đó sẽ hủy hoại cả tương lai tốt đẹp của nó.

Khánh ngồi trầm ngâm bên bàn làm việc, anh đã nhận lời của ông “Sáu rô”, ngày mai anh sẽ cho dời lô hàng về chỗ mình. Anh thề đây sẽ là lần cuối anh làm chuyện này.

Đang định châm thuốc hút thì điện thoại reo. Khánh mệt mỏi vì thấy số máy của bà Oanh.

- Ông “Sáu rô” và lô hàng đã bị bắt rồi. Cậu làm phải không?

Khánh ngồi bật dậy:

- Ông ấy bị bắt lúc nào?

Giọng bà Oanh mất bình tĩnh:

- Mới đây thôi. Cậu làm phải không?

- Đúng là điên khùng! – Khánh gằn giọng – Chị chết theo sự ngu ngốc của mình đi.

Nói rồi, Khánh giận dữ tắt máy. Bà Oanh gọi lại lần nữa, không đợi anh nói, bà đã rút lên trong máy:

- Nếu tôi chết, cậu không được quyền sống hạnh phúc đâu.

Khánh giận điên người. Bà Oanh hình như đã mất hết lý trí, anh chợt rung mình khi một suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu. Khánh đứng bật dậy vừa đi vừa gọi điện cho Vy:

- Em đang ở đâu vậy?

Tiếng Vy hơi lúng túng:

- Sao mấy hôm nay anh không điện cho em?

Khánh vừa lái xe vừa nói gấp:

- Trả lời anh, em đang ở đâu?

- Em đang... nói chuyện với anh Quân.

Khánh cau mày nhắc lại:

- Là ở đâu?

Tiếng của Vy rụt rè:

- Ở quán “Chiều tím” gần bệnh viện, nhưng em sắp về rồi.

- Cứ ở đó đi, anh sẽ đến đón em. Đừng đi đâu cả, phải ở đó chờ anh, rõ chưa?

Khánh lái xe như bay đến bệnh viện, anh biết mình sẽ không khỏi liên quan. Nếu bà Oanh bị bắt, vụ việc của ông Sáu không liên quan gì đến anh, cũng may là anh không dính dáng gì, nhưng điều đó cũng quan trọng bằng nỗi lo đối với Nhất Vy.

Khánh vừa dừng xe trước quán thì cũng là lúc Vy cùng Quân bước ra.

Khánh nhìn cả hai không biểu lộ gì. Anh định bước đến bên cô thì bỗng có một chiếc xe trở tới và dừng lại. Từ trên xe, hai tên đàn em của bà Oanh đã phóng nhanh xuống.

Vy còn đang ngơ ngác thì chúng đã chặn trước mặt cô, một tên lấy tấm hình ra như để xem có đúng không.

- Các anh làm gì vậy?

Tên còn lại sấn tới chỗ Quân.

- Câm họng của mày lại đi.

Vừa nói nó đã đâm mạnh vào mặt Quân, chỉ trong lúc đó Khánh đã phóng nhanh đến, anh kéo mạnh Vy về phía mình, cô chới với ngã ập vào người anh.

- Chính là con nhỏ này đó, rạch nát mặt nó cho tao.

Tên kia vội buông Quân ra, sấn tới chỗ Khánh và Vy. Khánh đẩy cô về phía sau khi hai tên đó xông lên cùng một lúc. Vy hét lên sợ hãi khi thấy một tên đưa con dao lên đâm mạnh về phía Khánh, mũi dao đi xẹt qua ngang hông khi Khánh kịp né qua một bên. Tên còn lại đã tóm được cô. Vy muốn ngắt xiủ khi hắn ta đưa dao lên trước mặt cô. Theo phản xạ, cô lấy hai tay ôm gương mặt của mình lại, trước khi cô quỵ xuống vì sợ thì Khánh đã trở tới ôm cô vào lòng. Cô bật khóc không thành tiếng trong sự khiếp đảm khi thấy tay mình dính đầy máu của Khánh.

Bỗng một chiếc xe du lịch trắng rít lại, từ trên xe, Tân cùng đàn em lao nhanh xuống. Nhất Vy không còn biết gì nữa, cô ôm chặt Khánh và khàn cả giọng gọi mọi người tới giúp.

Khánh được đưa vào bệnh viện ngay sau đó. Vy cứ nắm chặt tay anh, mọi người hỏi gì, cô cũng không nói được, cô như không còn nhận thức xung quanh, toàn bộ tâm trí như đặt tất cả vào Khánh.

Cô run rẩy ngồi trước phòng cấp cứu. Quân tự giờ vẫn đứng yên kế bên, anh không dám lên tiếng vì tự thấy xấu hổ vì sự hèn nhát của mình.

Lúc này, anh chỉ biết đứng nhìn chứ không đủ can đảm để bảo vệ người con gái mà mình đã yêu. Lần đầu tiên anh thấy gục ngã và nhận ra sự thiếu bản lĩnh, thua kém của mình trước Khánh. Tình yêu của anh chỉ là sự ích kỷ chứ không bao dung che chở và hy sinh như Khánh. Hiện tại, anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Vy. Anh sợ sẽ nhận được từ ánh mắt cô như một sự khinh bỉ, hèn kém.

Thật lâu, cửa phòng cấp cứu mới mở. Vy lao nhanh đến bác sĩ, ông nhìn cô cảm thông:

- Cũng may những vết đâm không trúng chỗ hiểm, cậu ấy chỉ bị mất máu nhiều thôi.

Vy mỉm cười trong nước mắt. Quân không thể làm khác là an ủi cô.

- Thăng Khánh đã không sao rồi, em yên tâm đi.

Vy quay qua nhìn anh, cái nhìn vui sướng lẫn hạnh phúc. Anh tự thấy thẹn khi lúc này mình vẫn còn ý định níu kéo cô.

- Cảm ơn anh...

Quân cười gượng:

- Có lẽ anh nên chúc mừng em và thằng Khánh. Anh tin Khánh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Vy chớp mắt:

- Em xin lỗi...

- Đừng nói như thế, nếu không anh sẽ xấu hổ vì thấy mình không xứng đáng. Anh về đây. Em vào với thằng Khánh đi.

Nhất Vy đứng yên nhìn theo Quân, anh đã thật sự thay đổi, cô tin là Quân sẽ vững vàng hơn đối với tương lai phía trước, dù sao cô cũng mong anh tìm được hạnh phúc cho mình.

Đến sáng hôm sau Khánh mới tỉnh lại. Anh được chuyển qua phòng dịch vụ. Vy đã thức suốt đêm trong sự thắc thỏm lo lắng. Cô rút nước mắt khi thấy đôi mắt của Khánh nhìn mình, nó luôn da diết và nồng nàn hướng về cô. Khi chỉ còn lại hai người trong phòng, anh liền nói:

- Anh xin lỗi...

Không kiềm được, cô khóc lặng lẽ và đưa tay sờ từng đường nét trên khuôn mặt của anh.

- Em có cảm giác như mình được sinh ra lần thứ hai. Lúc anh gục xuống, em những tưởng mình đã chết rồi.

Khánh cũng có vẻ rất xúc động:

- Anh xin lỗi, hãy quên chuyện này đi được không em?

Cô nhìn vào mắt anh:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy Khánh? Đừng giấu em!

Khánh hôn nhẹ tay cô đang lướt trên môi mình.

- Anh sắp trả giá cho những gì mình đã làm, nhưng anh không muốn nói với em về những việc đó Vy ạ. Anh không xứng đáng với em đâu.

Cô vội đưa tay bịt miệng anh:

- Anh yêu em thật chứ?

Khánh nhẹ cười:

- Anh không biết mình còn có tư cách để nói câu đó hay không?

Cô chủ động cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh:

- Dù có thế nào, em cũng yêu và chờ đợi anh, anh hiểu không?

- Anh sẽ làm cho em phải hổ thẹn với mọi người, người ta sẽ nói anh là người không tốt.

Cô mỉm cười dịu dàng nhưng lại ẩn giấu sự vững tin ngời sáng.

- Em hạnh diện về anh, ngốc ạ.

Đôi mắt Khánh như đang long lanh. Vy run tay sờ nhẹ vào nó mà cứ như

mơ, người đàn ông cô yêu cũng có lúc yếu đuối vì cô thế này sao?
Chợt cửa phòng bật mở, Dũng bước vào làm cả hai bối rối rời nhau ra. Dũng
nheo mắt:

- Tôi đến thật không đúng lúc, phải không?

Vy bối rối đan tay vào nhau:

- Anh Dũng ngồi chơi!

Dũng mỉm cười nhìn cả hai:

- Mà không sao chứ?

Khánh lắc đầu:

- Tao đâu chết dễ dàng như vậy.

Dũng khẽ cười. Khánh quay qua Vy:

- Anh có chuyện muốn nói với Dũng một lát.

Cô gật đầu rồi đi ra ngoài. Đợi Vy khép cửa xong, Khánh liền hỏi thẳng:

- Có phải mày làm không?

Dũng gật đầu không do dự:

- Trong lúc say, mày có nói với tao về kho hàng. Tao xin lỗi, nhưng tuyệt
đối không hối hận đâu.

Khánh cười nhẹ:

- Mày có biết việc làm của mày đã làm tao sắp mất Vy không?

- Xin lỗi, đó là chuyện tao không lường trước được. Bà Oanh đúng là mù
quáng. Hậu quả của mày đó, Khánh ạ.

Khánh lại cười nhẹ:

- Có lẽ thế này sẽ tốt hơn, không ngờ có ngày người tố cáo tao lại là mày.

Dũng nhìn bạn:

- Mày sẽ không nặng đâu. Thật sự mày đâu có liên quan gì đến việc làm ăn
của họ, còn những việc lúc xưa mày liên quan đến bà Oanh. Để thử xem khi
ra tòa, bà ấy sẽ nói thế nào. Mong rằng bà ấy yêu mày thật sự.

Khánh nhếch môi:

- Tao không sợ chuyện đó. Nếu cứ phải mắc nợ ai đó một đời thì tao muốn
một lần mình trả cho xong. Tao sẽ không ở lâu và điều quan trọng là Nhất
Vy sẽ chờ tao. Tao tin mình sẽ không mất tất cả. Tao muốn nhờ mày một
việc, được không?

Dũng nhìn bạn chờ đợi.

- Nếu tao phải đi tù, tao mong mày về công ty giúp tao. Hứa đi!

Dũng mỉm cười gật đầu:

- Sao bị quan vậy? Tao thì tin mày sẽ vượt qua được chuyện này.

Khánh nói điềm tĩnh:

- Tao muốn mọi cái đều phải được bảo đảm. Đối với tao thế này là đã mất
mất nhiều, tao không thể để mình đánh đổi một cái gì khác nữa.

Dũng nhìn bạn, trong lúc sụp đổ nhất, Khánh vẫn giữ được cái đầu toan tính

của mình. Anh có cảm tưởng, không có hoàn cảnh nào có thể làm thẳng bạn mình gục ngã, nó luôn biết thích nghi và đối phó với từng thành công lẫn thất bại.

Một lúc sau thì Dũng ra về, Vy quay vào phòng ngay với anh.

- Anh ngủ một chút đi, đừng cử động anh sẽ đau lắm đó.

Khánh cười nhẹ, giọng nói đã có vẻ mệt mỏi:

- Anh từng có nghĩ ganh tỵ với những bệnh nhân của em, vì phần lớn thời gian em đều dành cho họ. Hiện tại có lẽ anh đang bị trừng phạt vì ý nghĩ đó nhưng không sao, chỉ cần có em bên cạnh chăm sóc thì phải nằm bao lâu cũng được.

Vy bịt miệng anh:

- Nói bậy không hà. Không được nói xiu xẻo như thế, em cấm tuyệt đối đấy.!

Khánh muốn nắm tay cô nhưng cử động rất đau, anh khẽ nói:

- Nhưng còn sự trừng phạt nặng hơn nữa, đó là chỉ được nhìn em chứ không thể yêu em.

Cô hơi bối rối, cô giấu nụ cười, cô nghiêm giọng:

- Đó là điều cấm của bệnh viện. Không được làm sai đâu.

Khánh nhướn mắt, anh nhận ra cô đang có chuyện gì đó, đôi mắt cô lấp lánh hơn và nụ cười cũng rạng rỡ hơn.

- Anh sẽ ra tòa và không biết sẽ bị trừng phạt thế nào? Em có sợ không?

Cô nhẹ lắc đầu, đôi mắt da diết nhìn vào mắt anh:

- Em tin anh. Em tin trải qua vụ việc này rồi, anh sẽ hiểu và nhìn cuộc sống theo cách khác.

Khánh hơi buồn cười khi nghe giọng triết lý của cô:

- Cảm ơn em.

Đôi mắt Vy chợt long lanh khi nhìn anh:

- Em vừa gọi điện về nhà.

Đôi mắt Khánh thoáng đăm chiêu. Lần đầu tiên cô nhận ra một nét lo lắng trong mắt anh, cô nói xúc động:

- Em xin phép ba mẹ cho em chăm sóc anh, anh có biết ba đã nói gì không?

Khánh im lặng, cô tủm tỉm nhìn anh:

- Ba nói: “Ba tin thằng Khánh sẽ bảo vệ cho con suốt đời, cũng như hôm nay nó đã làm vậy”

Khánh cố ngồi lên nhưng đã bị cô ngăn lại:

- Không được, anh muốn gì, em sẽ làm cho.

Anh cười thật say đắm:

- Muốn hôn em bé con. Ba đã cho phép rồi đúng không?

Cô cười mắt lấp lánh vẻ hạnh phúc:

- Nếu em nói hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của chúng mình, anh có cho

phép không?

Khánh nhìn cô chan chứa yêu thương:

- Anh muốn mau bình phục để cảm ơn ba vì ông vẫn tin tưởng để trao con gái của mình cho anh.

Cô nhẹ nắm tay Khánh siết chặt, cô không còn sợ những gì đang đợi mình ở phía trước nữa. Dù Khánh có thể nào cô cũng yêu anh và chờ đợi anh.

Không biết từ bao giờ cô đã lấy cái cách nhìn mọi việc lạc quan và tự tin của Khánh. Cô tin vào ngày mai, ngày mà Khánh của cô sẽ lại đứng thẳng lên bằng chính đôi chân của mình và anh đủ bản lĩnh để bắt đầu lại từ đầu. Cô tin ngày đó sẽ không xa.

Hết

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: Thành viên VNTQ. Net

Thời gian: 12/01/2008 2:39:36 CH